เสฐียรโกเศศ

อนุสรณ์
ในการฌาปนกิจศพ
นางทัศนีย์ เจียจันทร์พงษ์
ณ เมรุวัดตรีทศเทพ
๑๖ สิงหาคม ๒๕๒๓

ทัศนีย์ เจียจันทร์พงษ์

ชาตะ ๒๔ เมษายน ๒๔๖๕

มรณะ ๒๒ เมษายน ๒๕๒๓

ประวัติ

ทัศนีย์ เป็นลูกคนสุดท้องของนายง่วนเปี๊ย และแม่แสน เล็กอุทัย เกิดที่ตำบลท่าอิฐ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๔ เมษายน ๒๔๖๕ มีพี่น้องร่วมอุทร ดังนี้:—

(๑) นายกิจเซ้ง เล็กอุทัย

(๒) นางเสงี่ยม วิรุฬศรี

(๓) นายกิจจา เล็กอุทัย

(๔) นายกิตติ เล็กอุทัย (ถึงแก่กรรมแล้ว)

(๕) นางทิพวรรณ เล็กอุทัย (ถึงแก่กรรมแล้ว)

(๖) นางทิพยา ศุภธนสินเกษม

ทัศนีย์ ได้สมรสกับนายกิตติ เจียจันทร์พงษ์ ซึ่งเป็นบุตรของน้าสาว เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๔๘๘ เกิดบุตรและธิดาด้วยกัน คือ:—

(๑) นายเกรียงไกร เจียจันทร์พงษ์

(๒) นายเกรียงศักดิ์ เจียจันทร์พงษ์

(๓) นางสาวกรุณา เจียจันทร์พงษ์

(๔) นายเกรียงวิทย์ เจียจันทร์พงษ์

ทัศนีย์ เป็นคนมีนิสัยโอบอ้อมอารี กรุณา และเมตตาต่อคนทั่วไป ครั้งหนึ่ง เมื่อยังอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๒๑ ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุนั้น ได้อยู่กันหลายครอบครัว ทัศนีย์รับหน้าที่เป็นแม่บ้านคอยดูแลพวกน้อง ๆ และหลาน ๆ ที่มาอาศัยอยู่เพื่อการศึกษาเล่าเรียน มีผู้คนรวมกันอยู่กว่า ๖๐ คน ทัศนีย์ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยเรียบร้อย

ทัศนีย์ ชอบให้บรรดาหลาน ๆ ได้รับการศึกษา ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นลูกของเครือญาติฝ่ายไหน ได้เคยเดินทางไปรับเอาตัวหลานชายมาจากพี่ชายคนโต เพื่อให้มาศึกษาเล่าเรียนในกรุงเทพฯ จนกระทั่งได้สำเร็จเป็นนายแพทย์ บรรดาน้อง ๆ และหลาน ๆ ที่ได้รับการศึกษาจนจบได้ปริญญากัน ก็มีมากมายหลายคน

ทัศนีย์ ได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งลำไส้ และได้รับการผ่าตัดจากนายแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๑๗ นายแพทย์ได้ผ่าตัดเอาลำไส้ที่เป็นมะเร็งออกมาส่วนหนึ่ง และต้องถ่าย

ออกทางหน้าท้องอยู่ประมาณ ๔ เดือน จึงได้รับการผ่าตัดจากนายแพทย์ให้กลับมาถ่ายออกทางเดิม

นายแพทย์ได้เตือนไว้ว่า โรคนี้อาจลุกลามไปส่วนอื่นของร่างกายได้หลังจากระยะเวลา ๔ – ๕ ปี ครั้นมาราวเมษายน ๒๕๒๑ ปรากฏว่า โรคมะเร็งมาเป็นที่ปอด ทัศนีย์ก็ได้รับการรักษาตัวติดต่อกันมาเรื่อย ๆ เข้าออกทั้งโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์และโรงพยาบาลสยามก็หลายครั้ง จนมาถึงปี ๒๕๒๓ ทัศนีย์ก็มีอาการทรุดหนักลงจนถึงเดือนมีนาคมและเมษายน ทัศนีย์ก็ไม่สามารถลุกขึ้นจากเตียงนอนได้ จะเดินไปไหนมาไหนก็ไม่ได้ ถ่ายเองก็ไม่ได้ กินก็ไม่ได้ ต้องให้อ๊อกซิเย่นกัน จนในระยะหลังนี้ ต้องให้อ๊อกซิเย่นกันถึงวันละ ๒๔ ชั่วโมง ทัศนีย์เป็นโรคมะเร็งที่ปอดนี้ เดชะบุญที่ไม่ค่อยทำความเจ็บปวดให้มากมายนัก เพียงแต่ระยะสุดท้ายนี้ ร่างกายผ่ายผอมไปมาก ทัศนีย์ก็จบชีวิตลงเมื่อวันอังคารที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๒๓ ด้วยอาการอันสงบ ซึ่งทัศนีย์จะมีอายุครบ ๕๘ ปี ในวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๒๓ นี้เอง

บรรดาญาติพี่น้องได้มาช่วยจัดการศพอย่างมากมาย ได้นำศพมาตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัดหัวลำโพง รวมเวลาได้ ๗ วัน ๗ คืน แล้วก็ได้จัดการบรรจุไว้ที่วัดหัวลำโพงเพื่อรอเวลาฌาปนกิจต่อไป.

๑๐ มิถุนายน ๒๕๒๒ เป็นเจ้าภาพอุปสมบทพระภิกษุที่วัดปรินายก

๑๗ มิถุนายน ๒๕๒๐ ชมการแข่งฟุตบอล ไทยประดิษฐ์ – การบินไทย

๒๘ กันยายน ๒๕๒๒ ในงานสมรสหลานชาย

๒๓ — ๒๙ เมษายน ๒๕๒๓ บำเพ็ญกุศลที่วัดหัวลำโพง

อาลัยทัศนีย์

ถ้าจะนับกันแล้ว ทัศนีย์ก็เป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นลูกชายของน้าสาวซึ่งเป็นน้องสาวคนที่สองของแม่แสน เล็กอุทัย เมื่อข้าพเจ้าจบการศึกษาจากโรงเรียนอัสสัมชัญก็ได้ให้คำมั่นสัญญาไว้กับเตี่ยแม่ของข้าพเจ้าว่า จะยอมมีเมียเมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสงบลงแล้ว ฉะนั้น เมื่อสงครามได้สงบลงในเดือนสิงหาคม ๒๔๘๘ เตี่ยแม่ของข้าพเจ้าก็ได้ไปสู่ขอทัศนีย์ให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินทางไปแต่งงาน เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๔๘๘

เราไม่เคยรักกันมาก่อน แต่แล้วเราก็อยู่ร่วมกันด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน ให้ความเกื้อกูลซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี เราได้พยายามก่อร่างสร้างตัวจากคนที่ไม่ค่อยมีอะไรเลย จนมีฐานะอยู่ในระดับปานกลาง ทัศนีย์เป็นแม่บ้านที่ดีที่สุด คอยกระตุ้นเตือนให้ข้าพเจ้ามานะพยายาม และสร้างบ้านให้เป็นของเราเอง

ตอนที่ทัศนีย์พากันย้ายออกจากบ้านที่ยศเส มาพำนักอยู่บ้านเลขที่ ๒๒๑ ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ เมื่อปี ๒๔๙๖ นั้น ทัศนีย์ต้องรับหน้าที่เป็นแม่บ้าน คอยดูแลคนหลายครอบครัวทั้งหลาน ๆ

บุตรของพี่ชายด้วย ทัศนีย์ปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นอย่างดี ขณะนั้นมีคนรวมกันอยู่กว่า ๖๐ คน

พวกน้องๆ หลานและลูก ก็จบการศึกษากันหมดแล้ว โดยมากต่างก็ได้รับปริญญาสาขาต่างๆ กันจนหมดสิ้น คุณรัศมี นามวงศ์และครอบครัวได้ย้ายไปปลูกบ้านอยู่ที่ลาดพร้าว ครอบครัวของพี่ชายที่ถึงแก่กรรมไปแล้วก็ย้ายออกไปปลูกบ้านอยู่ในที่ที่ข้าพเจ้าจัดซื้อไว้ให้ ยังอยู่แต่ข้าพเจ้าซึ่งยังไม่มีบ้านเป็นของตนเอง ในที่สุดคุณรัศมีก็จะขายบ้านหลังที่เราเคยอยู่กันมานมนาน ทัศนีย์มีความกระตือรือร้นที่จะมีบ้านเป็นของตนเอง ข้าพเจ้ากับช่างที่บริษัทไทยประดิษฐ์ จำกัด ช่วยกันร่างแบบขึ้น โดยพากันไปดูบ้านแบบที่ข้าพเจ้าต้องการ แล้วข้าพเจ้าก็ลงมือปลูกสร้างบ้านในเนื้อที่ ๒๐๐ ตารางวา ที่ลงทุนซื้อไว้ตั้งแต่ราคาตารางวาละ ๘๐ บาท เราได้ย้ายเข้าไปอยู่เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๔ แท้จริงแล้วการปลูกบ้านจนสำเร็จนี้ เป็นแรงผลักดันของทัศนีย์ทั้งสิ้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าทัศนีย์มีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่มีบ้านเป็นของตนเอง

เราได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้มาโดยตลอด จนมาถึงปี ๒๕๑๗ ทัศนีย์ก็ป่วยเป็นมะเร็งลำไส้ ได้รับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ นายแพทย์ได้เตือนไว้แล้วว่า โรคนี้อาจลุกลามไปเป็นส่วนอื่นของร่างกายในระยะ ๔ – ๕ ปีได้ จนมาถึงปี ๒๕๒๑ โรคไปปรากฏที่ปอด เราก็ได้ทำการรักษาพยาบาลกันอย่างสุดฝีมือ ไม่ว่าด้วยวิธีใด ได้พากันเข้าออกโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์และโรงพยาบาล

สยามก็หลายครั้ง ลูกสาวคนเดียวของเราเป็นพยาบาลอยู่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการรักษาพยาบาลให้แม่อยู่ตลอดเวลา

จนมาถึงเดือนมกราคม ๒๕๒๓ ข้าพเจ้าได้ป่วยเป็นโรคเส้นโลหิตฝอยตีบ ร่างกายแถบซ้ายเคลื่อนไหวไม่ได้ เข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลสยาม ข้าพเจ้ากลับกลายเป็นคนพิการไประยะหนึ่ง ทำให้ทัศนีย์เป็นห่วงข้าพเจ้าอย่างมาก ตอนนั้น ทัศนีย์ซึ่งไปรับการบำบัดมะเร็ง โดยราดิโอฟรีเควนซี่ที่โรงพยาบาลสยาม ยังได้ขึ้นไปเยี่ยมข้าพเจ้าด้วยความเป็นห่วง

วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๒๓ ข้าพเจ้ากลับมาพักรักษาตัวต่อที่บ้าน อาการโรคของข้าพเจ้าค่อยกระเตื้องขึ้นวันละนิดวันละหน่อย แต่ตรงกันข้าม ข้าพเจ้าสังเกตเห็นทัศนีย์มีอาการทรุดหนักลงทุกวัน ข้าพเจ้าต้องคอยปลอบเอาใจอยู่ตลอดเวลา สงสารภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากเป็นอันมาก คอยยกมือไหว้วอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไว้เสมอว่า ถ้าทัศนีย์ภรรยาของข้าพเจ้าต้องถึงแก่กรรมแล้ว ก็ขอให้ข้าพเจ้าพอลุกเดินไปไหนต่อไหนได้

ในที่สุด ทัศนีย์ได้จากไปเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๒๓ ซึ่งข้าพเจ้าเสียใจอย่างสุดซึ้ง ข้าพเจ้ายังไม่แข็งแรงพอจะปฏิบัติงานใด ๆ ได้ พวกญาติพี่น้องและลูกหลานช่วยกันจัดการศพของทัศนีย์จนเป็นที่เรียบร้อย ข้าพเจ้าได้ย้ายศพไปที่วัดหัวลำโพง ตั้งศพบำเพ็ญกุศล ๗ คืน และฝากศพไว้ที่วัดหัวลำโพง รอเวลาการฌาปนกิจต่อไป

ทัศนีย์ได้จากข้าพเจ้าไปแล้ว ทิ้งให้ข้าพเจ้าผจญโลกต่อไปโดยเดียวดาย ข้าพเจ้าคิดถึงทัศนีย์อยู่ตลอดมา คิดว่าทัศนีย์ควรจะอยู่คู่กับบ้านไปอีกหลาย ๆ ปี เพราะเขาเป็นคนกระตุ้นเตือนให้ข้าพเจ้าลงมือสร้างบ้าน แต่คนเรานั้นอายุมันมีจำกัด ผลที่สุดก็ต้องตายทุกคน ทัศนีย์ไม่เคยกลัวโรคกลัวความตาย แต่ขออย่างเดียวอย่าให้เจ็บปวดทรมาน เขาก็ได้แล้วอย่างสมหวัง แต่ข้าพเจ้ายังต้องผจญกับโรคต่อไปอีก ความทุกข์โศกของข้าพเจ้าและครอบครัวมีมากมายเหลือเกินเหลือที่จะนำมาปรับทุกข์ได้

มีญาติมิตรลูกหลานที่เห็นใจข้าพเจ้ามากมาย ช่วยเหลือกันคนละไม้ละมือ จนสามารถจัดงานศพไปได้เป็นอย่างดี ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณเขาเหล่านั้นเป็นอันมาก

ทุกวันยามเย็นข้าพเจ้ามักนั่งหวนคิดถึงความหลังเสมอมาว่ามนุษย์เราบางคนก็มีอายุยืนยาว บางคนก็อายุสั้น เช่นทัศนีย์ของข้าพเจ้าเป็นต้น เราคิดสร้างสรรค์ไว้ แต่เราก็ไม่สามารถจะเสวยสุขได้นานพอ

ขอให้วิญญาณของทัศนีย์จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพ ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามความประสงค์ของทัศนีย์ที่ได้บอกกล่าวข้าพเจ้าไว้ทุกประการ.

(กิตติ เจียจันทร์พงษ์)

ชุด

กฎแห่งกรรม

ของ

ท. เลียงพิบูลย์

คำอนุโมทนา

ตามที่คุณกิตติ เจียจันทร์พงษ์ ได้ขอ เรื่องอำนาจจิต เรื่องผู้คุ้มครอง เรื่องดิ่งเห่า เรื่องวิญญาณจีนเฒ่า และเรื่องสิ่งมหัศจรรย์ ของไสยศาสตร์ ที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้น เพื่อ นำไปพิมพ์ในหนังสืออนุสรณ์แจกในงาน ฌาปนกิจศพคุณทัศนีย์ เจียจันทร์พงษ์ ภรรยาของคุณกิตติ นั้น

ข้าพเจ้าอนุญาตให้ด้วยความยินดี กุศล ผลบุญใดอันเกิดจากการนี้ ขออุทิศให้ วิญญาณคุณทัศนีย์ เจียจันทร์พงษ์ จงไป สู่สุคติในสัมปรายภพ

(ท. เลียงพิบูลย์)

๑๑ กรกฎาคม ๒๕๒๓

อำนาจจิต

เช้าย่ำรุ่งวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนหนังสืออยู่ในห้อง เด็กเข้ามาบอกว่ามีคนขอพูดโทรศัพท์ด้วย ข้าพเจ้าต้องลุกจากโต๊ะด้วยความรู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก กลัวจะเป็นเรื่องเศร้า เพราะหลายครั้งเวลาเช้าตรู่รับข่าวโทรศัพท์แจ้งถึงการสูญเสียเพื่อนที่รักและท่านที่นับถือหลายท่านอย่างเศร้าใจ

เช้าวันนั้นเมื่อข้าพเจ้ายกหูโทรศัพท์ขึ้นพูด ก็ได้ยินเสียงบุตรชายของเพื่อนที่รักใคร่นับถือกันมากผู้หนึ่งพูดว่า

"คุณอาครับ คุณพ่อเข้าไปอยู่โรงพยาบาลแล้ว ผมต้องขอโทษที่บอกมาทางโทรศัพท์รบกวนคุณอาแต่เช้าตรู่ เพราะเมื่อวานผมไปหาที่ทำงาน คนที่นั่นเขาบอกว่าคุณอาออกไปรับประทานอาหารกลางวันกับเพื่อน ๆ ตอนบ่ายผมไปหาอีกครั้งหนึ่งก็ทราบว่าคุณอายังไม่กลับ ผมจึงถือโอกาสโทรศัพท์รบกวนมาแต่เช้า คิดว่าถ้าสายคงจะไม่พบ ขออภัยให้ผมด้วย"

ข้าพเจ้าพอทราบข่าวเพื่อนไปอยู่โรงพยาบาล ก็ไม่สบายใจ พูดขึ้นว่า "ไม่เป็นการรบกวนอะไร เพราะอาตื่นแต่เช้า บ่ายวานนี้อาไม่ได้กลับไปทำงาน อยากทราบว่าคุณพ่อเธอป่วยเป็นโรคอะไร ไปอยู่โรงพยาบาลไหน"

เสียงตอบมาว่า "ยังไม่ทราบว่าเป็นโรคอะไร หมอยังไม่บอก ป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล....ตึก....ห้องที่....คุณพ่อสั่งให้ผมมาบอกว่า "ถ้าคุณอามีเวลาว่างพอ คุณพ่ออยากจะพบสนทนาด้วย"

ข้าพเจ้าตอบไปว่า "ขอบใจที่บอกให้อาทราบ อามีเวลาว่างสำหรับคุณพ่อเธอเสมอ คุณแม่เธออยู่ที่บ้านหรือเปล่า อาอยากพูดด้วย

เสียงตอบว่า "คุณแม่ไปคอยดูแลคุณพ่อที่โรงพยาบาลครับ"

ข้าพเจ้าพูดไปว่า "ทำไมไม่จ้างนางพยาบาลพิเศษล่ะ"

เสียงตอบมาว่า "จ้างพยาบาลพิเศษแล้วครับ แต่คุณแม่ยังเป็นห่วงต้องไปนอนด้วย"

หลังจากรับโทรศัพท์แล้ว ข้าพเจ้าก็ตั้งใจว่าจะต้องรีบไปเยี่ยมเพื่อนที่โรงพยาบาล และคิดว่าการป่วยของเพื่อนครั้งนี้คงมีอาการไม่น้อย เพราะตามธรรมดาเพื่อนผู้นี้เป็นผู้มีจิตใจเข้มแข็งมากไม่ยอมแพ้การเจ็บป่วยง่าย ๆ หากไม่มากคงจะไม่ยอมไปนอนโรงพยาบาลเป็นแน่ วันนั้นหลังจากไปที่ทำงานตอนเช้าแล้ว พอสายหน่อยข้าพเจ้าก็ตรงไปโรงพยาบาลด้วยความเป็นห่วง เมื่อไปถึงไม่ต้องค้นหาตึกหาห้องให้ลำบาก เพราะได้ทราบมาก่อน พอขึ้นไปบนตึกชั้นบนมองเห็นหมายเลขห้องและมีป้ายติดชื่ออยู่หน้าห้องอย่างถูกต้อง จึงใช้นิ้วเคาะบังตาเบา ๆ พอคนข้างในได้ยินเสียงค่อยพอที่จะไม่รบกวนคนไข้ ทันใดนั้น หญิงผู้เป็นภรรยาของเพื่อนก็ผลักบังตาจากข้างในเดินออกมา พอเห็นก็จำได้ดีใจที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยม และได้บอกให้ทราบ

ว่าผู้ป่วยกำลังหลับสนิท เพราะเมื่อคืนคนไข้สนใจนอนอ่านหนังสือเรื่องธรรมะอยู่จนดึก ห้ามก็ไม่ฟัง เราจึงถือโอกาสนั่งสนทนาซักถามถึงอาการป่วยอยู่นอกห้อง ภรรยาของเพื่อนก็เล่าอาการป่วยให้ฟังนับแต่เริ่มแรก ตลอดจนนำมารักษาที่โรงพยาบาลอย่างถี่ถ้วนและระบายความรู้สึกให้ทราบตามสมควร ข้าพเจ้าถามถึงนายแพทย์ที่รักษาประจำลงความเห็นว่าเป็นโรคอะไรแน่ ทันใดนั้นก็เห็นภรรยาของคนไข้ได้เปลี่ยนสีหน้าเป็นสลดลงและเศร้ามาก เสียงที่พูดก็ค่อยลงจนกลายเป็นเสียงกระซิบ ทำให้ข้าพเจ้านึกรู้ว่าคงเป็นโรคที่ร้ายแรงแน่ แล้วก็ได้ยินเสียงกระซิบเบา ๆ ว่า หมอลงความเห็นว่าเป็นโรคมะเร็ง และเข้าขั้นอันตรายมีทางรักษาน้อยมากคงอยู่ได้ไม่นาน ถ้ามาเร็วหน่อยก็ยังมีหวัง" เสียงนั้นเจือปนด้วยเสียงสะอื้น ข้าพเจ้าต้องสะดุ้งใจหายวาบขึ้นมา เพราะไม่คิดว่าจะมาได้ยินโรคร้ายเช่นนี้เกิดสลดสะเทือนใจขึ้นมาทันที ข้าพเจ้าต้องนิ่งสงบใจเพื่อปรับปรุงตัวเองให้ความรู้สึกเข้าสู่ปกติ เมื่อสมัยก่อนสงคราม คำว่า "มะเร็ง" ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจเพราะยังไม่คุ้นเคยรู้เรื่องว่า "มะเร็ง" ร้ายแรงเพียงไร ภายหลังโรคมะเร็งร้ายได้ทำลายชีวิตเพื่อน ๆ ที่รักใคร่นับถือสนิทสนมไปหลายท่านแล้ว ต่อมาเมื่อใครป่วยได้ยินว่าเป็นโรคมะเร็งก็เกิดความเศร้าสลดใจพูดอะไรไม่ถูก บัดนี้โรคมะเร็งได้เกิดขึ้นกับเพื่อนที่ข้าพเจ้ารักที่ข้าพเจ้านับถือ มันทำให้ร่างกายตื่นเต้นเย็นชา กระทบกระเทือนในทางความรู้สึก ข้าพเจ้าไม่อยากให้เพื่อนดี ๆ ต้องจากไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ ยังเสียดายอาลัยความดีของเพื่อน

อยากให้มีชีวิตอยู่ไปนาน ๆ สมองงง ความรู้สึกปั่นป่วนทางจิตใจ ทั้งรักและมีความเสียดาย เพราะความรู้สึกของข้าพเจ้ายังเป็นมนุษย์ ปุถุชนที่ยังอยู่ในกิเลสตัณหา ย่อมอ่อนไหวไปตามอารมณ์ของมนุษย์ธรรมดาทั่ว ๆ ไป จนภรรยาของคนป่วยพูดอะไรบ้าง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยินเพราะใจลอยไปครู่หนึ่ง ต้องพูดเตือนทวนคำจึงรู้สึกตัวได้ยินเสียงกระซิบว่า

"ที่ดิฉันบอกนี้อย่าไปพูดบอกให้คนป่วยรู้เรื่องเป็นอันขาดทีเดียวนะ ประเดี๋ยวรู้แล้วจะเกิดช็อคขึ้นมา เพราะเสียกำลังใจ เคยเห็นมาหลายรายแล้ว พอรู้ตัวว่าเป็นโรคร้ายรักษาไม่หายเท่านั้นก็ตกใจ หน้าตาเปลี่ยนสีซีดเผือดลงทันที ซึมไป เลยกลายเป็นใบ้ไม่ยอมพูดจากินไม่ได้ นอนไม่หลับ เสียกำลังใจหมด ทำให้ร่างกายทรุดโทรมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว พอที่อายุจะยืนยาวไปอีกก็สั้นลง กำลังใจไม่ดีโรคน้อยก็กลายเป็นโรคมาก ถ้ากำลังใจดีโรคมากก็กลายเป็นโรคน้อย ดิฉันกลัวมาก อยากจะให้แกอยู่ได้นานที่สุดที่จะนานได้ ยังจะมีโอกาสที่จะได้เห็นหน้ากัน"

ข้าพเจ้าพยักหน้ารับคำ ว่าจะไม่บอกกับคนไข้ตามสัญญา ภรรยาของคนไข้ขอตัวเข้าไปดูในห้องว่าคนไข้ตื่นหรือยัง ครู่หนึ่งก็ผลักบังตาออกมา พยักหน้าบอกว่า

"ตื่นแล้วค่ะ เชิญเข้ามาได้"

ข้าพเจ้าลุกขึ้นเดินตามเข้าไป มองเห็นผู้ป่วยกำลังหนุนหมอนสูงครึ่งนั่งครึ่งนอนโบกมืออิ้มต้อนรับอยู่บนเตียง ยังไม่ทันถามอะไร

คนไข้ก็กวักมือให้เข้าไปนั่งใกล้ ๆ โดยให้นางพยาบาลพิเศษช่วยยกเก้าอี้ตั้งไว้ใกล้เตียงนอน ข้าพเจ้ากล่าวขอบคุณก่อนนั่งลงแล้วพิจารณาดูหน้าตาท่าทางของคนป่วย แม้จะมีหน้าซีดเซียวลงบ้างแต่กิริยาท่าทางไม่บอกว่ามีความวิตกทุกข์ร้อนในการป่วยครั้งนี้ ยังมีกิริยาท่าทางร่าเริงเช่นเดิม ทำให้ข้าพเจ้าสงสารอย่างจับใจ นึกแต่ในใจว่า เพื่อนคงยังไม่รู้ตัวว่าเป็นโรคร้ายแรง มองดูหน้าเพื่อนแล้วอดกลั้นความรู้สึกเศร้าสะเทือนใจไว้ไม่อยู่ เพื่อนยิ้มแล้วก็พูดว่า

"นั่งลงทำจิตใจให้สบายเถิด คุณเข้ามาในบริเวณโรงพยาบาลซึ่งสถานที่เต็มไปด้วยความทุกข์ก็จริง แต่คุณทำจิตใจให้สบายเป็นปกติได้ อย่าไปพลอยทุกข์กับเขาด้วยเลย คิดว่าการเจ็บป่วยเป็นของธรรมดา เป็นธรรมชาติ เกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วใจเราก็จะสบาย"

ข้าพเจ้ายังไม่ทันจะได้พูดโต้ตอบอะไรออกไป ก็ได้ยินคนไข้สั่งภรรยาให้ไปหาซื้ออาหารตามเหลาหรือภัตตาคารที่มีชื่อ และได้กำชับว่าต้องไปซื้อตามที่สั่ง อย่าไปซื้อที่ภัตตาคารอื่นเป็นอันขาด ก่อนจะออกจากห้องภรรยาผู้ป่วยหันมาสั่งให้ข้าพเจ้านั่งสนทนาไปพลางก่อน อย่าเพิ่งรีบกลับจนกว่าเธอจะกลับมาจากซื้ออาหาร ข้าพเจ้าพยักหน้ารับคำ

เมื่อภรรยาของเพื่อนออกไปแล้ว ผู้ป่วยก็ขอร้องให้นางพยาบาลพิเศษหาน้ำอะไรเย็น ๆ มาให้ข้าพเจ้าดื่ม แล้วบอกว่าอยากจะสนทนากับข้าพเจ้าเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ช้าภายในห้องก็เหลือเราเพียงสองคนเท่านั้น ข้าพเจ้าสงสัยถามขึ้นว่า

"คุณคงอยากทานอาหารเหลาจึงให้คุณนายไปหาซื้อที่ไกล ๆ เช่นนี้ กว่าจะกลับมาก็เสียเวลาเป็นชั่วโมง ๆ"

เพื่อนผู้ป่วยหัวเราะอย่างขบขันแล้วพูดว่า "เปล่า เรื่องอาหารผมไม่สนใจ ไม่อยากกินอะไรเลย แต่ที่ใช้ให้ภรรยาผมไปซื้อไกล ๆ ก็เพื่อเราจะได้มีเวลาสนทนาเป็นส่วนตัวได้นาน ๆ เพราะถ้าแกอยู่ก็คอยเป็นห่วงผมทุกฝีก้าว เราคงคุยกันไม่สะดวกแน่"

ข้าพเจ้าจึงพูดว่า "แต่เราก็ไม่เคยมีความลับอะไรที่จะต้องปิดบังคุณนายนี่ครับ"

เพื่อนหัวเราะแล้วพูดว่า "มีซิ คราวนี้มี คุณอยากรู้ว่าผมป่วยเป็นโรคอะไรไหมล่ะ ? แต่ถ้ารู้แล้วก็ต้องปิดเป็นความลับนะ อย่าบอกภรรยาผมหรือใครรู้ไม่ได้เป็นอันขาดทีเดียว"

ข้าพเจ้านึกสงสัยจึงพยักหน้าแล้วพูดว่า "ตกลงครับผมจะไม่บอกใคร" เพื่อนแสดงความพอใจ แล้วก็ยื่นหน้ามากระซิบว่า

"ผมเป็นมะเร็งร้ายแรง ไม่ช้าผมก็จะจบฉากแสดงละครชีวิตกันเสียที"

ข้าพเจ้าต้องสะดุ้งตกใจอีกครั้งหนึ่ง แล้วคนไข้พูดต่อไปว่า "คุณไม่ต้องตกใจ มันไม่ใช่ของแปลกประหลาดอะไร ทำจิตใจให้ปกติมันเป็นเรื่องเกิดดับทั่วไป เรารู้ความจริงแล้วก็เป็นของธรรมดาไม่ต้องกลัว"

ข้าพเจ้าฟังแล้วประสาทชางงไปหมด นี่เป็นความจริงหรือความฝันกันแน่ ที่คนไข้เป็นโรคร้ายแรงที่มีคนหวั่นกลัวกันทั่วโลก

แต่แกคุยด้วยท่าทางตลกคะนองเหมือนคนปรกติไม่ป่วยไข้ กิริยาท่าทางมิได้สะดุ้งหวาดกลัว มีใจเยือกเย็นสุขุม กลับพูดปลอบขวัญคนที่มาเยี่ยมไม่ให้วิตกทุกข์ร้อน ข้าพเจ้าเกือบไม่เชื่อหูที่ได้ยินไม่เชื่อตาที่ได้เห็น อดที่จะเอามือลูบคลำลำคอลูบใบหน้าตัวเอง ดูบางส่วนของร่างกายที่อยู่บริบูรณ์อย่างไม่เชื่อใจ แล้วก็หยิกใบหูว่าจะเจ็บหรือเปล่า เพราะยังสงสัยว่านี่เป็นความจริงหรือเราฝันกันแน่ เพราะเป็นเรื่องผิดปรกติ บุคคลธรรมดาคล้ายฝัน ซึ่งข้าพเจ้าเกิดมายังไม่เคยพบเคยเห็นบุคคลที่มีจิตใจเข้มแข็งเยือกเย็นเช่นนี้มาก่อน ทำให้ประสาทตื่นเต้นงงงวยจนพูดอะไรไม่ถูก แต่แล้วก็ได้ยินเสียงผู้ป่วยหัวเราะอย่างขบขัน แล้วพูดต่อไปว่า

"ดูคุณยังมีความวิตกทุกข์กังวลในการป่วยไข้ของผมมาก ผมขอร้องให้คุณทำจิตใจให้สบาย แต่ผมก็ต้องขอขอบคุณที่มีใจเป็นห่วงรักเพื่อนรักฝูง มีความอาลัยด้วยความหวังดี ต่อไปนี้ผมขอให้คุณหายวิตกกังวลได้แล้ว ดูผมซิเป็นคนเจ็บไข้แท้ ๆ แต่ผมก็ไม่วิตกทุกข์ร้อนกังวลอะไรเลย การเจ็บป่วยเราห้ามไม่ได้ก็ปล่อยไปตามทางของหมอเขา แต่จิตของเรานั้นห้ามได้ ไม่ให้รับความรู้สึกไว้ให้เป็นวิตกกังวลจะเกิดทุกข์ร้อน"

ข้าพเจ้าได้ฟังก็ค่อยหายงง แต่ก็อดนึกไม่ได้ที่เคยเห็นคนป่วยและเยี่ยมไข้มามากมาย ซึ่งเป็นโรคชนิดร้ายแรง ความรู้สึกแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน บางท่านมีความวิตกกังวลในความเจ็บไข้ ทำให้มีอารมณ์ฉุนเฉียวใจน้อยโกรธง่าย ใครทำอะไรไม่ถูกใจก็ดุด่าว่าไป

ตามอารมณ์ บางท่านเมื่อมาอยู่โรงพยาบาลทำให้อารมณ์หงุดหงิด เพราะอยู่ในบ้านของตัวเคยเป็นใหญ่ทำอะไรได้ตามใจชอบ เมื่อมาอยู่โรงพยาบาลต้องอยู่ในระเบียบไม่เป็นอิสระเหมือนอยู่บ้าน ทำอะไรได้ตามใจตัวเอง ใครทำอะไรให้ไม่ถูกใจก็โกรธง่าย ญาติพี่น้องลูกหลานเข้าหน้าไม่ติด แต่ยังไม่เคยพบเห็นผู้มีจิตใจเยือกเย็น ไม่มีความสะดุ้งสะเทือน มนุษย์ทุกคนเข้าใจว่าความตายเป็นภัยใหญ่ที่สุดในสิ่งที่มีชีวิตของสัตว์โลก เพราะความตายจะต้องพลัดพรากจากความรัก จากทุกสิ่งทุกอย่าง ตลอดทั้งญาติพี่น้อง บุตรภรรยาสามีที่หวงแหนตลอดในทรัพย์สินสมบัติเงินทอง ทุกสิ่งทุกอย่างก็สูญสิ้นหมดไป บาง-ครอบครัวมีกรรมหัวหน้าบ้านป่วยหนักสังขารร่างกายยังไม่ทันจะแตกดับ วิญญาณยังไม่ออกจากร่าง ทรัพย์สินที่เคลื่อนไหวได้ก็ถูกฉกชิงยื้อแย่งกัน จิตใจของมนุษย์ทุกวันนี้ส่วนมากต่างเห็นแก่ตัวแม้ในหมู่ญาติ ความสนใจในการเจ็บป่วยของคนไข้บางรายนั้นมีน้อยกว่าทรัพย์สมบัติ ข้าพเจ้าปล่อยให้สมองรู้สึกฟุ้งซ่านไกลออกไปจากการสนทนา ต่อเมื่อคนป่วยพูดขึ้น ข้าพเจ้าจึงตื่นจากภวังค์ เพื่อนพูดว่า

"คำว่าตายนั้นมีอำนาจร้ายแรงสั่นสะเทือนจิตใจให้คนหวาดกลัว คนส่วนมากไม่อยากได้ยินคำว่าตายด้วยกันทั้งนั้น ต่างก็นึกว่าความตายจะต้องเจ็บปวดทุกขุมขน ต้องทนทุกข์เวทนาแสน-สาหัสกว่าจะสิ้นใจ คนเรานึกกันอย่างนี้มาแต่โบราณ ทำให้น่ากลัวน่าหวาดเสียว น่าสยดสยองที่สุด พวกกลัวตายต่างวาดภาพความ

รู้สึกไว้หลอกตัวเองอยู่ตลอดมา ความกลัวมากจนไม่กล้าสู้กับความจริง ส่วนมากต่างก็รู้จักความตายดี เพราะไม่เคยตาย และไม่ได้ศึกษาว่าความตายเป็นของที่น่ากลัวจริงหรือไม่ ทั้งที่เราต่างก็รู้ว่าความตายไม่มีใครหนีพ้น แต่คนเราก็ยังหวาดกลัวไม่อยากได้ยินได้ฟังว่าความตายเข้ามาใกล้ตัว บางคนหลับตาปิดหูหันหลังอยากจะวิ่งหนี เมื่อเราหนีไม่พ้นทำไมเราไม่หันหน้ามาสู้ความจริง ศึกษาให้รู้ถึงแก่นก็จะรู้ความจริงว่า ความตายเป็นสิ่งที่ไม่น่ากลัว เพราะคนเราต้องตายด้วยกันทุกคน ในปัจจุบันนี้วันนี้ (พ.ศ. ๒๕๐๓) พลโลกทุกชาติทุกภาษาในโลกนี้มีทั้งผิวขาวผิวเหลืองผิวแดงดำ ทั้งทารกแรกเกิดหญิงชายเด็กผู้ใหญ่รวมทั้งหมดประมาณสามพันกว่าล้านคนจะต้องตายหมด ไม่มีเหลือที่จะได้มีโอกาสอยู่เห็นงานฉลองปีใหม่ พ.ศ. ๒๗๐๐”

ข้าพเจ้าได้ฟังไม่ทันคิดก็ตกใจรีบถามว่า “ถ้าไฟประลัยกัลป์มาล้างโลกกระมัง ?”

เพื่อนหัวเราะพูดว่า “ไม่ใช่เรื่องเหลวไหล มันเป็นหลักของความจริง ไม่ใช่การทำนายล่วงหน้าอะไรทั้งหมด”

เมื่อข้าพเจ้าหวนคิดตามหลักธรรมชาติก็เห็นจริง ข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสในความรู้สึกไม่หวาดหวั่นพรั่นกลัวของเพื่อนผู้นี้ยิ่งนัก รู้สึกจิตใจของตัวพลอยเข้มแข็งไปด้วย นึกว่าคนเรานี้ได้พบคนกล้าก็ทำให้จิตใจพลอยกล้าไปด้วยเหตุผล นอกจากนั้นข้าพเจ้าได้ยินคนป่วยพูดต่อไปว่า

"ผมเตรียมจิตใจไว้พร้อมแล้ว จะตายเมื่อไหร่ก็ไม่แปลกอะไร"

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินก็มีความรู้สึกศรัทราในตัวเพื่อนยิ่งนัก จึงซักถามว่า

"คุณไปได้หลักอะไรมาปฏิบัติถึงได้ผลเช่นนี้" เพื่อนผู้ป่วยหัวเราะด้วยความพอใจว่า

"หลักธรรมะของพระพุทธเจ้าซิคุณ ถ้าเราได้พิจารณาดูจะเห็นผล แล้วคุณลองตั้งปัญหาถามตัวเองอย่างใจคนธรรมดาดูบ้างว่า ถ้าเราป่วยไข้รู้ตัวว่าจะต้องตาย ความรู้สึกของเราจะเป็นอย่างไร เราทำจิตให้ความรู้สึกเหมือนคนป่วยจริง บางทีเราอาจตกใจกลัวตายหรือช็อคขึ้นมา เกิดความทุกข์หนักเป็นมารร้ายก็จะมาเข้าสิงในความรู้สึกที่ทรมานจิตใจ เกิดมีความเป็นห่วงเสียดายทุกอย่างที่คิดว่าเป็นของตัวทั้งบุตรภรรยา หรือสามีญาติพี่น้องเพื่อนฝูงแล้ว เกิดจิตหวั่นไหวกลัวความตายใจหายขึ้นมาเป็นทุกข์เป็นร้อน บางท่านที่เป็นคนใหญ่คนโตก็เกิดเสียดายตัวเสียดายความสุขความสบายเสียดายบ้านช่องทั้งสมบัติมากมาย เสียดายอำนาจตำแหน่งที่มีคนเคารพกราบไหว้เอาใจพะเน้าพะนอด้วยความเกรงกลัว ยิ่งคิดยิ่งเสียดายเสียใจจนประสาทในสมองปั่นป่วนจะเป็นบ้า ที่สุดความรู้สึกก็ครึ่งฝันครึ่งตื่นครึ่งดีครึ่งบ้าสติฟั่นเฟือน ความรู้สึกห่างไกลจากโลกมนุษย์ เหมือนถูกทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวห่างจากความสุขสบายทั้งปวง ไม่รู้โมงยาม ไม่รู้กลางวันกลางคืน ความรู้สึกทางประสาทมันแตกกระจายหมด

เลอะเลือนจับต้นชนปลายไม่ถูก ที่สุดก็ไม่รู้ว่าตัวเป็นใคร กำลังเป็นอะไรนอนตาค้าง รอเวลาตาย

นี่ก็เพราะยังนึกว่า สังขารร่างกาย ยังเป็นของเรา ตัดไม่ขาด ยังหลงใหลไม่อยากจากโลกมนุษย์ ยังไม่อยากตาย ทั้งที่กำลังจะตายก็ยังโลภหลง ผู้ที่ยังหลงในกิเลสก็มีความรู้สึกเป็นเช่นนี้แหละครับ ถ้าเราไม่ประมาทศึกษาหาความรู้ให้รู้เห็นความจริงด้วยสติปัญญา รู้ว่าความตายเป็นการจากโลกนี้ไปอย่างธรรมดาไม่น่ากลัว สังขารร่างกายที่เรียกว่าตัวเรามันก็ไม่ใช่ของเรา เป็นของที่ไม่เที่ยงแท้ เกิดแล้วก็ดับ อย่ายึดถือว่าเป็นของเรา เหลือแต่จิตและความรู้สึกที่ยังเป็นของเรา บังคับด้วยหลักธรรมให้อยู่ในความสงบ ไปตามธรรมชาติว่าเราจะอยู่หรือเราจะตาย ไม่สนใจ ไม่เดือดร้อนตัดความรู้สึกทางโลกหมด ทำจิตให้บริสุทธิ์ไม่เศร้าหมอง เมื่อจิตจะดับก็อยู่ในความสงบวิญญาณก็คงต้องเข้าสู่สุคติ"

เมื่อข้าพเจ้าได้สนทนากับเพื่อนผู้ป่วยที่ไม่กลัวมรณภัยแล้ว ทำให้เกิดกำลังใจเมื่อได้รับคำชี้แจงก็มองเห็นความจริงว่า คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องตายด้วยกันทุกคน แล้วเราจะมามัวหวาดสะดุ้งกลัวความตายอยู่ทำไม เมื่อเราได้ศึกษารู้ถึงแก่นความจริงแล้วก็ไม่น่ากลัว ทั้งเมื่อเรามีชีวิตอยู่ก็ไม่ได้สร้างอะไรร้ายแรงไว้ในโลกมนุษย์มาก พอจะสะดุ้งกลัวว่าจะมีคดีเป็นเงาติดตามไปสู่โลกหน้า เมื่อคิดได้เช่นนี้จิตใจก็สบายขึ้น แต่แล้วมานึกเปรียบเทียบชีวิตของบุคคลแต่ละคนย่อมมีจิตใจไม่เหมือนกัน ทำให้นึกถึงเรื่องนักการเมืองในสมัยหนึ่ง

ไม่นานนัก ได้ถูกตัดสินให้มีการประหารชีวิตที่คุกบางขวาง ในหมู่ที่ถูกประหารนั้นมีอยู่สองท่านที่ข้าพเจ้าเคยรู้จัก คือ ท่านผู้หนึ่งเมื่อทราบว่ากำหนดโทษประหารก็เป็นลมช็อคทันที อีกท่านหนึ่งพอทราบการประหารก็ยิ้มรับโดยไม่มีความหวาดหวั่น หรือมีความสะทกสะท้านประการใดมีจิตใจเข้มแข็ง เมื่อถึงเวลาประหารก็เดินร้องเพลงไปตามทางเข้าสู่ที่ประหาร มิได้สะดุ้งหวาดกลัวต่อมรณภัย เห็นจะเป็นเพราะได้พิจารณาถึงความจริงว่าความตายเป็นของธรรมดา ส่วนอีกท่านหนึ่งมีความหวาดหวั่นกลัวจนสติเสีย เห็นจะเป็นเพราะยังมีความอาลัยเสียดายความสุขและทรัพย์สิน จนประสาทเสียหมดความรู้สึกก่อนที่จะประหาร เมื่อถึงเวลาเข้าที่ประหารต้องมีผู้พยุงแขนสองข้างค่อย ๆ ก้าว ความรู้สึกเหมือนตายก่อนถึงที่ประหาร นี่ก็ชี้ให้เห็นว่าบุคคลย่อมมีจิตใจเข้มแข็งและอ่อนแอแตกต่างกัน ส่วนผู้มีจิตใจเข้มแข็งย่อมไม่ตายง่าย จะเห็นได้หลังจากเพชฌฆาตได้ปล่อยกระสุนปืนกลตรงเป้าไปหนึ่งตับแล้ว ท่านผู้มีใจเข้มแข็งนั้นยังไม่ตาย ตะโกนร้องบอกว่าอั๊วยังไม่ตาย ขอให้ยิงซ้ำอีก นี่เป็นเรื่องน่าคิดนำมาประกอบ ข้าพเจ้าขอรับว่าได้ยินจากผู้เล่าให้ฟังและเป็นผู้ที่เชื่อถือได้ ข่าวนี้ได้รับหลังจากได้ประหารนักโทษการเมืองแล้วในวันรุ่งขึ้น จะเท็จจริงประการใด คงจะมีผู้ทราบเหตุการณ์ในเวลานั้นอีกจำนวนไม่น้อย

เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นเพื่อนผู้ป่วยพูดมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ก็อยากให้พัก จึงบอกว่า

"คุณได้ใช้เวลาสนทนากับผมมานานแล้ว ควรจะมีการพักผ่อนเสียบ้าง เพราะมันจะทำให้เกิดความเหน็ดเหนื่อยมากเปล่า ๆ ผมมารบกวนนานแล้ว"

เสียงเพื่อนหัวเราะโบกมือห้ามแล้วพูดว่า "ผมรู้ตัวรู้กำลังของผมดี คุณไม่ต้องเตือนผม เพราะผมอยากจะใช้เวลาเหลืออยู่อีกไม่นานนัก ขอใช้ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คุณอย่าห่วงผมเลย แม้โรคจะร้ายแรง แต่จิตผมเข้มแข็ง ถ้าคุณมีความข้องใจเรื่องอะไร ถามมาผมตอบได้ก็จะตอบ ถ้าไม่รู้ก็บอกตรง ๆ ว่าตอบไม่ได้"

ข้าพเจ้าตอบขอบใจแล้ว รู้สึกว่าความสงสาร ความรักความ-อาลัยเพื่อนเมื่อแรกก็ค่อย ๆ คลายลง เพราะเพื่อนไม่ประสงค์จะให้ข้าพเจ้ายึดถือจริงจังว่าเป็นตัวเป็นตน กลัวจะทำให้เกิดทุกข์ขึ้นในความรู้สึก นึกภูมิใจที่ข้าพเจ้ามีเพื่อนรักที่มีคุณธรรมสูงได้ช่วยจูงจิตใจสูงไปด้วย กำลังนึกคิดก็ได้ยินเสียงเพื่อนถามซ้ำว่า

"คุณมีเรื่องอะไรถามผมไหม ?"

ข้าพเจ้ารีบตอบขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง และรู้สึกว่าตัวมัวคิดเพลินจึงรีบพูดขึ้นว่า "ผมอยากทราบบทใดที่เป็นประโยชน์ทั่วไป เพื่อเตือนความรู้สึกของสังคมเราทุกวันนี้กำลังเมามัวหลงงมงาย เพื่อให้ผู้ที่ยังหลงผิดเป็นชอบหูตาสว่างขึ้นบ้าง"

เพื่อนผู้ป่วยหัวเราะแล้วพูดว่า "ถ้าอย่างนั้นอยากจะชักตัวอย่างใกล้ๆในโรงพยาบาลนี่แหละไม่ต้องไปไกล ทางธรรมะสอนให้เราเห็นความทุกข์ เพื่อจะได้พิจารณาด้วยสติปัญญา คนเราเวลาทุกข์ใจมาก

เวลาสบายใจมีน้อย ชี้ให้เห็นความจริงจะได้เตือนเราให้ดับความโลภ ความรัก ความหลง ความโกรธอย่างงมงาย ผมอยากจะให้คุณไปเที่ยวเดินดูในโรงพยาบาลนี้ตามตึกตามห้องคนไข้ให้ทั่ว แล้วก็ใช้สติปัญญาพิจารณาตามหลักธรรมว่า ทุกรูปทุกนามเกิดมารับทุกข์ร่วมกันนั้นเป็นความจริงเพียงไร ลองไปเดินดูตามห้องคนป่วยก็จะพบความจริงว่า ท่านผู้อยู่ห้องพิเศษก็ดี หรืออยู่ห้องชั้นหนึ่ง หรือตึกอนาถามีเตียงเป็นทิวแถว มีคนไข้นอนกันแน่นหมดทุกเตียงทุกห้อง มีทั้งเด็กผู้ใหญ่ หญิง ชาย หนุ่มสาวและคนแก่คนเฒ่าทั้งไทยและต่างภาษาทุกคนที่เข้ามาอยู่ในโรงพยาบาลต่างก็มีความทุกข์ด้วยกัน เป็นทุกข์หนัก เพราะคนป่วยที่เข้ามารักษาในโรงพยาบาลส่วนมากก็มีอาการหนัก เพราะไม่หนักส่วนมากไม่ค่อยยอมมารับการรักษาพยาบาลไม่ว่าจะเป็นทางผ่าตัดหรือรักษาทางยา ก็มีอยู่สองทาง คือ ถ้าไม่หายก็ตาย ฉะนั้นทั้งคนไข้และญาติพี่น้องเพื่อนฝูงต่างก็มีสีหน้าเศร้ากลัวจะตายด้วยกันทุกคน นี่ก็ชี้ให้เห็นมุมหนึ่งของความทุกข์ คราวนี้เราแยกจากโรงพยาบาล ใช้สติปัญญามองด้วยความรู้สึก ตามศาลสถิตยุติธรรมก็ดี ตามเรือนจำก็ดี ตามสถานีตำรวจก็ดี ความทุกข์มีความรู้สึกแตกต่างกัน ต่างแฝงไว้ซึ่งความทุกข์อยู่ทุกหนทุกแห่งตลอดจนที่ทำการทั่ว ๆ ไป ก็ยังแฝงไว้ซึ่งความทุกข์เกิดด้วยความอิจฉาริษยาคอยแย่งชิงตำแหน่งหน้าที่ ตลอดในที่บ้านเรือนที่อยู่อาศัยของประชาชนพลเมือง ความทุกข์ก็เข้าแฝงไว้ทุกแห่ง ตลอดทั้งที่สุดทางวัดซึ่งเป็นที่สอนพระธรรม ให้ผู้หลุดพ้นกิเลสตัณหาก็ยังมีทุกข์

แฝงอยู่ นี่เพียงชี้ให้เห็นอย่างหยาบ ๆ ถ้าอยากทราบละเอียดโปรดไป พิจารณาดูเอาเอง ทุกข์มีอยู่ทั่วทุกตัวคนที่ยังอยู่ในกิเลสตัณหา

ข้าพเจ้าถามขึ้นว่า "ถ้าคนเรารู้แจ้งถึงความทุกข์และความตาย แล้ว จิตก็คงจะท้อถอย ทำให้ไม่อยากได้ลาภและยศ อำนาจและ ทรัพย์สินเงินทอง เพราะเห็นไม่จำเป็น ความรู้สึกเช่นนี้มิทำให้คน เกียจคร้านหรือ เขาจะพูดกันว่าคนเรียนธรรมะแล้วเป็นคนขี้เกียจ ไม่รักความก้าวหน้า"

คนไข้หัวเราะอย่างถูกใจแล้วพูดว่า "นั่นเป็นการเข้าใจผิดมาก ธรรมของพระพุทธเจ้ามิได้สอนให้คนขี้เกียจ แต่สอนให้เรามีศีล-ธรรมสัมมาอาชีวะในทางสุจริต โลกกับธรรมยังต้องพึ่งกันอยู่ตลอดไป ลาภ ยศ อำนาจ ได้มาด้วยความสุจริต ตกอยู่กับผู้อยู่ในศีลธรรม ย่อมจะนำไปทำเป็นประโยชน์แก่สัตว์โลกที่เกิดมาร่วมทุกข์ด้วยกัน จะก่อให้เกิดเป็นสาธารณกุศลย่อมจะเป็นประโยชน์นำความสุขมาสู่ ประชาชนได้รับความร่มเย็นเป็นสุขเพิ่มพูนบารมีของท่านผู้นั้นต่อไป แต่หากว่าลาภยศอำนาจไปตกอยู่กับคนพาลสันดานชั่วเช่นกัน ก็จะ นำไปใช้ในทางทุจริตผิดศีลธรรมชั่วร้าย ประชาชนก็จะเดือดร้อน เพราะการเห็นแก่ ลาภ ยศ อำนาจ ไม่รู้อิ่มของผู้ครองอำนาจ"

ข้าพเจ้าถามต่อไปว่า "การทำบุญให้ทานในสมัยนี้ทำอย่างไร จึงจะได้ผลสมบูรณ์ จะไม่ผิดอย่างที่เรียกว่า ทำดีได้ชั่ว"

คนไข้ตอบว่า "ตามความรู้สึกของผมคิดว่า ถ้าเราจะทำบุญ ก็ต้องหาพระสงฆ์ที่มีศีลบริสุทธิ์ เราก็จะได้บุญกุศลสมบูรณ์ตาม

ความตั้งใจ จะอุทิศกุศลให้ผู้ใดก็สมตามความประสงค์ ส่วนบุคคลที่เราจะประกอบทานช่วยเหลือพิจารณาดูให้ดี ผมเคยให้เงินช่วยเหลือเป็นทานแก่ชายผู้หนึ่ง เขาอ้อนวอนอ้างถึงความทุกข์ยาก ผมก็คิดว่าเขาคงจะยากจนและเงินคงจะช่วยต่อชีวิตของเขาและครอบครัวไปได้นาน แต่ตรงข้ามกลับทำให้ชีวิตเขาสั้นลง คือ ภายหลังทราบว่าเมื่อเขาได้เงินจากผมแล้วก็เดินเข้าโรงเหล้า ดื่มเมาเป็นครั้งสุดท้ายเพราะหลังจากเขาดื่มเหล้าเมาตุปัดตุเป๋ไปตามถนนแล้วก็ถูกรถยนต์ชนตาย และรถยนต์คันนั้นก็ขับหนีไป ต้องนอนตายเปล่าข้างถนนนี่ก็เรียกได้ว่า ทำดีแต่ได้ชั่ว และยังมีตัวอย่างอีกมากมาย ต่อมาผมตั้งใจไว้ว่าจะไม่ยอมช่วยคน ๒ ประเภท ชนิดหนึ่งคือนำเงินไปซื้อสุราเครื่องดองของเมา หรือพวกยาเสพติดชนิดร้ายแรงเช่นเฮโรอีนเป็นต้น อีกชนิดหนึ่งคือคนอกตัญญู เป็นคนชั่วที่ไม่รู้จักบุญคุณบิดามารดา ครูบาอาจารย์และผู้มีพระคุณ คนพวกนี้ให้อยู่บ้านใครบ้านนั้นก็จะเป็นเสนียดจัญไร ถ้าพบคนชนิดนี้ให้หลบหลีกให้ไกลคนอกตัญญู ไม่มีความซื่อกับใคร ผมเห็นมามากแล้ว"

เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเช่นนี้ ก็มีความรู้สึกว่าเพื่อนผู้นี้ช่างมีความรู้ประกอบเหตุผลการปฏิบัติจิตใจได้ดีจึงพูดว่า "ผมมีความเลื่อมใสในตัวคุณมาก ไม่เคยรู้เลยว่าคุณได้ศึกษาธรรม ได้ค้นคว้าหาเหตุผลจนได้เห็นความจริง ทำให้ผมเกิดมีกำลังใจเข้มแข็งไปด้วย ผมดีใจจริง ๆ เมื่อก่อนผมไม่เคยรู้และคุณก็ไม่เคยบอกผมเลย"

คนไข้หัวเราะอย่างขบขันแล้วพูดว่า "คนที่เขาศึกษาการปฏิบัติธรรมจริง ๆ ไม่มีใครเขาไปเที่ยวคุยโอ้อวดฟุ้งซ่าน และผมก็ยังรู้ไม่พอที่จะโอ้อวดใคร หรือยังไม่รู้พอที่จะสั่งสอนใคร ยิ่งคนในสมัยนี้เขาเชื่อก็ดี ถ้าเขาไม่เชื่อเขาก็กลับหัวเราะเยาะให้ว่าเป็นคนงมงาย ผมเพียงแต่ศึกษาไว้เมื่อถึงคราวจำเป็นก็นำมาใช้ เพื่อเป็นประโยชน์ที่สามารถทำให้จิตใจสงบดีไม่มีความเศร้าหมอง"

ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "รู้สึกว่าคุณปฏิบัติได้ดีมาก เห็นจะหลุดพ้นจากทุกข์ จากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย คงจะไม่ต้องมาเกิดอีก"

เพื่อนหัวเราะแล้วตอบว่า "ยังหรอกคุณ ผมปฏิบัติได้เพียงหลุดพ้นเป็นบางส่วนหรือปลีกย่อยเท่านั้น ยังมีอีกมากที่ผมเรียนไม่ถึง ผมยังต้องมาเกิดในโลกมนุษย์อีก ธรรมของพระพุทธเจ้านั้นละเอียดอ่อนมาก ผู้ปฏิบัติต้องมีความศรัทธาสนใจจริง ๆ ต้องใช้สติปัญญาและความเพียร มีความพยายาม มีความอดทนทำให้จิตใจเพลิดเพลินในธรรมะ เมื่อได้พิจารณาให้ดีแล้วจะเห็นได้ว่า ธรรมะเหมือนดวงแก้วใสสะอาดบริสุทธิ์ ถ้าเราค้นคว้าจะมองเห็นจะพบกับความชุ่มชื่นอิ่มเอิบ เกิดความสุขทางใจด้วยความสงบ

ตลอดเวลาสนทนาข้าพเจ้าสนใจในคำพูดของเพื่อนผู้นี้มาก จึงถามปัญหาที่สงสัยว่า "ในยุคปัจจุบันนี้มีผู้ใดสำเร็จเป็นพระอรหันต์เข้าสู่นิพพานหรือเปล่า"

เพื่อนตอบว่า "ตราบใดที่พระธรรมคำสอนของพระองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังส่องแสงอยู่ในโลกมนุษย์ ตราบนั้นโลกจะไม่ขาดพระอรหันต์"

ข้าพเจ้าจึงถามว่า "การที่คุณศึกษาธรรมจนเกิดผลขึ้นทางจิตใจเช่นนี้ไม่มีใครรู้บ้าง ตัวผมเองก็แปลกใจเหมือนกัน เพราะเราก็รักใคร่สนิทสนมกันมากแต่ไม่เคยรู้มาก่อน ถ้าคุณไม่ป่วยผมก็ไม่รู้"

เพื่อนยิ้มแล้วพูดขึ้นว่า "ไม่มีใครรู้แม้แต่ภรรยาผมก็ไม่เคยสนทนาเรื่องนี้ เพียงแต่รู้ว่าผมชอบอ่านหนังสือธรรมะเท่านั้น มีรู้แต่คุณคนเดียว"

ข้าพเจ้าบอกว่า "ผมขอขอบคุณที่ให้เกียรติแก่ผมสูงยิ่งถึงเพียงนี้ บัดนี้ผมรู้แล้วว่าทุกวันนี้ยังมีพระอรหันต์อยู่ในโลก เพราะพระที่ท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์ท่านไม่ไปเที่ยวโอ้อวดเช่นเดียวกับคุณ ถ้าเราไม่อยู่ใกล้ชิดได้ฟังได้เห็นการปฏิบัติของท่าน ก็ไม่รู้เช่นเดียวกัน"

เพื่อนพูดต่อจากข้าพเจ้าว่า "นั่นเป็นความเข้าใจที่ไม่ผิด ผู้สำเร็จเป็นพระอรหันต์และนิพพานนั้น ทุกท่านสำเร็จเมื่อยังมีชีวิตอยู่ อย่าเข้าใจผิดว่าเมื่อตายแล้วจึงจะสำเร็จและอย่าเข้าใจว่าถ้าสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วจะมีรัศมีออกมาแสดงให้เห็น พระ-อรหันต์ก็พระธรรมดาที่ดูด้วยตาไม่รู้ เหตุเมื่อสมัยพระพุทธกาล ทำไมจึงรู้ว่าองค์นั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์ องค์นี้ยังไม่สำเร็จ ก็เพราะพระพุทธเจ้าท่านเห็นด้วยญาณ ท่านมองด้วยตาทิพย์ ท่านรู้แจ้งเห็นจริงทั้งโลกมนุษย์ โลกสวรรค์ โลกนรก และทั้งสมัยพุทธกาลผู้อุปสมบทก็ล้วนแต่ผู้เลื่อมใสจริง ๆ เมื่อได้ฟังพระพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรมเทศนาแล้วก็ซาบซึ้งในรสพระธรรมมองเห็นทุกข์เห็นทางกำจัดทุกข์ จึงสำเร็จเป็นพระอรหันต์กันมาก ผิดกว่าสมัยปัจจุบันนี้

ผู้ที่จะอุปสมบทยังไม่ซาบซึ้งในพระธรรมพอ เพราะส่วนมาก จำพรรษาเพียงสามเดือนเพื่ออุทิศกุศลให้บิดามารดา จึงยากที่จะสำเร็จ เป็นพระอรหันต์ได้" เมื่อเพื่อนพูดมาถึงเพียงนี้ ก็หยุดนึกครู่หนึ่ง แล้วก็พูดต่อไปว่าขอให้คิดดูว่า "โลกมนุษย์ที่เราอยู่นี้มีอายุตั้งล้าน ๆ ปีมาแล้ว และจะอยู่ต่อไปอีกกี่ร้อยปีกี่พันปีก็ไม่มีใครรู้ ส่วนมนุษย์ เราที่เป็นชาวโลก เมื่อเปรียบเทียบอายุแล้ว ส่วนมากอยู่ได้ไม่เกิน ร้อยปี รู้สึกว่ามนุษย์เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้น้อยเหลือเกิน เมื่อเปรียบ-เทียบกับโลกที่มีอายุล้าน ๆ ปี ทำไมคนเราไม่ใช้ชีวิตที่กำลังเป็นมนุษย์ อยู่ในโลกใช้เวลาประกอบคุณงามความดี รักษาศีลรักษาใจให้มีธรรม เพื่อเป็นบารมีติดตามไปในโลกหน้า อย่าเอาเวลาที่มีน้อยแล้วไปมัวเมา กับความสุขอย่างจอมปลอมมัวเมาด้วยตัณหาราคะ คอยแก่งแย่งชิงดี อิจฉาริษยา ใช้อำนาจข่มขู่ข่มเหงเป็นจุดด่างแห่งความเศร้าหมองของ ชีวิต เพราะชาวพุทธเราเชื่อแน่ในสัจจธรรมว่าตายแล้วก็ต้องเกิดมา ใหม่ในชาติต่อไป ถ้าเรายังไม่บรรลุเป็นอรหันต์ยังไม่ถึงนิพพาน การ สร้างกุศลบารมีด้วยการทำดีมีศีลประจำใจนั้นเป็นสิ่งประเสริฐ จะนำ ให้เรากลับมาเกิดในที่ดีในตระกูลดี ฉะนั้น ผมจึงขอร้องให้คุณมานี่ ก็เพื่อจะได้ระบายความรู้สึกในอารมณ์ออกมาได้บ้างก็ทำให้ผมสบายใจ และคุณเป็นคนช่างจดช่างจำชอบเขียน ถ้าจะบันทึกเรื่องการสนทนา ครั้งนี้ผมขอร้องแต่เพียงสิ่งเดียว ขออย่าได้แจ้งชื่อเสียงมันจะเป็นต้น เหตุให้เกิดความไม่สงบแก่ตัวผม เวลานี้ผมต้องการความสงบใน บั้นปลายของชีวิต คุณคงจะไม่ขัดข้องตามที่ผมขอร้องนี้"

เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังแล้วก็รู้สึกเกิดความเคารพนับถือเพื่อนผู้นี้ยิ่งขึ้น ทำให้นึกว่า ผู้ที่ประกอบกรรมดี ปฏิบัติถึงขั้นนี้แล้วท่านย่อมไม่ประสงค์ในสิ่งตอบแทน ไม่ว่าจะเป็นลาภยศสรรเสริญและชื่อเสียงก็มิได้สนใจ ข้าพเจ้าอดนึกภูมิใจมิได้ว่า ตัวเองคงจะสร้างบุญกุศลทำความดีอะไรไว้ในชาติก่อน จึงไม่ได้พบคนใจชั่วที่จะชักนำไปสู่ฝ่ายต่ำทำให้เห็นผิดเป็นชอบสร้างเวรกรรมทำบาป ได้พบแต่คนดีมีศีลธรรม เข้าสุภาษิตว่า "คบพาล ๆ พาไปหาผิด คบบัณฑิต ๆ พาไปหาผล" ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเยาวชนในปัจจุบันนี้แล้วก็เศร้าใจที่คบเพื่อนที่เป็นพาลมาก จึงพากันประพฤติตนเป็นที่เสื่อมเสียดังข่าวมีอยู่ประจำวัน

วันนั้นหลังจากภรรยาของเพื่อนกลับจากซื้ออาหารแล้ว เราก็ใช้เวลาสนทนากันอย่างธรรมดาอีกเป็นเวลาอันสมควรก็ได้ลาจากมา แต่เวลากลับจิตใจของข้าพเจ้าแปลกกว่าเมื่อเวลาไปอย่างตรงกันข้าม จะเป็นด้วยอำนาจของจิตที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวไม่กลัวความตายหรือธรรมะเป็นโอสถที่สามารถหยุดยั้งพยาธิภัยไม่ให้เจริญงอกงามในสังขาร จึงทำให้ท่านผู้นี้มีชีวิตอยู่ในโลกต่อมาอีกหลายปีจึงคิดว่าควรนำเรื่องนี้มาพิจารณาด้วยหลักธรรมและเหตุผล หากว่าเรื่องนี้เกิดกุศลและความดี ข้าพเจ้าขออุทิศความดีและกุศลอันนั้นให้แก่เพื่อนผู้มีจิตใจเข้มแข็งผู้ไม่หวาดหวั่นในมรณภัยดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว.

ผู้คุ้มครอง

วันหนึ่ง เพื่อนที่รักใคร่มาจากต่างจังหวัดได้มาเยี่ยมเยียน สนทนา ถามถึงทุกข์สุขฐานเพื่อนเก่าแก่นาน ๆ จะได้มีโอกาสพบปะกันสักครั้ง เรามีเรื่องสนทนากันมากเพราะเราไม่ได้พบกันนาน เมื่อได้เวลาจวนเที่ยงเราจึงได้ชวนกันไปรับประทานอาหารในร้านแห่งหนึ่ง เมื่อสั่งอาหารแล้ว เราก็ยังมีเวลาสนทนากันเรื่องต่าง ๆ ไม่รู้จักจบสิ้น

ตอนหนึ่งเพื่อนได้บอกว่า "ญาติของผมคนหนึ่งได้ประสบเหตุการณ์มหัศจรรย์เป็นเรื่องแปลกมากพิลึกจริง ๆ ยากเชื่อว่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปแล้ว ญาติของผมคนนี้เป็นลูกของอา จะนับก็เป็นลูกพี่ลูกน้องกับผม แต่เป็นคนดีมาก มีศีลมีสัตย์ เรื่องนี้ถ้าเป็นคนอื่นเล่ากันมาหลายทอด ผมก็ยังสงสัยไม่แน่ใจว่า ตัวผมเองจะเชื่อหรือไม่ เพราะเหตุการณ์ประหลาดเหล่านี้บางครั้งก็ต้องเชื่อ จะไม่เชื่อก็ไม่ได้ จะเชื่อมากนักก็ไม่ได้ ฉะนั้นผมจึงเดินสายกลาง ๆ เลือกเชื่อเป็นเรื่อง ๆ ไป ก่อนเชื่อก็ต้องพิจารณาดูผู้ประสบการณ์นั้นเป็นคนชนิดใด มีความประพฤติอย่างไร มีประโยชน์อะไรแอบแฝงอยู่ในเรื่อง

หรือไม่ น้ำหนักของเรื่องเชื่อถือได้ไหม เพราะเรื่องเหล่านี้พิสดาร จะเอาหลักและเหตุผลไม่ค่อยได้ ถ้าเราได้ประสบกับตัวเอง เห็นกับตา ได้ยินกับหูเราก็เชื่อ แต่ถ้าเราจะไปเล่าให้คนอื่นฟังเขาอาจจะไม่เชื่อ เช่นเดียวกับเราไม่เชื่อเขา เพราะเป็นสมัยความเจริญทางวิทยาศาสตร์ สามารถจะส่งดาวเทียมขึ้นโคจรรอบพิภพและกำลังจะส่งมนุษย์อวกาศขึ้นไปสู่ดวงจันทร์และดาวนพเคราะห์อื่น ๆ และก็น้อยคนนักที่จะหันมาสนใจกับเรื่องที่ไม่มีเหตุผล เขามองข้ามไปหมด เพราะเห็นเป็นเรื่องพิสูจน์ไม่ได้ เหลวไหลไม่สนใจเพราะเป็นสมัยมีเหตุมีผล”

ข้าพเจ้าถามว่า “เรื่องเหล่านี้เห็นจะเกี่ยวกับวิญญาณและเรื่องภูติผีปีศาจใช่ไหม”

เพื่อนตอบว่า “ถูกแล้ว ที่ผมพูดนี่หมายถึงวิญญาณมีอภินิหารแปลกประหลาดมหัศจรรย์”

ข้าพเจ้าบอกว่า เรื่องนี้ผมเชื่อและสนใจมาก เพราะผมกำลังศึกษาอยากทราบถึงเรื่องวิญญาณและการตายแล้วเกิด และวิญญาณต่าง ๆ ที่มีฤทธิ์เดชอภินิหารแตกต่างกัน และอยากทราบถึงผู้ที่จะจากโลกมนุษย์นี้มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ความเป็นอยู่ผิดกับโลกมนุษย์อย่างไร บางครั้งในความฝันผมเห็นเพื่อนที่ตายไป เมื่อนึกได้ก็รีบถามถึงเวลาตายรู้สึกอย่างไรบ้าง และความเป็นอยู่ในปรโลกเป็นอย่างไร ทั้งผมก็เคยประสบการณ์ในเรื่องชนิดนี้มาหลายครั้งล้วนแต่ลึกลับอภินิหารชนิดที่จับเหตุผลต้นปลายไม่ได้ บางครั้งก็น่าตื่นเต้น บางครั้งก็น่าพิศวงงงงวย แม้ว่าจะได้ประสบการณ์ด้วยกันมากคนก็ดี ต่างก็รู้กันอยู่แต่ในหมู่ในคณะที่สนใจเท่านั้น

ว่าโลกยังมีสิ่งลี้ลับและอภินิหารมหัศจรรย์มีจริงในยุคปัจจุบัน คิดดู แล้วว่าหากผมจะนำมาเขียนขึ้นก็กลัวตัวเองจะเสียผู้เสียคน ฉะนั้น ผมจึงต้องพิจารณาดูความรู้สึกของบุคคลทั่ว ๆ ไป เพราะเราจะเอา ความรู้สึกของคนส่วนน้อยรู้เห็นนั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้น เรื่องจริง บางเรื่องก็เขียนขึ้นไม่ได้ เพื่อนฟังดูแล้วก็หัวเราะถามว่า

"เสียผู้เสียคนอย่างไร เมื่อเราพูดแต่เรื่องจริง ผมยังไม่เข้าใจ" ข้าพเจ้าต้องถอนหายใจแล้วบอกว่า

"ก็เรื่องจริงแต่หาคนเชื่อยาก เพราะคนเราส่วนมากยังปรับปรุง ความรู้สึกเข้าไม่ถึงขั้นในเรื่องลี้ลับมหัศจรรย์เหล่านี้ เพราะยังอยู่ เหนือความรู้สึกของคนส่วนมาก ยกตัวอย่าง สมมติเช่นเดียวกันกับ สมัยปู่ย่าของเรา สมัยนั้นถ้าเราจะไปบอกว่า ต่อไปเขาจะส่งคนไป ในดวงจันทร์ คนสมัยนั้นเขาไม่เชื่อแล้วกลับหัวเราะเยาะ เกิดสงสัย ว่า อ้ายนี่มันสติสตังยังดีอยู่หรือเป็นบ้าไปแล้ว ถ้าเราไปอ้างโน่นอ้างนี่ อยู่คนเดียว เมื่อคนอื่นไม่มีใครเขาเชื่อเราแล้ว เขาก็พากันเหมาให้ เราเป็นบ้าเสียสติ คราวนี้เราก็เกิดสงสัยตัวเราเองว่าเราเป็นบ้าจริง หรือเปล่า เพราะทุกคนเขาว่าเราเป็นบ้า เรามัวสงสัยตัวเราเองแล้วก็ เสียผู้เสียคน เพราะความจริงทางวิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญพอที่จะ เปิดเผยให้เห็นจริงจัง เป็นเพียงแต่ความรู้สึกนึกคิดว่าเป็นไปได้ เท่านั้น เรื่องวิญญาณก็คงมีผู้พิสูจน์วันหนึ่งในอนาคต"

เพื่อนได้ฟังแล้วก็พยักหน้านิ่งใช้ความคิดครู่หนึ่งแล้ว จึงพูดว่า "ผมคิดว่าอยากจะให้ญาติของผมมาพบกับคุณเล่าเรื่องให้ฟังทั้งหมด

เพื่อคุณจะได้พิจารณาดูเอง ว่าเห็นสมควรอย่างไรบ้าง ผมรับรองว่าญาติผมคนนี้เป็นคนดีมาก ถ้าไม่ดี ก็คงตายโหงไปนานแล้ว"

หลังจากนั้น ต่อมาประมาณเดือนเศษ เพื่อนก็ได้พาชายคนหนึ่งมาหาข้าพเจ้า เมื่อเห็นหน้าก็รู้สึกชอบก่อนแล้ว เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักและได้สนทนากัน ก็รู้สึกว่าชายผู้นี้มีอัชฌาสัยดี ทั้งกิริยาท่าทางพูดจาเป็นคนเปิดเผยไม่มีเล่ห์เหลี่ยม เป็นที่น่าคบหาสมาคม จึงคิดว่าชายผู้นี้มีบุคลิกลักษณะสมกับเพื่อนได้ยกย่องว่าเป็นคนดี เมื่อได้สนทนากันพอสมควร ก็รู้สึกว่าเข้ากันได้อย่างสนิทสนม แล้วชายผู้นั้นก็เล่าเรื่องให้ฟังว่า

คืนวันหนึ่งยังไม่ดึกนัก ผมได้ขับรถอยู่บนท้องถนนจากจังหวัดผ่านจังหวัด เวลานั้นอายุของผมกำลังเข้าเบญจเพส การขับรถเป็นเวลาชั่วโมง ๆ คนเดียวในยามค่ำคืนเช่นนี้รู้สึกเหงาทำให้คิดว่าถ้ามีเพื่อนร่วมทางมาด้วยก็จะดี จะได้คุยกันแก้เหงา คืนนั้นอากาศออกจะเย็นและฝนก็ตกเป็นฝอยทำให้ถนนชื้นแฉะผมกำลังคิดอะไรต่ออะไรไปตามเรื่อง ทันใดนั้นสายตาผมดูไปข้างหน้ารถไกลออกไปเท่าที่ไฟใหญ่หน้าจะส่องถึง ผมมองเห็นชายผู้หนึ่งกำลังเดินหันหลังมุ่งตรงไปข้างหน้า สวมเสื้อแบบชาวนานุ่งกางเกงครึ่งท่อนเดินอยู่กลางละอองฝน ผมเกิดความสงสารขึ้นมาที่ต้องเดินตากฝน เพราะทางระยะนี้ห่างไกลจากหมู่บ้านมาก คิดว่าเราควรจะสงเคราะห์รับแกขึ้นรถไปส่งยังที่จุดหมายปลายทางของแก คงจะไม่ไกลนัก เพราะไปทางเดียวกัน เมื่อคิดแล้วผมเร่งรถไปทัน ร้องบอกว่า

"คุณจะไปไหน ขึ้นมาบนรถผมจะไปส่ง อย่าเดินตากฝนเลย"

เมื่อแกเหลียวหน้าหันมาดู ผมก็เห็นหน้าถนัดเป็นชายแก่ๆ แต่สิ่งที่แปลกก็คือ ผมเห็นขนคิ้วสองข้างของแกไม่เหมือนกัน เพราะข้างหนึ่งหงอกขาวและอีกข้างหนึ่งยังดำ แกหยุดหันมาถามว่า

"เรียกข้าเหรอ"

ผมรีบเปลี่ยนคำแทนชื่อตามอายุ บอกว่า "ครับเชิญคุณลุงขึ้นมาบนรถผมจะไปส่ง" แล้วผมก็เอียงตัวเอื้อมมือไปเปิดประตูรถให้แกรีบขึ้นมา เมื่อแกขึ้นมานั่งเรียบร้อย ผมก็ปิดประตูรถเข้าเกียร์เดินทางต่อไป ทันใดนั้นชายชราพูดขึ้นว่า

"เอ เอ็งนี่มันใจดีจริงวะ ที่มีแก่ใจหยุดรับคนแก่อย่างข้า" พูดแล้วก็หัวเราะชอบใจ ฟังแล้วรู้สึกพิกล แต่ผมก็ไม่สนใจจึงบอกว่า

"ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณลุง โบราณว่าน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า ผมเดินทางมาคนเดียวจะได้คุณลุงเป็นเพื่อนคุยกันระหว่างทาง วันหน้าวันหลังผมต้องอาจพึ่งคุณลุงก็ได้" เสียงชายชราหัวเราะในลำคออย่างชอบใจว่า

"เออ จริงๆ เอ็งมันคนซื่อใจดี ข้าชอบเอ็ง" แล้วก็หัวเราะต่อไป ทำให้ผมนึกในใจว่า ชายสูงอายุผู้นี้เป็นใครกันนะ ดูท่าทางพูดจาคล้ายกับผู้มีอำนาจ แม้จะใช้คำพูดอย่างชาวบ้านชนบทธรรมดาของผู้เฒ่าที่ใช้คำพูดกับลูกหลาน แต่ผมก็ไม่ถือสาอะไรในคำพูดตรงไปตรงมาของแก นึกว่าผู้เฒ่าสูงอายุชั้นปู่ชั้นตาเราควรให้ความเคารพ เพราะอายุเราก็รุ่นลูกหลานของแก คิดแล้วก็มีความสบายใจเมื่อผมหยิบซองบุหรี่เปิดออกมายื่นให้แล้ว บอกว่า

"คุณลุงเชิญสูบบุหรี่ซิครับ"

เสียงชายชราหัวเราะแล้วพูดว่า "ข้าไม่สูบยาหรอกโว้ย เอ็งสูบของเอ็งได้ตามใจ"

ผมจึงพูดว่า "ผมต้องขอโทษด้วยที่คุณลุงไม่ชอบผมก็ยังไม่สูบเหมือนกัน" พูดแล้วผมก็ปิดซองบุหรี่เก็บใส่กระเป๋า

เสียงชายชราพูดว่า "รถของเอ็งมันไม่สวยเหมือนรถคนอื่นเขา แต่เอ็งมันใจดี ก็ใช้ได้" พูดแล้วก็หัวเราะชอบใจ

ผมจึงตอบว่า "จริงครับคุณลุง รถของผมรูปร่างมันไม่สวย เพราะเป็นรถรุ่นเก่า แต่มันก็ซื่อสัตย์ดี ไม่เคยเสียกลางทางเลย ผมวิ่งตลอดคืนตลอดวัน ขอแต่เติมน้ำมันอย่าให้มันหมดถังเท่านั้น" เสียงชายชราหัวเราะชอบใจพูดว่า

"เออ เอ็งมันดี แต่ข้าขอเตือนเอ็งอย่าประมาท ของอะไรมันไม่แน่นอน" พลางชี้มือไปข้างหน้าแล้วบอกว่า

"โน่นถึงหัวดงตรงต้นไม้ใหญ่มาก ๆ เอ็งหยุดรถ ข้าจะลง"

เมื่อรถมาถึงที่ต้นไม้หนาทึบ ตามชายชราบอกก็หยุดรถ เอียงตัวเอื้อมมือไปเปิดประตูรถให้ชายชราลง เมื่อแกลงจากรถแล้ว ก็ร้องบอกว่า

"ข้าไปก่อนโว้ย ถ้าเอ็งมาแถวนี้ นึกถึงข้าบ้างนะ" แล้วแกก็หัวเราะอย่างน่ากลัว ผมก็ได้แต่รับปากว่า "ครับคุณลุง" แล้วยกมือไหว้แต่ชายชรามิได้หันมามอง แกรีบก้มหน้าหันหลังเดินดุ่ม ๆ เข้าในดงไม้ หายไปพร้อมกับเสียงหัวเราะที่เย็นจับใจ ผมก็ไม่ได้ถามชื่อชาย

ชราผู้นั้น และแกก็ไม่ได้บอก คงจำได้แต่รูปร่างหน้าตาเท่านั้น แกเป็นใครอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ หลังจากนั้น ผมก็นั่งมาในรถคนเดียว คิดอะไรต่ออะไรตลอดทาง

ภายหลังต่อมาอีกหลายเดือน ผมก็ต้องเดินทางโดยรถยนต์ไปในเส้นทางสายนี้อีก และคราวนี้ก็ไปคนเดียวเช่นกัน การเดินทางไปถึงแถวนั้นก็เป็นเวลาดึกมาก ผมก็อดคิดถึงชายชราไม่ได้ นึกถึงคำพูดของชายชรา นึกถึงเสียงหัวเราะคล้ายคนเสียสติและเยือกเย็นของแก แล้วนึกถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ผ่านมา แล้วคืนนั้นผมขับรถใช้ความเร็วสูง เวลานั้นมีผมคนเดียวและรถคันเดียวในท้องถนนในยามดึก เพราะไม่มีรถตามหลังและรถสวนทางมา ในความสงัดอากาศเยือกเย็นทำให้ผมเร่งความเร็วตลอดเวลา แต่แล้วเหตุการณ์ไม่ได้นึกได้ฝันว่า อากาศเยือกเย็นยามดึกเช่นนี้จะเกิดอุบัติเหตุ ยางล้อหน้าซึ่งไม่เคยมีวี่แววว่าชำรุดเลยก็เกิดระเบิดดังปึ่ง เสียงสนั่นหวั่นไหว ล้อหน้าซึ่งยางนอกยางในเสียหายใช้ไม่ได้หมดลมอย่างกะทันหัน รถก็ส่ายไปมาพวงมาลัยสั่น ผมคุมพวงมาลัยไม่อยู่เพราะยางเส้นที่ระเบิดนั้นไม่มีลมสะบัดตามล้อที่หมุน ผมไม่สามารถจะบังคับพวงมาลัยไว้ได้ตามปกติรถหันตัวหมุนขวางถนน หน้ารถกำลังจะวิ่งพุ่งดิ่งลงไปตกข้างถนนสติผมยังดีคิดว่าถ้าผมเหยียบห้ามล้อรถจะต้องคว่ำก่อนตกถนน ไฟใหญ่หน้าฉายไปทางข้างถนน ผมใจหายหมดนึกภาวนาถึงคุณพระอยู่ในใจและคิดว่า ถ้าไม่ตายก็ต้องไปนอนหยอดน้ำข้าวต้มในโรงพยาบาลเป็นแน่ ทันใดนั้น ในนาทีสุดท้ายความสว่างของไฟหน้าทำให้ผมมอง

เห็นชายชราก็จำได้ เพราะคิ้วข้างหนึ่งขาวข้างหนึ่งดำ พอดีแกยืนขวางหน้ารถริมขอบถนน ใช้มือดันรถไว้ไม่ให้ตก ตาผมไม่ฝาดสติผมยังดี ผมต้องร้องตะโกนออกไปจนสุดเสียงด้วยความตกใจ กลัวรถจะชนแกตกถนนตายว่า

"คุณลุงหลีกเร็ว ประเดี๋ยวรถจะชนตกถนน"

แต่แล้ว ผมก็ได้ยินชายชราหัวเราะอย่างเยือกเย็นอย่างไม่เคยได้ยินในยามดึกสงัด พลางร้องบอกว่า

"เอ็งจะตายอยู่แล้ว ยังเป็นห่วงคนอื่นอีก" แล้วก็หัวเราะตามเคย

ต่อจากนั้นผมก็หมดความรู้สึกเพราะสิ้นสติ รู้สึกลาง ๆ เหมือนหัวพุ่งเข้าชนของแข็งอย่างแรงแล้วสลบไปทั้งที่มีพวงมาลัยค้ำตัวอยู่ จะชนได้อย่างไร ผมก็อธิบายไม่ถูกว่า พอรถวิ่งไปจดขอบถนนก็หยุดอย่างกะทันหัน ผมไม่ทันได้ระวังตัว หัวจึงพุ่งออกมาชนของแข็งภายในรถ ประกอบด้วยความตกใจจึงทำให้หมดสติ

ก่อนจะหมดสติผมนึกว่าต้องตายแน่ ไม่นึกว่าจะรอดพ้นความตายได้อย่างปาฏิหาริย์ เพราะจากขอบถนนไปสู่พื้นล่าง สูงพอที่รถจะพลิกคว่ำพลิกหงายไปหลายทอดกว่าจะถึงพื้นดินล่าง นึกแล้วก็หวาดเสียวน่ากลัวที่สุดในชีวิต ผมไม่สามารถลืมเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้ตลอดมาถึงปัจจุบันนี้

ผมสลบไม่ได้สติจนรุ่งเช้า พระอาทิตย์ขึ้นท้องฟ้าสว่าง นกกาออกหากินบินผ่านไปส่งเสียงร้องในอากาศ เสียงไก่ขันมาจากไกล ๆ

ผมค่อย ๆ รู้สึกตัวคล้ายเหมือนตื่นจากนอนหลับธรรมดา อากาศเช้าทำให้ร่างกายค่อยสดชื่นขึ้น แต่ก็ยังจำเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นตกใจที่สุดในชีวิต เหมือนตื่นจากฝันร้ายสู่ความรู้สึกปกติ เมื่อผมลุกขึ้นเปิดประตูรถเดินออกมา รู้สึกว่าร่างกายทุกส่วนปกติธรรมดา ไม่รู้สึกเจ็บปวดในส่วนใดส่วนหนึ่ง

ผมมองเห็นชาวบ้านหลายคนมามุงล้อมดูรถของผมก่อนที่ผมจะรู้สึกตัว เมื่อได้ยินพูดจาท่าทางของชาวบ้านเหล่านั้น ทำให้ผมพิศวงประหลาดใจ คนหนึ่งในจำนวนนั้นพูดขึ้นว่า

"เมื่อคืนกูได้ยินเสียงเหมือนปืนใหญ่ กูรีบวิ่งมาดูนึกว่าอย่างไรก็คงเกิดเรื่องรถยนต์ คงชนกันหรือไม่ก็คงตกถนนแต่กูวิ่งมาถึงก็เห็นรถยนต์อยู่อย่างนี้ มันแปลกโว้ย อีกนิดเดียวมันก็จะตกถนนอยู่แล้วแต่ไม่ยักจะตกว่ะ"

อีกคนหนึ่งพูดขึ้นว่า "คนมันยังไม่ถึงที่โว้ย ถ้าคนถึงที่ป่านนี้เน่าไปแล้ว กูว่า"

อีกคนหนึ่งสอดขึ้นว่า "เมื่อคืนนี้เสียงระเบิดกูก็รีบวิ่งมาดูเหมือนกัน แต่กูเห็นว่ารถไม่เป็นอะไร กูยังเห็นว่ามีคนเดินอยู่รอบ ๆ รถ เมื่อเห็นว่ามันไม่เป็นไร กูก็เลยกลับบ้าน"

เมื่อฟังชาวบ้านพูดกันแล้วผมก็ยิ่งสงสัยมากขึ้น ผมมาคนเดียวแต่ชาวบ้านมองเห็นมีคนเดินรอบ ๆ รถ มันจะเป็นจริงไปได้หรือเมื่อผมสงสัย จึงได้สนทนากับชาวบ้านดูว่า

"นี่พี่ชายอยู่บ้านแถวนี้หรือ เมื่อคืนได้ยินเสียงและเห็นอะไรบ้าง"

ชายในกลุ่มคนหนึ่งตอบว่า "จ้ะ พวกเราอยู่แถวนี้แหละ เมื่อคืนนี้พวกเราได้ยินเสียงดังสนั่นเหมือนปืนใหญ่จึงวิ่งมาดูเห็นรถไม่เป็นอะไรเลย เห็นนายนอนอยู่ในรถแล้วเพื่อนของนายอีกคนหนึ่งเดินอยู่รอบ ๆ รถ ฉันเห็นแล้วก็เลยกลับไปนอน"

ผมรีบถามต่อไปว่า "พี่ชายวิ่งมาทำไมดึก ๆ แล้วเห็นคนเดินรอบรถนั้นรูปร่างอย่างไร ?

ชาวบ้านผู้นั้นตอบว่า "เราวิ่งมาดูเพื่อว่ามีรถชนกันหรือรถคว่ำตกถนน ถ้ามีคนบาดเจ็บล้มตายเราก็จะช่วยกัน ส่วนเพื่อนของนายหน้าตาเป็นอย่างไร เห็นไม่ค่อยชัด เพราะเห็นดำตะคุ่ม ๆ เดินไปเดินมา"

ผมได้ฟังแล้วยิ่งสงสัยหนักขึ้น จึงบอกชาวบ้านเหล่านั้นว่า "ฉันมาคนเดียว ฉันสลบไม่ได้สติอยู่จนกระทั่งเช้านี้ ที่พี่ชายเห็นคงจะเป็นพวกชาวบ้านแถบนี้กระมัง ?"

ชายชาวบ้านผู้นั้นร้องบอกว่า "ไม่ใช่พวกเราแน่ ๆ"

คราวนี้ผมสังเกตเห็นเมื่อแกพูดแล้วก็ชำเลืองดูนาฬิกาข้อมือเรือนทองของผมอย่างเสียดาย แต่แล้วผมก็นึกขึ้นมาได้ จึงถามพวกชาวบ้านว่า

"นี่พี่ชายรู้จักชายรูปร่างไม่สูงไม่ต่ำ อายุราวแปดสิบไหม แต่ท่าทางยังแข็งแรงว่องไวเหมือนคนอายุสี่สิบ แต่หน้าแก่มากแล้ว"

ชาวบ้านในกลุ่มนั้นรู้สึกทึ่งมาก บอกว่า "คนแก่รูปร่างที่ว่านี้พวกบ้านเราไม่มี เห็นมีแต่ตาก๋งอายุราวแปดสิบต้องถือไม้เท้ายันตัว

จะก้าวเดินทีละก้าวก็ลำบาก ไปไหนมาไหนไม่ไหวแล้วคงอยู่แต่ในบ้าน รูปร่างอย่างบอกไม่เห็นมี"

ผมจึงบอกต่อไปว่า "ลักษณะของชายแก่ที่ฉันพูดนี่ผิดกว่าคนอื่น คือคิ้วข้างหนึ่งขาว อีกข้างหนึ่งดำจำง่าย เมื่อคืนนี้แกยังมาที่นี่"

ผมยังไม่ทันพูดจบ ชายกลุ่มนั้นก็อ้าปากตาโต ร้องขึ้นว่า

"หา นั่นเจ้าพ่อปู่.....นี่"

อีกคนหนึ่งทำท่าขนลุกทั้งตัว ลูบคลำแขนแล้วดึงผ้าขาวม้าที่ห่มตัวอยู่ดึงกระชับให้แน่นรัดตัวขึ้น กิริยาแสดงว่าไม่สบายใจด้วยกันทุกคน ผมจึงถามว่า

"เจ้าพ่อปู่...ที่ว่านี้เป็นใครนะพี่ชาย ช่วยบอกหน่อยเถิด"

เสียงชายชาวบ้านพูดอย่างไม่เต็มปากว่า "เจ้าพ่อปู่เป็นผีไม่ใช่คน มีอภินิหารและศักดิ์สิทธิ์มาก"

เมื่อชายกลุ่มนั้นพูดแล้วก็ต่างทยอยกันกลับ ทิ้งความงุนงงไว้ให้ผมขบคิด แล้วผมก็นึกขึ้นได้ว่า เมื่อคืนก่อนที่ผมจะหมดสติจำได้ว่ายังไม่ได้ปิดสวิทช์ ไฟหน้ายังเปิดเครื่องยนต์ยังไม่ดับ นึกกลัวว่าไฟในหม้อแบตเตอรี่คงหมด พอนึกแล้วก็ตกใจ กลัวรถจะเดินทางต่อไปไม่ได้ จึงรีบเปิดประตูเข้าไปคลำดูสวิทช์ ก็เห็นปิดเรียบร้อยดี นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่า ผมได้ปิดตอนไหนปิดได้อย่างไร เมื่อเปิดสวิทช์ แล้วก็เดินเครื่องดู เครื่องก็ติดเรียบร้อยทำให้ผมเบาใจขึ้นมาก รีบเข้าเกียร์ถอยหลังให้ห่างจากขอบถนน แล้วก็รีบเอาแม่แรงมายกล้อหน้าเพื่อถอดยางเส้นระเบิดออก เอายางอะไหล่มาเปลี่ยนใส่ใหม่ เพื่อจะได้เดินทางต่อไป

แต่แล้วก็มองเห็นชายผู้หนึ่งกำลังขี่รถจักรยานผ่านมาดูท่าทางดีแสดงว่าเป็นคนมีความรู้ผิดกว่าชาวบ้านทั่วไป ผมจึงร้องถามถึงชื่อหมู่บ้านและตำบล ชายผู้นั้นมีนิสัยดีตามที่เข้าใจไม่ผิด รีบลงจากรถจักรยานจูงเข้ามาข้างถนนใกล้รถผม แล้วชี้แจงอธิบายให้ทราบถึงตำบลหมู่บ้าน และได้ทราบว่าชายผู้นี้เป็นครูใหญ่โรงเรียนประชาบาลประจำตำบล ซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลนัก ผมจึงถามถึงเจ้าพ่อปู่...ที่ชาวบ้านเอ่ย ถึงและอธิบายรูปร่างลักษณะให้ทราบ ครูใหญ่ผู้นั้นนิ่งอึ้งไป ผมจึงได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวผมในเวลากลางคืน เล่าถึงนาทีสุดท้ายระหว่างความเป็นกับความตาย เจ้าพ่อปู่ได้มาช่วยโดยยันรถเอาไว้ไม่ให้ตกถนน ครูใหญ่ผู้นั้นนิ่งฟังผมเล่าด้วยความสงบและสนใจครู่หนึ่ง แล้วก็ใช้ความไตร่ตรองจึงพูดว่า

"เจ้าพ่อปู่...องค์นี้ท่านเฮี้ยนมาก มีอภินิหารอิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้านที่มีศีลมีธรรมทั่วไปในตำบลนี้ และเป็นที่เกรงกลัวของพวกทุจริต ผมว่าคุณเคราะห์ดีมากที่เจ้าพ่อปู่ได้ช่วยเหลือชีวิตและทรัพย์สินของคุณไว้ มิฉะนั้นคุณจะต้องลำบากแน่ เพราะเวลาที่คุณไม่ได้สติไม่รู้สึกตัว มีหวังว่าทรัพย์สินที่มีติดตัวคุณก็จะถูกปลดออกจนไม่มีอะไรเหลือติดตัว ถ้าไม่ได้เจ้าพ่อปู่คอยคุ้มครองป้องกัน นับว่าคุณเป็นคนโชคดี เพราะพวกที่มายืนล้อมรถคุณเมื่อตอนเช้า ๆ นั้น ผมทราบว่าล้วนแต่ตัวร้าย ๆ ทั้งนั้น ถ้ามันรู้ว่าคุณสลบและไม่มีเจ้าพ่อปู่คุ้มกันแล้ว คงจะเหลือแต่กางเกงในติดตัวเท่านั้น พวกนี้ใจร้ายมาก"

ผมกล่าวคำขอบคุณครูใหญ่ที่ได้มีความกรุณาชี้แจงอธิบายให้ผมทราบเล่าเรื่องอภินิหารของเจ้าพ่อปู่ให้ผมฟัง ทำให้ผมขนลุกขึ้นมาเกิดความเลื่อมใสนับถือเจ้าพ่อปู่ยิ่งขึ้นยกมือขึ้นไหว้ ระลึกพระคุณเจ้าพ่อปู่ที่ได้ช่วยให้ผมรอดพ้นภัยเกิดจากอุบัติเหตุร้ายแรงบนท้องถนนในครั้งนั้น

ต่อจากนั้นมาผมก็ไม่ประมาท เมื่อผมจะเดินทางไกลครั้งใด ผมก็จะตรวจดูยางล้อหน้าก่อนอื่น ไม่อยากให้ประวัติศาสตร์เกิดซ้ำรอยขึ้นอีก เพราะไม่แน่ใจว่า คราวต่อไปนี้เจ้าพ่อปู่จะใช้อิทธิฤทธิ์อภินิหารช่วยเหลือคุ้มครองอีกหรือไม่

หลังจากผมรอดจากอุบัติเหตุวันนั้นเป็นต้นมา ผมเกิดเคารพเจ้าพ่อปู่ผู้มีพระคุณอันใหญ่ยิ่งของผม ได้จัดการทำบุญใส่บาตรอุทิศแผ่ส่วนกุศลไปให้ท่าน บางครั้งผมมีปัญหายุ่งยากไม่สบายใจ ก็จุดธูปเทียนระลึกถึงท่าน จิตใจก็สบายดี

นี่แหละครับ เรื่องที่ผมเล่ามานี้ได้ประสบกับตัวผมเองแต่ไม่ทราบว่าความเห็นของคุณจะรู้สึกอย่างไร เมื่อได้ฟังเรื่องราวของผมแล้ว

ข้าพเจ้าได้ฟังคำถามพิจารณาดูแล้วถึงตอบว่า "เป็นธรรมดาเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์มีอภินิหารเช่นนี้ ย่อมจะมีผู้เชื่อและไม่เชื่อเป็นธรรมดา ในความรู้สึกของแต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกัน คนอื่นเขาอาจไม่เชื่อ แต่ผมเชื่อแน่นอนไม่มีข้อสงสัยอะไร เพราะผมก็เคยประสบการณ์มาหลายครั้ง จึงไม่มีปัญหาอะไรจะต้องคิด ทั้งผม

ยังได้เคยทราบว่ามีบางท่านขับรถไปในท้องถนนชนบทที่ห่างไกล เวลาค่ำคืน มีชายลึกลับขอโดยสารระหว่างทาง แต่แล้วผู้ขอโดยสารก็หายไปเฉย ๆ โดยไม่ลงจากรถ เช่นนี้เป็นต้น ทั้งผมยังเคยทราบว่า มีบางท่านรับคนแปลกหน้าขึ้นไปนั่งบนรถแล้ว ก็คุยกันอย่างสนุกสนาน แต่คนอื่นมองไม่เห็นตัว ไม่ได้ยินเสียงพูดโต้ตอบของชายลึกลับ คงได้ยินแต่เสียงผู้ขับคุยไปหัวเราะไปชี้มือชี้ไม้โบ๊เบ๊ไปข้างเดียว ทำให้คนอื่นมองเห็นว่าเป็นคนบ้าที่คุยคนเดียวหัวเราะคนเดียว นี่ก็เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์น่าคิด และเรื่องของคุณก็เห็นจะเข้ากันกับเรื่องนี้

ผมยังมีเรื่องที่น่าพิศวงในคนที่ไม่เชื่อ คือผมมีเพื่อนรักใคร่นับถือผู้หนึ่ง ได้สนใจในหนังสือผมมาก เมื่ออ่านแล้วก็ส่งไปให้บุตรชายและบุตรสะใภ้อ่าน แต่ทั้งสองบอกว่าไม่เคยเชื่อในเรื่องวิญญาณเลย เพราะเห็นเป็นเรื่องเหลวไหล ต่อมาดึกคืนหนึ่งบุตรสะใภ้ได้กลับจากธุระ เมื่อจะกลับบ้านต้องเข้าซอย ก็นึกกลัวขึ้นมา เพราะต้องเดินเข้าซอยไปอีกไกล รถก็เข้าไม่ได้จะเดินเข้าไปก็ไม่มีเพื่อน จึงนึกถึงเรื่องวิญญาณที่ไม่เคยนึกมาก่อน และนึกถึงบิดาที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว นึกแล้วก็พูดขึ้นคนเดียวว่า

"ถ้าวิญญาณมีจริง ขอให้วิญญาณของคุณพ่อไปส่งหนูถึงบ้านซิ หนูถึงจะเชื่อ"

พูดแล้วก็ตัดสินใจหักห้ามความกลัว เดินเข้าไปในซอยทันที ครั้นมาถึงบ้านสามีก็ออกมาเปิดประตูรับ แต่แล้วก็เห็นคนยืนอยู่ข้าง

หลังของภรรยา จึงรีบเชิญให้เข้าไปนั่งในบ้าน ภรรยาเองก็สงสัยกิริยาท่าทีของสามีจึงบอกว่า

"ใครที่ไหนกันฉันมาคนเดียว สามีชี้ไปทางหลังภรรยาแล้วว่า นั่นใครล่ะที่มาส่งเธอ"

แต่พอภรรยาหันไปดูข้างหลัง ภาพนั้นก็หายไป นี่แหละครับ คนที่ไม่เคยประสบการณ์ก็ไม่เชื่อเป็นธรรมดา เราก็เหมือนกัน

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลึกลับมหัศจรรย์อภินิหารในโลกนี้ยังมีอีกมาก และวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้มีศีลธรรมอยู่ในพระพุทธศาสนา ข้าพเจ้าเคยได้ฟังคำสั่งสอนในทางธรรมะจากวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ และการรักษาโรคภัยไข้เจ็บโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน เพียงหวังสร้างบารมีต่อไป จะเห็นได้ทุกครั้งผู้ประกอบกรรมทำความดีมีศีลธรรมย่อมจะได้รับความคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายให้รอดพ้นได้จากอำนาจอันลึกลับมหัศจรรย์สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอ แต่ยังไม่เคยปรากฏว่าผู้ประกอบกรรมชั่วใจบาปหยาบช้า เคยได้รับความคุ้มครองป้องกันภัยจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เลย เป็นเรื่องที่น่าคิดเรื่องหนึ่ง

การที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ เพียงแต่จะให้ท่านรู้ แต่ไม่ประสงค์จะให้ท่านเชื่อ เพราะการเชื่อง่ายนั้นย่อมจะไม่เกิดผลดีถ้าไม่พิจารณาถี่ถ้วนก่อน เรื่องวิญญาณเป็นปัญหาใหญ่ของโลก ทุกชาติทุกภาษายังถกเถียงกัน ผู้ที่เคยประสบการณ์ก็เชื่อ และผู้ไม่เคยประสบการณ์เลยก็ไม่เชื่อ ยังเป็นเรื่องลึกลับตั้งแต่ครั้งโบราณตลอดมาจนปัจจุบันนี้.

งูเห่า

ข้าพเจ้าได้รับจดหมายบันทึกของท่านผู้หนึ่ง ได้กรุณาบันทึกเรื่องส่งมาให้เพื่อชี้ให้เห็น "กฎแห่งกรรม" ตามสนอง เรื่องนี้ได้ประสบกับตัวท่านเอง และเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้ว อาจเป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุคคลต่อไปก็ได้ ท่านได้บรรยายเรื่องว่า

เหตุการณ์เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ผมจำวันเดือนไม่ได้ วันนั้นเป็นเวลาเช้า ประมาณ ๑๐.๐๐ น. ผมและภรรยาเดินเที่ยวหาซื้อของที่ตลาดเก่า ริมถนนเยาวราช บังเอิญกำลังจะผ่านหน้าร้านหนึ่งเห็นคนยืนมุงดู ผมก็เร่เข้าไปยืนดูบ้าง เห็นคนจีนกำลังจับงูเห่าเป็น ๆ ออกจากกรงเพื่อขายดึง ในกรงยังมีงูเห่าขังไว้อีกหลายตัว ผมสนใจจึงยืนดู เมื่อคนไปขอซื้อแกก็จะเปิดกรงให้ชี้เลือกว่าจะต้องการตัวไหน ถ้าขนาดใหญ่ขายตัวละ ๑๒๐ บาท ถ้าขนาดเล็กขายตัวละ ๘๐ บาท ส่วนมากคนที่ไปซื้อเป็นคนจีน หลังจากตกลงราคาแล้วและเลือกงูที่จะต้องการดีได้แล้ว คนขายจะใช้เหล็กตะขอเกี่ยวคองูขึ้นมา พองูแผ่แม่เบี้ยชูคอส่ายหัวร่อนไปมา คนขายคอย พองูเผลอตัว จะนำบ่วง

ทำด้วยเชือกกล้วย (โบราณเล่าว่างูแพ้เชือกกล้วย) มารัดคองูตัวนั้นไว้นำไปเกี่ยวกับตาปู แล้วจัดแจงดึงทางหางให้ตึง แล้วใช้มีดกรีดเนื้อตรงบริเวณท้องของงู รีดเอาขี้งูทิ้งเสียก่อน เสร็จแล้วจึงกรีดตั้งแต่คอลงมาหาท่อนหาง นำแก้วใบเล็ก ๆ ไปรองเลือดงูไว้ เท่าที่ผมเห็นและจำได้งูตัวหนึ่ง ๆ จะมีเลือดไม่มากนัก เลือดนี้คนขายจะนำสุราจีนสีขาวประเภทโหง่วเกียพ้วยเติมลงไปพอประมาณ ขายแก้วละ ๕ – ๑๐ บาท

ต่อจากนั้น จะค่อยบรรจงมีดกรีดให้ลึกลงไปตรงหน้าท้องงูบริเวณที่ดีติดอยู่ใกล้ ๆ กับกระเพาะงูด้วยความชำนาญและระมัดระวัง ถุงดีถูกตัดออกมาโดยเรียบร้อย ตัดเฉพาะถุงดีงูออกมายื่นให้ผู้ซื้อรับไป แล้วผู้ซื้อก็แหงนหน้าอ้าปากหย่อนถุงดีงูลงไป เพื่อให้ลงในกระเพาะตามด้วยสุราจีน ๑ เป๊ก เสร็จแล้วก็จ่ายเงินตามระเบียบ นอกจากนั้นปรากฏว่ามีผู้ไปอุดหนุนซื้อเลือดเปล่า ๆ บ้าง ดีงูบ้าง ทั้งดีทั้งเลือดบ้างไม่ขาดระยะ งูตัวใดที่ถูกตัดดี (ขาย) ไปแล้ว คนขายจะควั่นหนังรอบคองู จับถลกหนังออกทั้งตัว (ตัดหัวทิ้งไป) ขายในราคาตัวละ ๓๐ – ๕๐ บาท นัยว่าผู้ซื้อจะนำไปปิ้งให้เหลือง ดองสุราหรือแกงเผ็ดโอชะนักสำหรับนักดื่ม

ผมยืนดูอยู่สัก ๓๐ นาที ในช่วงเวลาที่ผมและภรรยายืนดูอยู่ด้วยความสนใจ ในใจนึกอยากจะลองกินดีงูดูบ้าง เพราะมีหน้าม้าหรือผู้มีความรู้อธิบายสรรพคุณว่าดีงูกินแล้วแข็งแรง อายุยืนทำให้ไม่แก่ ผมนึกสนใจขึ้นมา อยากอายุยืนบ้าง เพราะเคยได้ยินกิตติศัพท์มา

บ้างเหมือนกันว่า ทำให้หูตาแจ่มใสและเกิดความกระชุ่มกระชวยขึ้น ทันตาเห็น แต่ในใจก็นึกไปอีกอย่างหนึ่งว่าจะเป็นบาปกรรม และจะต้องเสียเงินไปถึง ๘๐ – ๑๒๐ บาท แล้วต้องฆ่าทำลายชีวิตงูทั้งตัว เอาแต่ดีงูเพื่อตัวเองคงบาปแน่ เพราะเป็นคนเห็นแก่ตัวทำลายชีวิตเขาเพื่อเรา แล้วผมก็คิดตัดใจว่าควรเก็บเงินไว้ซื้อของอื่นดีกว่า ระหว่างที่ความสำนึกทั้งฝ่ายสูงและต่ำกำลังต่อรองกัน ความรู้สึกอยู่ในใจนั้นคิดว่า หากขืนยืนดูอยู่ก็คงจะหนีไม่พ้นเสียเงินและสร้างบาปแน่ กำลังคิดจะชวนภรรยาออกเดินต่อไปห่างไกลจากร้านขายงู แต่ก็บังเอิญพี่เขยของภรรยาผมซึ่งเป็นตำรวจอยู่ที่โรงพักสามแยก (พลับพลาชัยเขต ๒) ก็เดินมาหาพอดี พร้อมกับทักทายคนขายชาวจีนผู้นั้นอย่างสนิทสนม เมื่อคนขายทราบว่าผมเป็นญาติกับตำรวจก็เลยต้องการทำความรู้จักให้สนิท จึงชักชวนให้ลองชิมดีงูเห่าและให้กินโดยไม่คิดเงิน เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้ ทำให้กิเลสฝ่ายต่ำมีพลังเพิ่มมากขึ้นเป็นต่อ การรู้จักบาปบุญคุณโทษเมื่อครู่กำลังจะชนะใจ ก็หายไป ผมก็เลยตกลงใจฉลองศรัทธาด้วย จีนคนขายกุลีกุจอจัดแจงพิฆาตงูขนาดกลาง และได้นำถุงดีออกมาด้วยความชำนาญ เมื่อผมได้รับดีงูมาแล้วก็หงายหน้าขึ้นอ้าปากหยิบดีงูจะหย่อนลงในลำคอด้วยใจคอไม่สบายเลย ยังไม่ทันหย่อนดีงูลงในลำคอ ก็รู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาก กลัวว่าไม่ทันลงลำคอจะไม่ลงกระเพาะก็จะอาเจียนออกมา ถ้าไม่กินก็นึกอาย เพราะคนที่มุงดูอยู่ก็หันมาดูผมกำลังจะกลืน

ดึงู จึงแข็งใจหย่อนดึงูเข้าไปในลำคอด้วยความรู้สึกขนลุกขนพองบอกไม่ถูกว่าขยะแขยงก็ขยะแขยง เพราะความจริงก็เหมือนกลืนก้อนเนื้อดิบ ๆ ที่สกปรกมีกลิ่นคาวเข้าไป ทำท่าผะอืดผะอม ต้องรีบดื่มเหล้าโห่งว่เกียพ้วยตามเข้าไป ๑ เป๊ก อาการขยักขย่อนก็หายไป รู้ว่าดึงูผ่านลำคอไปแล้วเกิดอาการซาบซ่านวูบวาบขึ้นทันที เสร็จแล้วก็กล่าวคำขอบใจ อำลาทั้งคนขายและสปอนเซ่อร์ เดินหาซื้อของต่อไปและก็มิได้เก็บเอาเรื่องดึงูมาปรารมณ์อีก

หลังจากนั้นประมาณ ๔ เดือนเศษ ผมมีอาการปวดท้องตรงบริเวณด้านขวาขึ้นมาเฉย ๆ และทวีความปวดมากขึ้น จะว่าเป็นไส้ติ่งอักเสบก็ไม่ใช่ เพราะผมผ่าตัดไส้ติ่งไปแล้ว กินยาระงับปวดก็บรรเทาลงเล็กน้อยแล้วก็ปวดอีก ทั้งทำท่าจะอาเจียนจุกเสียดขึ้นอีก ผมรีบไปโรงพยาบาลศิริราชเมื่อเวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. พบแต่แพทย์เวรเอามือกด ๆ ท้องพร้อมกับเคาะที่ท้องดังปุ ๆ แล้วก็วินิจฉัยว่าเกิดจากแก๊สหรือวาโยธาตุกำเริบ ให้ยาลดกรดในกระเพาะมารับประทานมื้อละ ๒ เม็ด แล้วก็ให้ผมกลับบ้านได้

รุ่งเช้าอาการปวดก็ยังคงมีอยู่อีก แม้จะได้กินยาไป ๖–๗ เม็ดแล้วก็ตาม ผมจึงไปหานายแพทย์ พลตรี ทัดชัย ธีระธำรง (ขณะนั้นมียศเป็นพันเอก หัวหน้ากองศัลยกรรม) โรงพยาบาลพระมงกุฎ ฯ และกำลังจะย้ายไปอยู่สถาบันวิจัยทางการแพทย์ของ สปอ. ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันกับโรงพยาบาลพระมงกุฎ ฯ คุณหมอจับผมให้ไป

นอนบนเตียง เอาหูฟังเคาะท้องดังปุ ๆ ตามเคย บอกให้นั่งแล้วกดตรงบริเวณชายโครง ถามว่าเจ็บไหม? ผมก็บอกว่าเจ็บและปวดลามไปทางสันหลัง คุณหมอพยักหน้าหงึก ๆ พร้อมกับบอกว่า "ยูเห็นจะเป็นโรคดีอักเสบหรือมีนิ่วในถุงน้ำดี ต้องมาเอ๊กซเรย์วันพรุ่งนี้" แล้วก็สั่งยาเป็นหลอดแค้ปซูล ๔ หรือ ๖ เม็ดผมจำไม่ได้ กำชับว่าหลังจากรับประทานอาหารเย็นแล้ว ห้ามมิให้รับประทานอาหารและดื่มน้ำเป็นอันขาด เพียงแต่ให้กินยาเข้าไปทั้ง ๔ หรือ ๖ เม็ดแล้วนอนพัก รุ่งขึ้นมาเอ๊กซเรย์ แล้วจึงจะเริ่มรับประทานอาหารได้

ผลการเอ๊กซเรย์ในวันรุ่งขึ้น คุณหมอรับฟิล์มไปส่องดูกับไฟฟ้าแล้วบอกว่า ยูมีนิ่วในถุงน้ำดีจริง ๆ กำลังจะเริ่มเป็นหนอง ถ้าทิ้งไว้จะกำเริบไปใหญ่ ต้องผ่าตัดเอาถุงน้ำดีที่มีก้อนนิ่วออกโดยด่วน คุณหมอได้เชิญ นายแพทย์พันโทเชิดชัย เจียมไชยศรี มาหารือและมอบเป็นเจ้าของไข้ พร้อมกับปลอบขวัญผมว่า "คุณหมอเชิดชัยผู้นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญโรคในช่องท้อง เพิ่งสำเร็จวิชามาจากสหรัฐอเมริกา เป็นที่เชื่อถือได้ว่า การผ่าตัดคงจะปลอดภัยแน่ ๆ"

หลังจากมานอนวอร์มอัพที่โรงพยาบาล ๖ วัน ผมก็ได้รับการผ่าตัด หลังจากพยาบาลถ่ายเตียงในห้องคนไข้ขึ้นนอนเตียงเข็นมี ๔ ล้อพร้อมทั้งหมอควบคุมเข้าห้องผ่าตัดใหญ่นั้น ผมก็หวนกลับไปนึกถึงงูเห่าตัวนั้นขึ้นได้ ตัวเรานี้เขาก็กำลังพาไปขึ้นเขียงเพื่อผ่าเอาดีออก แทนที่จะออกขายเพราะไม่มีประโยชน์เหมือนดีงูยังขายได้

ผมนึกย้อนหลังไปถึงร้านขายงูที่ถนนเยาวราช ผมกำลังจะตัดสินใจ เพราะนึกถึงบาปบุญคุณโทษกำลังจะเดินหลีกไป บังเอิญคนขายให้ทดลองฟรี ก็เลยกลับใจ ทำให้นึกขำอยู่ในใจ นี่แหละกรรมตามสนอง หรือ "กฎแห่งกรรม" นึกถึงงูเห่าตัวที่พลีดีให้เรากิน บัดนี้กรรมตามสนองเราแล้ว ต่อไปขอให้เจ้าอโหสิกรรมให้เราด้วย คิดว่าหูตาจะแจ่มใส แข็งแรงกระชุ่มกระชวย แต่กลับได้รับความทรมานปวดท้องจนต้องตัดเอาดีออกมา อีกสักครู่คุณหมอพยาบาลและผู้ช่วยก็จะกรีดหน้าท้อง แล้วบรรจงตัดเอาถุงน้ำดีของเราออกไปบ้าง แต่ก็คงไม่มีคนยืนรอซื้อกิน เพราะแก้หูตาฟางไม่ได้คงจะโยนทิ้งลงกระโถนไป ผมนึกแล้วก็ขำตัวเอง หัวเราะออกมาเพราะความอดกลั้นขันไว้ไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นพยาบาลกำลังเลื่อนเตียงเข้าไปเทียบเตียงผ่าตัดหรือจะเรียกว่ากำลังขึ้นเขียงอยู่แล้ว จนหมอกำลังวุ่นวายกับเครื่องมือเกิดสงสัยต้องหันมาถามว่า ท่านหัวเราะอะไรจะผ่าตัดอยู่แล้วครับ ผมไม่ได้ตอบ ได้แต่หัวเราะหึ ๆ อยู่คนเดียว เมื่อนึกถึงงูที่ผมกินดีเข้าไป นึกถึง "กฎแห่งกรรม" ซึ่งกำลังได้กับตัวผม

หลังจากที่ผมหายเรียบร้อยเป็นปกติ เมื่อตัดดีออกไปแล้วก็ต้องมาพิจารณาถึงเมื่อผมได้อ่านเรื่อง "กฎแห่งกรรม" ก็เลยถือว่า นี่เป็นประสบการณ์ของตัวเอง เรื่องกฎแห่งกรรมอีกเรื่องหนึ่ง คือ ผมไปกินถุงน้ำดีของงู ต้องทำให้งูตาย ไม่ช้าไม่นานผมก็ต้องถูกตัดถุงน้ำดีและได้รับทุกข์ทรมานจากการปวดก่อนผ่าตัด และการเจ็บปวดภายหลังการผ่าตัดไม่ใช่น้อย ทั้งต้องตาย(สลบ)ไปชั่วขณะหนึ่ง แม้ว่า

จะไม่ได้ตายไปเลยก็ตาม นี่ก็คือผลแห่งกรรมนั่นเอง ที่สะท้อนให้เราเห็นผลการกระทำ ไม่ต้องถึงชาติหน้า เห็นทันตาในชาตินี้เอง ผมจึงบันทึกมาให้คุณ ท. เพื่อพิจารณาดู

ข้าพเจ้าต้องขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ให้ข้อบันทึกฉบับนี้มายังข้าพเจ้า ในเหตุการณ์ที่ท่านได้ประสบด้วยตนเอง ท่านผู้นี้ก็คือท่านพลตรี ส. รามสมภพ ในปัจจุบันท่านก็ยังรับราชการอยู่ . . . . . ข้าพเจ้าถือโอกาสกราบขอบพระคุณท่านอีกครั้งหนึ่ง

ข้าพเจ้าคิดว่า เรื่องของท่านจะเกิดกุศลต่อไปภาคหน้า ผู้ที่คิดจะเอาชีวิตสัตว์มาบำรุงบำเรอสุขภาพของตนเองตามความเข้าใจว่าเป็นยากินแล้วทำให้อายุยืน ต้องทำลายชีวิตสัตว์ให้สั้นลง อ่านแล้วจะหยุดยั้งใจ และจะได้มหากุศลแก่ท่านต่อไป เป็นตัวอย่างที่ดี ในเมื่อทำให้คนไม่เห็นแก่ตัว เห็นบาปในกฎแห่งกรรมมากขึ้น.

วิญญาณจีนเฒ่า

วิญญาณจีนเฒ่านี้เป็นวิญญาณที่มีความแค้นพยาบาทอาฆาตจองเวร เหตุการณ์เกิดแต่อดีตชาติในประเทศจีนครั้งกระโน้น ได้ติดตามบุคคลที่สร้างความแค้นวิญญาณข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงประเทศไทย

ก่อนอื่นที่จะบรรยายเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านนายแพทย์ชำนาญ วัฒนกูล ที่กรุณานำบันทึกเรื่องนี้มามอบให้ข้าพเจ้า และท่านที่เป็นผู้บันทึกเรื่องนี้ คือ คุณสุมนา วัฒนกูล เรื่องที่ท่านได้กรุณาบรรยายข้อความดังต่อไปนี้

เรื่องนี้เกิดเมื่อครั้งประมาณสี่สิบกว่าปี พี่สาวของดิฉันยังเป็นเด็ก แต่เธอจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน และคอยติดตามเรื่องนี้ด้วยความสนใจและตื่นเต้น เรื่องนี้พวกเราให้ชื่อว่า "ผีตาแป๊ะ" พี่สาวได้เล่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้ว เมื่อดิฉันได้อ่านเรื่อง ชุด "กฎแห่งกรรม" ของคุณ ท. มากเรื่อง ทำให้ดิฉันนึกได้ ตอนนั้นเราเคยกลัว "วิญญาณจีนเฒ่า" คิดว่าเรื่องนี้ควรส่งให้คุณ ท. จะได้เขียนขึ้นเพื่อประโยชน์ต่อไป ดิฉันจึงไปสอบถามพี่สาวเกี่ยวกับเรื่องนี้เพราะพี่สาวดิฉันเป็นคนช่างจำ ดิฉันจึงถามพี่สาวว่าสมัยก่อนเราเรียกว่า "ผีตาแป๊ะ" ยังจำได้ไหม พี่สาวดิฉันยังจำได้

อย่างแม่นยำ ได้เอาเรื่องเก่ามาเล่าใหม่ เมื่อเล่าแล้วยังบอกว่า หาก ได้นำเรื่องนี้บันทึกเอาไว้ไปมอบให้ คุณ ท. เลียงพิบูลย์ บ้างก็คงจะดี เพราะเป็นเรื่องจริง ๆ ในเมืองไทยและเมืองจีน ไม่อยากให้สูญหายไป เมื่อมอบให้คุณ ท. นำไปเขียนคงจะเป็นประโยชน์กับผู้สนใจค้นคว้า เรื่องวิญญาณบ้าง

เรื่องนี้เกิดขึ้นในครอบครัวของน้าสาวของดิฉัน ชื่อ ทองอยู่ และน้าทองอยู่มีสามีเป็นคนจีน มีอาชีพขายหมูอยู่ในตลาดเก่า มีญาติของสามีอายุประมาณ ๑๓ – ๑๔ ถ้าจะนับก็มีศักดิ์เป็นหลาน น้าทองอยู่ตั้งชื่อเด็กคนนี้ว่า "จีนใหม่" เพราะมาจากเมืองจีนยังพูดไทยไม่ได้ ได้มาอยู่กับน้าดิฉัน แต่แล้วก็ได้นำตัวไปฝากทำงานไว้ที่โรงย้อมผ้าดำด้วยลูกมะเกลือ มีลานตากผ้ากว้างยาว อยู่ใกล้ศิริราชพยาบาลสมัยก่อน เรียกลานมะเกลือ

เมื่ออยู่ได้ไม่นานก็มีเหตุการณ์แปลก ๆ เกิดขึ้นกับเด็กคนนี้ อยู่ ๆ ก็ไม่รู้สึกตัว มีอาการเหมือนผีเข้าสิงในร่าง แสดงกิริยาอาละวาด ส่งเสียงด่าอาฆาตพยาบาทด้วยภาษาจีน แล้วเอามือบีบคอตัวเอง ทำให้คนทำงานในโรงงานย้อมผ้าเกิดปั่นป่วน เพราะพวกคนงานทั้งหญิงชายพากันมีความหวาดกลัวในตัวเด็กคนนี้มาก เจ้าของโรงงานเห็นท่าทางไม่ดี เด็กคนนี้ขืนอยู่ต่อไป จะทำให้คนงานหวาดกลัวผีหนีหมด จึงส่งกลับให้มา

น้าดิฉันก็รับไว้ เพราะเป็นญาติของสามี เด็กคนนี้บางวันก็มีอาการแปลก ๆ มีอาการเหมือนคนเป็นลมและล้มลงไปดิ้นอยู่กับพื้น แล้วเอามือของตัวเองบีบที่คอ พูดเป็นภาษาจีนว่า

"ฉันจะมาฆ่าแกให้ตาย แต่ฉันจะทรมานแกให้สาสมอย่างนี้ต่อไปเสียก่อน แต่แกต้องตายแน่ ๆ เพราะมือฉัน เมื่อชาติก่อนโกงเอาสมบัติของฉันไปหมดแล้วแกบีบคอฆ่าฉันตายเพราะโลภ ฉันต้องทนทุกข์ทรมานมานานแล้ว เพราะไม่มีลูกหลานจะเซ่นไหว้ให้กิน ฉันอดอยากไม่ได้ไปผุดไปเกิดเพราะไม่มีใครทำบุญอุทิศให้ฉัน แกทำให้ฉันเจ็บแค้นมาก ฉันอาฆาตจะต้องฆ่าแกให้ได้ ไม่ว่าแกจะหนีฉันไปอยู่ที่ไหน คิดว่าหนีมาเมืองไทยจะหนีฉันพ้นหรือ ไม่ว่าจะหนีไปที่ไหนฉันก็จะตามไปทุกแห่ง ฉันจะไม่ยอมให้แกตายง่าย ๆ มันเร็วไป ฉันจะทำทรมานแก เพราะแกทำความเจ็บใจให้ฉันมาก"

น้าดิฉันและลูก ๆ และคนในบ้านต่างได้เห็นได้ยินเสียงวิญญาณจีนผู้เฒ่า กัดฟันขู่คำรามด้วยความโกรธ และเด็กก็ใช้มือบีบคอตัวเองจนตาตั้งดิ้นไปดิ้นมา ถ้าเป็นธรรมดาแล้ว คงเหนื่อยหอบแทบหมดแรง แต่เด็กคนนี้พอช่วยกันแก้ไขพอได้สติเป็นตัวของตัวเองขึ้นมาแล้ว ก็เหมือนปกติธรรมดา และไม่รู้เรื่องอะไรเหมือนคนดี ๆ เขารู้สึกว่าคล้าย ๆ มีตาแป๊ะแก่มาบีบคอ เขาหวาดกลัวตาแป๊ะคนเดียว

น้าดิฉันรวมทั้งลูก ๆ คนในบ้านเกิดมีความรู้สึกกลัวขึ้นมาเพราะการที่ผีเข้าสิงในตัวเด็กคนนี้มีขึ้นบ่อยครั้ง อาทิตย์หนึ่งประมาณหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ยังไม่รู้จะช่วยแก้ไขอย่างใด ถ้าปล่อยไว้เช่นนี้คงไม่พ้นความตายแน่ เกิดมีความสงสารเด็กจีนใหม่ ทั้งเป็นญาติฝ่ายข้างสามี จึงได้ไปถามเจ้าของโรงย้อมผ้าดำด้วยลูกมะเกลือ เพราะเขาก็เป็นญาติแซ่เดียว บ้านอยู่ตำบลเดียวกันกับเด็กจีนใหม่

เจ้าของโรงย้อมผ้าได้บอกว่า เด็กคนนี้เวลาผีเข้าก็พูดอย่างเดียวกัน และแสดงกิริยาท่าทางเช่นกับทุกครั้ง

เมื่อน้าทองอยู่ของดิฉันรู้เรื่องก็เกิดหวาดกลัววิญญาณที่เข้าสิงในร่างเด็กนี้มากขึ้น ต่อมาน้าดิฉันได้ทราบจากญาติคนที่พาเด็กมาจากเมืองจีนก็ทราบว่า นับแต่เด็กคนนี้เกิดมาพออายุได้ ๗ ขวบ ก็มีผีมาเข้าสิงว่าจะมาเอาชีวิตเช่นนี้บ่อย ๆ ครั้ง พ่อแม่ของเด็กมีลูกคนเดียว คิดว่าขืนอยู่เมืองจีนลูกก็จะต้องตาย และไม่มีคนสืบสกุลสืบแซ่ก็จะสูญไป เพราะคิดว่าไม่พ้นผีอาฆาตพยาบาทไปได้แน่

เมื่อตกลงใจว่าหากส่งเด็กไปเมืองไทยต้องข้ามน้ำข้ามทะเล ผีพยาบาทอาฆาตคงจะตามมาไม่ได้ เมื่อคิดแล้วก็ให้คนพามาเมืองไทยให้มาอยู่กับพวกพี่น้องแซ่เดียวกัน ที่ตั้งรกรากอยู่เมืองไทยนานมาแล้วเพื่อให้พ้นจากการติดตามของวิญญาณอาฆาต

น้าทองอยู่ฟังแล้วเกิดความสงสาร คิดหาทางจะช่วยชีวิตเด็กไว้เอาบุญ คิดจะให้หมอไสยศาสตร์จับตัววิญญาณจีนเฒ่านี้ผู้ใส่หม้อไปถ่วงน้ำ ก็เป็นการก่อเวรก่อกรรมขึ้นไม่สิ้นสุด จึงอยากเอาชนะวิญญาณด้วยความดีตามหลักพุทธศาสนา เพื่อขอให้วิญญาณจีนผู้เฒ่าอโหสิกรรมเลิกจองเวรจองกรรมต่อไปไม่สิ้นสุด เมื่อพิจารณาตามหลักต้นเหตุเกิดขึ้นทางเมืองจีน นึกว่าหากจะแก้ไขทางเมืองไทยก็คงไม่ได้ผลแน่ เพราะไม่รู้ประวัติเดิมละเอียดถี่ถ้วน ที่ดีควรจะให้เด็กกลับไปเมืองจีนไปหาที่ฝังศพของวิญญาณจีนเฒ่าผู้อาฆาตนี้ ไปเซ่นไหว้ขอโทษวิงวอนเพื่อขออโหสิกรรม รับว่าที่ได้ทำผิดในอดีตชาติไม่รู้

เรื่องเลย ขอให้วิญญาณนั้นจงอโหสิกรรมให้ อย่าได้จองเวรจองกรรมกันต่อไปเลย จะต้องการสิ่งใดก็จะหาให้ ไหน ๆ เรื่องก็เลยมาแล้ว พยายามอ้อวอนนขอร้อง คิดว่าวิญญาณนั้นคงจะคิดถึงเหตุผล หยุดยั้งความพยาบาทและอโหสิกรรมให้ เรื่องก็จะยุติกันในชาตินี้ไม่ต้องจองเวรกันต่อไป เมื่อได้พิจารณาดูเพื่อช่วยให้เด็กพ้นจากวิญญาณพยาบาทอาฆาต เห็นทางดีที่สุด มองไม่เห็นทางอื่นดีกว่าส่งเด็กกลับไปเมืองจีน แม้จะหนีไปที่ใดก็ไม่พ้นวิญญาณจีนเฒ่าที่ติดตามไปได้

พิจารณาหาเหตุผลดูแล้วก็มีทางเดียวที่จะต้องเสี่ยงตามหลักแบบพุทธศาสนา เอาความดีเข้าสู้ หากว่าวิญญาณจีนเฒ่าไม่ยอมอโหสิกรรม ก็เป็นกรรมของเด็กที่ตั้งหน้ารับใช้หนี้กรรม เมื่อคิดแล้วจึงอธิบายให้สามีที่เป็นจีนและพวกญาติพี่น้องแซ่เดียวกัน ที่สามารถช่วยเด็กได้ให้พ้นความพยาบาทอาฆาตของวิญญาณจีนเฒ่า คือส่งเด็กกลับไปเมืองจีนอยู่กับพ่อแม่ ให้อยู่ใกล้ชิดพ่อแม่เพื่อได้กำลังใจ แล้วจัดการพยายามหาทางไปสืบหาที่ฝังศพของจีนเฒ่าผู้นี้ให้พบ เพื่อจัดการเซ่นไหว้แสดงความเคารพ แล้วขอสมาลาโทษที่ติดต่อมาแต่อดีตชาติ

พวกญาติทุกคนได้ฟังเหตุผลก็เห็นชอบด้วยกันจึงรีบจัดการส่งเด็กกลับไปเมืองจีนหาพ่อแม่ ตามที่น้าทองอยู่แนะนำตามสมด้วยเหตุผล

สมัยนั้นการติดต่อส่งข่าวกันระหว่างเมืองจีนกับเมืองไทยสะดวกแม้จะล่าช้าไปบ้างก็ถึงแน่ น้าทองอยู่ของดิฉันเป็นชาวพุทธ

ย่อมมีจิตใจสงสารเมตตาเด็ก เป็นห่วงใยในตัวเด็กนี้มาก ให้สามีจดหมายไปถามข่าวเหตุการณ์ตลอดเวลาว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กและได้ทำการที่ได้แนะนำหรือเปล่า มีอะไรเกิดขึ้นในทางดีหรือทางร้าย ขอให้ส่งข่าวมาทุกขณะ อยากทราบผล เพราะห่วงใยในตัวเด็กจึงได้ทราบข่าวเคลื่อนไหวติดต่อกันโต้ตอบกันเรื่อย ๆ ตลอดมาไม่ขาดระยะ บางครั้งก็ลำดับเรื่องเขียนฝากคนที่เดินทางมาเมืองไทยและได้ทราบข่าวเป็นที่น่าอัศจรรย์ เกิดขึ้นที่บ้านตำบลที่อยู่ของครอบครัวพ่อแม่ของเด็กในประเทศจีน ข่าวแจ้งมาว่า

เมื่อเด็กกลับไปอยู่กับพ่อแม่แล้ว ทางพ่อแม่ก็ร้อนใจที่ไม่รู้ว่าฮวงซุ้ยที่ฝังศพของวิญญาณชายชราบ้านช่องอยู่ที่ไหน ตำบลอะไรยากที่จะเที่ยวสืบหา ทั้งไม่รู้ชื่อแซ่ เพราะเหตุเกิดในอดีตชาติ คนในยุคปัจจุบันก็ไม่มีใครรู้ ได้เชิญซินแสสูงอายุผู้มีความรู้สามารถจะดูที่สร้างฮวงซุ้ยที่ไหนไม่เป็นมงคลและเป็นศิริมงคล เพื่อจะให้รู้ว่าอดีตชาติที่อยู่ของวิญญาณชายชราและศพฝังไว้แห่งใดใกล้หรือไกล

เมื่อซินแสผู้นั้นคอย เมื่อเวลาวิญญาณของจีนผู้เฒ่านั้นมาเข้าสิงเด็ก แสดงกิริยาท่าทางอาฆาตโกรธแค้น ไม่ยอมพูดอะไร พูดว่าจะเอาชีวิตเด็กท่าเดียว แต่ซินแสแสดงกิริยาเคารพนบนอบ แล้วพูดด้วยคำอ่อนหวานอ่อนน้อม แสดงว่าวิญญาณของผู้เฒ่าเป็นที่เคารพอันสูงยิ่ง แล้วพูดว่า "ท่านผู้อาวุโส ท่านผู้มีนามว่าอะไร ตำบลที่อยู่ของท่านเมื่อมีชีวิตอยู่ตำบลอะไร อำเภออะไร ท่านต้องตายเพราะเหตุใด" การอ่อนน้อมถ่อมตัวแสดงความเคารพ ย่อมเป็นที่เกิดผลทางจิตใจ

ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมนุษย์หรือวิญญาณก็ดี ย่อมชอบกว่าการแสดงกิริยาวาจาอย่างอื่นที่ตรงข้าม แม้แต่สัตว์ก็ยังชอบให้คนเอาอกเอาใจ ฉะนั้นวิญญาณชายชราเห็นกิริยาท่าทางของซินแส พูดจาอ่อนน้อม แสดงท่าทางเคารพนับถือ ก็คลายความดุร้ายลงทันที จึงบอกชื่อแซ่และบ้านตำบลที่อยู่ให้ซินแสฟังโดยดี เมื่อมนุษย์และวิญญาณพูดกันรู้เรื่อง เหตุร้ายก็คลี่คลายไปทางดี วิญญาณผู้เฒ่าได้เล่าถึงตอนชาติก่อน เด็กคนนี้มีชื่อแซ่..........(ชื่อและแซ่ตอนที่วิญญาณมาเล่านี้ พี่ดิฉันลืม จำไม่ได้) เมื่อพูดถึงเด็กบางครั้งบางคราว ตอนนี้วิญญาณชายแก่ก็แสดงอารมณ์โกรธขึ้นมาบ้าง แต่ก็ไม่รุนแรงเหมือนก่อน เล่าว่าเด็กคนนี้บีบคอแกจนตาย แล้วเอาสมบัติไปหมด แกมีความอาฆาตมาก ตั้งใจแต่เดิมจะต้องติดตามฆ่าเด็กคนนี้ให้ได้ แต่ไม่ฆ่าเร็ว ต้องทรมานมันค่อย ๆ ตาย ค่อย ๆ รู้ ให้มันหวาดกลัวไม่มีความสุข

ซินแสรู้จิตใจของวิญญาณดี ที่ได้คลายความดุร้ายลงไปมากได้แสดงความเสียใจและเห็นใจด้วยกับวิญญาณ และได้ขอร้องว่า ไหน ๆ เหตุการณ์ก็ผ่านไปแล้ว อย่าอาฆาตพยาบาทอีกเลย จะจัดการให้เด็กไปเซ่นไหว้หลุมฝังศพทุกปีตามเทศกาล แต่วิญญาณนั้นไม่ยอม ว่าจะฆ่าเด็กให้ได้แล้วก็ออกจากร่างเด็กที่สิงอยู่ไป เมื่อเด็กกลับฟื้นคืนสติก็จำอะไรไม่ได้ มีแต่ความหวาดกลัว ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่วิญญาณชายผู้เฒ่าจะเอาชีวิตไป จะต้องหวาดกลัวอย่างนี้ตลอดไปไม่รู้วันสิ้นสุด

จีนซินแสผู้นั้นจดจำตำบลที่อยู่ที่วิญญาณบอกแล้วก็ออกเดินทางไปสืบหาชื่อแซ่ตามตำบลอำเภอ อยู่ห่างไกลกันคนละจังหวัด

กับบ้านของเด็ก ก็ปรากฏคนในตำบลนั้นรู้เรื่องนี้เป็นส่วนมาก ปรากฏว่ามีชื่อชายจีนชราจริง ๆ ทราบแต่ว่าถูกบีบคอตาย จีนชราผู้นี้ไม่มีลูกหลาน เป็นคนแก่ตัวคนเดียว คนแถวนั้นไม่ทราบว่าใครเป็นคนฆ่า แกตายมาประมาณเกือบยี่สิบปีแล้ว ทั้งได้บอกฮวงซุ้ยที่ฝังศพของชายผู้เฒ่านี้ให้ทราบ

เมื่อจีนซินแสได้ทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงกับวิญญาณบอก ก็กลับมาหาพ่อแม่ของเด็กขอร้องให้หาเครื่องเซ่นอย่างดีไปเซ่นไหว้วิญญาณของชายชราที่หน้าหลุมฝังศพหรือฮวงซุ้ย แล้วกล่าวคำขอขมา แล้วอ้อนวอนว่าตัวเองก็มีลูกเพียงคนเดียว ถ้าเด็กลูกชายคนนี้เป็นอะไรไป ก็หมดคนสืบแซ่สืบสกุล ซึ่งเด็กคนนี้ก็เกิดมาใหม่ไม่รู้เรื่องอะไรในอดีตชาติ ตัวพ่อแม่เองก็ไม่รู้เรื่อง ว่าชาติก่อนลูกได้ทำผิดอะไรไว้บ้าง ชาตินี้มีลูกเพียงคนเดียวก็ได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างนี้ หาความสบายใจไม่ได้ ขอให้วิญญาณท่านผู้อาวุโสจงกรุณาเอ็นดูยกโทษให้แก่เด็กด้วย และจะยกเด็กให้เป็นลูกของท่านผู้อาวุโสครึ่งหนึ่งและขอไว้ครึ่งหนึ่ง จะให้หมดก็ไม่มีใครเพราะมีลูกคนเดียว รับว่าถึงเวลาเทศกาล ก็จะเซ่นจะมาไหว้ท่านผู้อาวุโส เช่นเดียวกับบุตรทั้งหลายเคารพบิดามารดาตามประเพณี ถือว่าวิญญาณผู้อาวุโสเป็นพ่อตลอดไป และรับว่าจะตกแต่งฮวงซุ้ยหลุมฝังศพที่ทรุดโทรมให้ดีสวยงามและจะคอยดูแลตลอดไป หากยอมรับแล้วก็ขออภัยขออโหสิกรรมให้แก่ลูก อย่าได้พยาบาทจองเวรกัน อย่ามารบกวนอีกต่อไป ขอให้มีชีวิตอยู่อย่างสงบ เมื่ออธิษฐานจิต

ขออโหสิกรรมและยกเด็กให้เป็นลูกครึ่งหนึ่งแล้ว ก็ให้เด็กกราบไหว้แบบพิธีลูกเคารพพ่อตามประเพณีของจีนที่หลุมศพของจีนผู้เฒ่าขอให้รับว่าจะปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีมีความกตัญญู ถือว่าพ่อผู้มีพระคุณจนเสร็จพิธีเรียบร้อย

หลังจากนั้น ต่อมาก็ไม่ปรากฏว่าวิญญาณจีนผู้เฒ่านั้นมารบกวนเข้าสิงแสดงความดุร้ายจะเอาชีวิตเด็กคนนั้นเหมือนก่อนอีกเลย เด็กก็หายหวาดกลัววิญญาณชายชรา อยู่ด้วยความสงบสุขตลอดมา

เมื่อเด็กได้เติบโตเป็นหนุ่มแต่งงานกับหญิงสาวชาวบ้าน ก็ทำตามพิธีประเพณีได้เซ่นไหว้วิญญาณบรรพบุรุษและของวิญญาณท่านผู้เฒ่าเหมือนบิดาบังเกิดเกล้า ต่อมาก็เกิดบุตรหลายคน ได้ยกบุตรชายคนแรกให้แก่วิญญาณของจีนผู้เฒ่า เพื่อใช้แซ่สืบสกุลโดยสมบูรณ์ต่อไปตามที่ได้สัญญาไว้ บัดนี้ เรื่องล่วงเลยผ่านมาประมาณ ๔๐ ปีกว่า ผู้สืบแซ่ของวิญญาณท่านผู้เฒ่าคงจะเพิ่มมีมากมาย ก่อนแผ่นดินใหญ่ของจีนจะเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นเช่นทุกวันนี้

ดิฉันได้บันทึกมานี้ก็โดยอาศัยคุณละเมียด ศรีชลาลัย ผู้เป็นพี่สาวของดิฉันเป็นผู้จดจำเรื่องราวไว้ได้อย่างแม่นยำ ขาดแต่ชื่อแซ่ของวิญญาณชาวจีนผู้เฒ่าและตำบลที่อยู่ในเมืองจีนเท่านั้น เพราะเป็นภาษาสำเนียงจีน เป็นการจำยากอยู่แล้ว ทั้งเวลานานประมาณสี่สิบกว่าปี คิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วคงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่กำลังสนใจเรื่อง "วิญญาณ" ในปัจจุบันนี้ไม่น้อย จึงได้บันทึกส่งมา เป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่วิญญาณอาฆาตรายนี้ อุตส่าห์ข้ามน้ำข้ามทะเล

ติดตามมาเพื่อเอาชีวิต แต่แล้วก็สามารถอโหสิกรรมให้แก่ผู้ที่ตนจองเวรมานาน นี่ก็เห็นจะเป็นการแนะนำตามพุทธศาสนาของคุณน้าทองอยู่ซึ่งเป็นผู้ที่ใจบุญ และคงถือว่าเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

ข้าพเจ้าเมื่อได้รับบันทึกฉบับนี้ ได้พิจารณาดูเหตุผลแล้วเท่าที่เรารู้กันว่า อดีตชาติมีแน่ การกระทำของอดีตชาติย่อมให้ผลในชาติต่อไป หรืออาจให้ผลข้ามชาติไปอีกก็ได้ การที่วิญญาณท่านผู้เฒ่านี้อโหสิกรรมให้ ก็ทำให้กรรมที่สร้างไว้ในอดีตเบาบางลงบ้าง แม้แต่ชาตินี้ยังไม่ได้ใช้กรรมตามสนองให้เต็มที่ คิดว่าการที่วิญญาณผู้เฒ่ามาทวงชีวิต ก็เพื่อเพียงแสดงให้มนุษย์ที่ยังหลงใหล ไม่รู้ความจริงแต่แสดงอวดรู้ จะได้รู้เห็นเรื่องจริงที่เกิดมาแล้วเสียบ้างว่า ตายแล้วสูญบุญบาปไม่มี อนาคตไม่มีนั้น ข้าพเจ้ายังสงสัยว่าฝ่ายใดงมงายกันแน่ ฝ่ายหนึ่งงมงายเพื่อให้คนเห็นแก่จิตเหี้ยมโหดดุร้ายขึ้น อีกฝ่ายหนึ่งงมงายเพื่อให้มนุษย์สร้างกรรมทำความดี ชี้ให้เห็นว่าการตายแล้วกลับชาติมาเกิด ผลดีชั่วจะตามสนองแน่ไม่มีข้อสงสัย ท่านจะงมงายแบบใด ก็ขอให้พิจารณาดูเอง ก่อนจะตัดสินใจ

ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านผู้กรุณาที่ร่วมให้เรื่องที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมในเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง คือนายแพทย์ชำนาญ วัฒนกูล คุณสุมนา วัฒนกูล และคุณละเมียด ศรีชลาลัย ผู้มีความทรงจำในเรื่องนี้ จงได้รับส่วนกุศลที่จะเกิดจากเรื่องนี้ต่อไป และรับความขอบพระคุณจากใจจริงของข้าพเจ้าทุกท่าน เทอญ.

สิ่งมหัศจรรย์ของไสยศาสตร์

ชาติไทยเราเป็นชาติมีเรื่องมหัศจรรย์ลี้ลับซับซ้อนแต่ครั้งดึกดำบรรพ์มาแล้ว แต่เรื่องไสยศาสตร์เมื่อครั้งข้าพเจ้าอยู่ในวัยรุ่นได้เคยพบประสบเหตุการณ์ด้วยตนเองและเพื่อนฝูงที่เคารพรักปฏิบัติตนอยู่ในศีลสัตย์เชื่อถือได้ เล่าเหตุการณ์ที่ประสบพบเห็นมาแล้วให้ฟัง แต่ไสยศาสตร์ส่วนมาก เรามักจะพบเห็นแต่ผลปลายเหตุ ส่วนต้นเหตุยังไม่สามารถพบเห็นพอที่จะนำออกพิสูจน์รู้ได้ คงยังเป็นสิ่งลี้ลับอยู่อย่างเดิม ยังไม่สามารถคลี่คลายให้กระจ่างให้เห็นผลต้นเหตุทั่วไป

ข้าพเจ้าจำได้เมื่อหลายปีมาแล้ว วันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนรุ่นพี่ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือมาก ข้าพเจ้าเรียกท่านผู้นี้ว่าคุณพี่ตลอดมา และครั้งหลังท่านมีตำแหน่งเป็นเลขากระทรวง-พาณิชย์จนครบอายุราชการออกรับบำนาญ ท่านผู้นั้นคือ คุณสนิธ ชาตินันท์ ข้าพเจ้าเคารพในความดีของท่าน ซึ่งท่านมีพร้อมทั้งศีลธรรมและพรหมวิหาร ๔ และความสันโดษ เมื่อสมัยก่อนท่านผู้นี้ไม่ยอมเชื่อสิ่งใดที่ไม่มีเหตุผลที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ และต่อมาได้ประสบเหตุการณ์แปลกประหลาดลี้ลับมหัศจรรย์ด้วยตนเอง จึงยอมเชื่อว่าในโลกนี้ยังมีสิ่งลี้ลับซับซ้อนมากมาย วันนั้นเมื่อได้รับ

โทรศัพท์ตอนหนึ่ง คุณพี่บอกว่า คืนนี้เขาจะมีการขุดตุ๊กตาดินในทางไสยศาสตร์ในเรื่องฝั่งรูปฝั่งรอย ถ้ามีเวลาอยากให้มาดูเป็นของมหัศจรรย์ ในยุคนี้สมัยนี้หาดูของจริงได้ยาก คล้ายกับวิชานี้จะสาบสูญไปแล้ว

ข้าพเจ้าได้ยินก็มีความตื่นเต้น เพราะมีความสนใจในสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์มานานแล้ว ทั้งในยุคปัจจุบัน แม้จะมีจริงเกิดขึ้นก็หาคนเชื่อยาก สำหรับข้าพเจ้าเคยได้ประสบการณ์กับตัวเองมาแล้วก็ไม่มีปัญหาอะไรที่จะไม่เชื่อ แต่เป็นธรรมดามีของจริงเกิดขึ้น ก็ย่อมมีของไม่จริงหรือของปลอมติดตามมา ทำให้คนเข็ด เมื่อพบของจริงก็เหมาเป็นเรื่องหลอกลวงไม่จริงไปหมด

ข้าพเจ้าเองก็เป็นผู้ที่ไม่ใช่เชื่อเรื่องอะไรง่าย ๆ โดยไม่คิดพิจารณาดูเหตุผล เพราะในยุคนี้ของปลอมมีมากกว่าของจริง วิทยากลสมัยนี้ก็แทบแยกกันไม่ออกว่าจริงหรือไม่ แต่ผู้ที่โทรศัพท์มาบอกข้าพเจ้าผู้นี้เป็นผู้มีศีลมีสัตย์ ทั้งเป็นเนติบัณฑิตในทางนิติศาสตร์ เป็นผู้ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ในเรื่องไม่มีเหตุผล ฉะนั้นท่านผู้นี้บอกมาข้าพเจ้าก็ไม่มีข้อสงสัยอะไรจะไม่ใช่ของจริง ข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้นจึงย้อนถามไปว่า อาจารย์ไสยศาสตร์ท่านอยู่ที่ไหน ของเช่นนี้ผมอยากพบเห็นด้วยตาของตนเอง เพื่อบันทึกไว้ให้คนภายหลังสนใจอยากรู้จะได้รู้ความจริงที่เกิดขึ้นแล้ว ไม่ใช่ข่าวโคมลอยเหมือนอย่างที่เขาพูดกัน แต่เรื่องนี้เมื่อคุณพี่ไปประสบการณ์ด้วยตนเองแล้วผมเชื่อแน่ว่าเป็นความจริง เสียงคุณพี่พูดมาว่าเรื่องนี้ก็แปลก

ประหลาดไม่คิดเลยว่า ในยุคนี้จะมีสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ลี้ลับเกิดขึ้นได้ อาจารย์ทำพิธีผู้นี้มีคนไปเชิญมาจากที่ชายแดน ระหว่างเขตกาญจนบุรีกับแดนดงกะเหรี่ยง ชื่ออาจารย์ม่วง มาอยู่หลายวันได้ลงมือขุดฝังรูปทางฝั่งธน ฯ นี้ เท่าที่ขุดมาหลายคืน ขุดได้พวกฝังรูปฝังรอยแล้วจำนวนสี่สิบกว่าแห่งแล้ว ผมก็เพิ่งไปดู เห็นเป็นสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์มาก ผมได้ไปเห็นมาแล้ว ก็นึกถึงคุณเพราะรู้ว่าคุณเป็นคนสนใจในเรื่องอย่างนี้ อยากให้ได้มาพบเห็นด้วยตนเองในสิ่งที่สมัยนี้หาดูยาก ถ้าเราไม่ได้พบเห็นด้วยตนเองแล้วก็เชื่อยาก แม้จะมีผู้ยืนยันว่าได้เห็นมากับตาเรา ก็ยังเชื่อไม่สนิท เพราะเราไม่เห็นด้วยตัวเอง

ข้าพเจ้าถามว่า "คุณพี่ไปเห็นมาอาจารย์แกทำพิธีอย่างไร คุณพี่พอจะเล่าเรื่องให้ผมทราบทางโทรศัพท์ได้ไหม"

เสียงคุณพี่พูดว่า "ก็พอจะเล่าได้ แต่คิดว่าถ้าได้มาพบมาเห็นก็จะได้รายละเอียด เพราะได้มารู้เห็นด้วยตนเอง"

ข้าพเจ้า "ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมอยากจะรู้พิธีที่คุณพี่ไปเห็นมาแล้วพอจะรู้ไว้ก่อน"

เสียงคุณพี่บอกว่า "ก็ได้ ผมจะเล่าให้ฟังเท่าที่ผมได้ไปพบมา คืออาจารย์ผู้นี้รู้สึกมีญาณสามารถเข้าสมาธิรู้ว่า ที่ตรงไหนมีการฝังรูปฝังรอย สามารถจะสั่งคนขุดลงไปลึกบ้างตื้นบ้าง เมื่อขุดไปทุกคนก็จะพบตุ๊กตาปั้นด้วยดินเป็นคู่กอดกัน เข้าใจว่าสมมติว่าเป็นหญิงชายใช้ด้ายสายสิญจน์มัดตัวให้ติดกัน เมื่อขุดขึ้นมาแล้วบางแห่งฝังไว้นานเก่าแก่จนเละ บางคู่มัดด้ายสายสิญจน์เก่าจนเปื่อยยุ่ยอยู่แล้วก็มี

สิ่งที่แปลกบางแห่งก็อยู่ในดงหญ้ารก ต้องถางหญ้าขุดลงไปก็พบรูปตุ๊กตาดินแบบเดียวกัน ซึ่งเป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์และสิ่งที่แปลกกว่านั้น ก็คือ อาจารย์ได้นั่งดูว่ามีฝังรูปฝังรอยอยู่ในที่ซึ่งบัดนี้เขาสร้างเป็นอาคารแล้วไม่สามารถที่จะขุดได้ อาจารย์ยังมีพิธีที่จะเรียกให้ออกมาอยู่นอกอาคารเพื่อขุดออกอย่างพิสดาร คืออาจารย์ได้ทำพิธีบริกรรมเรียกรูปที่ฝังอยู่ใต้อาคารออกมาที่ว่างนอกอาคาร แล้วก็มีวัตถุเป็นฝาครอบอยู่บนดินแล้วบริกรรมพระเวทย์ แล้วให้คนเฝ้าอยู่ หากว่าฝาที่ครอบไว้นั้นสั่นขลุกขลักอยู่ในนั้น ก็ให้ขุดลงไปได้ เพราะแสดงว่ารูปรอยที่อยู่ใต้อาคารนั้นได้ถูกเรียกออกมาแล้ว เมื่อขุดลงไปก็จะพบตุ๊กตาดินคู่สมมติว่าเป็นชายหญิงกอดติดกันมัดด้วยด้ายสายสิญจน์เช่นเดียวกัน มันเป็นเรื่องแปลกที่หาดูไม่ได้ จึงอยากให้คุณได้พบได้เห็น มาให้ได้นะ”

ข้าพเจ้าได้ยินคุณพี่เล่ามาทางโทรศัพท์นั้นก็มีความสนใจ จึงอยากไปดูให้รู้ให้เห็นด้วยตัวเองเพื่อจะบันทึกไว้ให้ผู้สนใจ จึงถามไปว่า

“คุณพี่จะให้ผมไปที่ไหน วันไหน เวลาใด”

เสียงคุณพี่พูดว่า “คืนนี้มาที่บ้านผมเวลาสองยาม เราจะได้ไปด้วยกัน เมื่อคืนก่อนผมได้ไปดูพิธีเวลาตีสองหลังเที่ยงคืนไปแล้ว”

ข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้นก็ไม่สบายใจ เพราะข้าพเจ้าไม่ยอมเดินทางในเวลากลางคืน ซึ่งบ้านคุณพี่อยู่ที่หน้าวัดอุดมรังษี ถนนจรัญสนิทวงศ์ และไปถึงเวลาสองยามจึงไม่สบายใจ เพราะการทำขุด

ฝังรูปฝังรอยกว่าจะเสร็จก็เห็นจวนสว่าง ทั้งเวลานั้นสุขภาพข้าพเจ้าก็ยังไม่ปกติ จึงไม่อยากจะไปตรากตรำตลอดคืน สังขารพักผ่อนไม่พอจะทรุดโทรมลง แต่ก็เสียดายที่พลาดโอกาสได้พบเห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่จะได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง เมื่อคิดพิจารณาด้วยเหตุผลแล้วก็ได้ตัดสินใจอย่างเสียดายที่จะหาประสบการณ์เช่นนี้คงไม่มีอีกแล้ว ข้าพเจ้าจึงบอกคุณพี่ไปว่า

"ผมเห็นจะไปไม่ได้เพราะสุขภาพยังไม่ปกติ ต้องพักผ่อนจะฝืนสังขารไป คงไม่คุ้มกับความทรุดโทรม ถ้าเป็นเวลากลางวันก็พอจะไปได้"

เสียงคุณพี่บ่นมาทางโทรศัพท์ว่า "น่าเสียดายคืนนี้เป็นคืนสุดท้ายแล้ว เขาขุดมาสี่สิบกว่าแห่งแล้ว ขุดลงไปไม่เคยพลาดเลย หาดูได้ยาก"

เมื่อข้าพเจ้าพลาดในโอกาสครั้งนั้นทำให้เกิดความเสียดายไม่รู้หาย คิดว่าจะหาโอกาสได้ประสบด้วยตนเอง คงจะหมดหวังที่จะพบเห็นความจริงที่ได้ผ่านไปแล้ว

ต่อจากนั้นเวลาที่ผ่านไปเป็นปี ๆ ข้าพเจ้าได้พบข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ" จำไม่ได้ว่าวันอะไรที่เท่าไหร่ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจขึ้นมา เพราะเรื่องไสยศาสตร์นั้นข้าพเจ้าสนใจอยู่ก่อนแล้ว และไม่สนใจใครจะว่างมงาย ก็คิดว่าใครจะมารู้ดีกว่าตัวเองที่เคยได้ประสบการณ์มาแล้ว ไม่ใช่ว่าทุกคนเคยประสบการณ์ คนส่วนมากไม่เคยมีประสบการณ์ก็มักพูดไปตามอารมณ์

ข้าพเจ้าก็ไม่ได้สนใจว่าใครจะเชื่อหรือไม่ เมื่อพบกับคุณประสิทธิ์ การุณยวนิช ถามข้าพเจ้าว่า

"คุณ ท. สนใจข่าวที่คุณประธาน ดวงรัตน์ เป็นนายกสมาคมทนายความได้ปวดท้องเจ็บหน้าอกรักษาทางแผนปัจจุบันไม่หาย ไปหาอาจารย์ไสยศาสตร์รักษาดึงตะปูจากลำตัวด้านสีข้างและดึงสายสิญจน์ออกมาจากสีข้างของลำตัว ถ้าสนใจเรานัดไปสัมภาษณ์ บอกให้คุณประธาน ดวงรัตน์ รู้ก่อน ผมจะได้นัดวันเวลา"

ข้าพเจ้าบอกว่าสนใจมากในเรื่องนี้ เพราะเป็นเรื่องลี้ลับและท่านผู้ที่ได้ประสบการณ์เป็นคนไข้ไปรักษาเองก็เป็นผู้ที่สังคมทั่วไปรู้จัก เป็นเรื่องที่มีพยานหลักฐานเหตุผลพร้อมที่เราจะเชื่อถือได้

เมื่อคุณประสิทธิ์ การุณยวนิช บอกว่า เมื่อคุณ ท. สนใจผมจะได้ไปนัดคุณประธาน ดวงรัตน์ ว่าคุณ ท. สนใจมากอยากสัมภาษณ์เรื่องนี้เขียนบันทึกไว้ให้เป็นประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลังที่มีความสนใจต่อไป

เมื่อเราได้นัดว่าจะไปสัมภาษณ์ คุณประธาน ดวงรัตน์ เมื่อถึงกำหนดเวลาบ่าย วันศุกร์ ที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๓ ข้าพเจ้ากับคุณประสิทธิ์ได้ไปที่สำนักงาน เราได้นั่งสนทนากับพันตำรวจตรีท่านหนึ่ง แล้วคุณประธาน ดวงรัตน์ ก็เข้ามาในสำนักงาน ได้มีโอกาสได้รู้จักกับท่าน ๆ ได้ให้ความอบอุ่นเป็นกันเองด้วยกิริยาท่าทางตลอดเวลาที่ได้สนทนา ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเกรงใจ

ข้าพเจ้าอดที่จะขอบคุณท่านไม่ได้ เราได้ใช้เวลาที่ยาวนานได้สนทนาสัมภาษณ์ตลอดเวลา รู้สึกว่ากิจการมาก เพราะโทรศัพท์เข้ามาเป็นระยะ ขอพูดไม่ขาดสาย แต่ท่านได้งดงานอื่น ได้ให้เวลาแก่เราโดยเฉพาะอย่างเต็มที่เป็นเวลาอันยาวนาน รู้สึกท่านได้เปิดเผยสิ่งลี้ลับซับซ้อนที่ได้ประสบกับตนเอง เปิดเผยความจริงที่ลี้ลับมหัศจรรย์ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจทั่วไป

ข้าพเจ้าได้ถามว่า การเริ่มเจ็บปวดครั้งแรกเป็นอย่างไร ท่านได้บอกว่า

คือเป็นอย่างนี้ครับ เมื่อผมได้รับแต่งตั้งเป็นนายกสมาคมทนายความ เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ หลังจากนั้นประมาณ ๕–๖ วัน เกิดรู้สึกว่าอยู่เฉย ๆ เวลาเป็นก็ปวดท้องขึ้นมาและปวดร้าวเสียวขึ้นทางหัวใจ เวลาขึ้นนั่งรถก็ต้องค่อย ๆ ขึ้น ถ้าได้กระทบกระเทือนก็เสียวแปล๊บเหมือนมีอะไรเข้าไปบีบรัดหัวใจ ตอนท้องน้อยเจ็บมาก แต่บางเวลาไม่เจ็บก็พอจะไปไหนไปได้ แต่ถ้าเจ็บขึ้นมาก็ต้องเอามือกุมหน้าอก มันเป็นการทรมานในชีวิตของผมอย่างไม่เคยเจ็บปวดเช่นนี้มาก่อน ผมเป็นคนแข็งแรงตลอดมาไม่เคยเจ็บป่วยไข้ มาคราวนี้เวลาจะเจ็บรู้สึกมันปวดร้าวเหมือนสีข้างจะแตก หัวใจปวดร้าวอย่างบอกไม่ถูก ในชีวิตของผมก็เพิ่งจะมารู้สึกคราวนี้ว่าการเจ็บชนิดปวดร้าวมันเป็นอย่างไร

เมื่อพรรคพวกเขารู้ก็ขอร้องให้ผมไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ ฯ เพราะเขารู้จัก ดร. นิพนธ์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการ

เมื่อผมได้รับการแนะนำจากผู้หวังดี ทั้งผมก็รู้สึกการเจ็บป่วยมีอาการไม่น้อย ผมก็ตกลงไปขอให้รักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ ฯ พบกับคุณหมอนิพนธ์

วันนั้นคุณหมอนิพนธ์ก็ต้อนรับและได้อุตส่าห์มาตรวจด้วยตนเอง ได้เข้าเครื่องทุกแบบด้วยเครื่องตรวจทุกโรค ก็ไม่พบสาเหตุของโรคเกิดจากอะไร ทำให้เกิดความปวดร้าวรุนแรงเพียงนี้ วันนั้นตรวจทุกอย่าง เพียงแต่ไม่ได้เอ็กซเรย์เท่านั้น หมอได้ถามผมว่าออกกำลังกายอะไรบ้าง ผมก็บอกว่าก่อนนอนผมออกกำลัง แล้วก็แสดงท่าออกกำลังกายให้หมอดู

หมอสันนิษฐานว่าคงจะเป็นกล้ามเนื้ออักเสบ เพราะตรวจแล้วโรคอื่นไม่มี ร่างกายเป็นปกติ หมอบอกว่าลองเอายาไปกินสัก ๔ วัน เมื่อยาหมดแล้วค่อยมาตรวจใหม่ ยานี้กิน ๔ เวลา เช้า กลางวัน เย็น ก่อนนอน จากนั้นผมก็ได้กินยาตามที่หมอสั่ง กินยาได้ ๓ วันอาการไม่ทุเลา กลับมีอาการเจ็บปวดรุนแรงขึ้น ความปวดรัดหัวใจทางซ้าย ยาของหมอไม่ได้ผล กลับมีอาการเจ็บปวดรุนแรงขึ้น อาการหนักกว่าก่อน ผมนอนทนความเจ็บปวดจนนอนหลับไม่ได้ ต้องใช้วิธีนั่งหลับ เอาหมอนข้างวางที่ขาก้มตัวลงหลับ ใครจะมาถูกเนื้อต้องตัวไม่ได้ มันเหมือนมีไฟฟ้าเสียวปลาบเข้าถึงหัวใจ

วันนั้นจำได้ว่าเป็นวันศุกร์ ที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ มีเพื่อนมาเยี่ยมและมาชวนออกไปกินข้าวตอนหัวค่ำที่ร้าน "เสียโป" ร้านอยู่หน้าโรงเรียนเตรียมทหาร ใกล้กับชายทะเลจันทร์เพ็ญ

เพื่อนเห็นผมแสดงสีหน้าเจ็บปวดขึ้นมาจึงได้ถามถึงสาเหตุ ผมก็พูดถึงการเจ็บป่วย ได้รักษาแพทย์แผนปัจจุบันไม่ได้ผลกลับทรุดหนักลงไปอีก บางเวลาผมต้องทนทุกข์เจ็บปวดแทบจะทนอยู่ไม่ไหว ใครจะมาแตะต้องแถวบริเวณหน้าอกและบริเวณสีข้างด้านซ้ายแล้ว เหมือนมีไฟฟ้าแล่นแปล๊บเข้าหัวใจปวดร้าวอย่างทรมาน บางเวลาก็ทุเลาไปไหนไปได้

เพื่อนนั่งฟังผมเล่าอาการป่วยอย่างสงบ เมื่อรู้ว่าการรักษาแพทย์แผนปัจจุบันไม่หาย เพื่อนก็ออกความเห็นแนะนำว่า

"เมื่อรักษาทางแผนปัจจุบันไม่ได้ผล ก็อยากจะให้ลองรักษาทางไสยศาสตร์ดูบ้าง และอาจารย์รักษาทางไสยศาสตร์ก็อยู่ไม่ไกลจากที่นี่นัก ถ้าตกลงใจจะรักษา ผมยินดีจะพาไป"

เมื่อผมมาคิดดูว่าเรารักษาแพทย์แผนปัจจุบันนี้ไม่หายแล้วก็ควรจะลองดูทางไสยศาสตร์ ความจริงผมก็ไม่เลื่อมใสเชื่อถือในทางไสยศาสตร์มาก่อน ไม่เคยคิดจะรักษา วันนั้นเห็นจะเป็นกุศลผลบุญของผมจะหาย ทำให้บอกเพื่อนว่า เมื่อหมดทางรักษาในแผนปัจจุบันไม่หายก็อยากจะลองดู ความจริงแล้ว เราก็ไม่เคยได้นัดแนะกันมาก่อน มาตกลงตัดสินใจเอาที่ร้านอาหารจวนจะค่ำอยู่แล้ว ทั้งผมก็ไม่เคยรู้จักอาจารย์ไสยศาสตร์ผู้นี้ว่าชื่ออะไรอยู่ที่ไหน เมื่อกินข้าวเสร็จเพื่อนก็ขับรถพาไป บอกว่า

"อาจารย์อยู่ใกล้ ๆ ที่ซอยสวนพลูนี่เอง"

เมื่อเพื่อนขับรถไปถึงบ้านอาจารย์ เมื่อเปิดประตูเข้าไปมองเห็นในบ้านอาจารย์ มีผู้สูงอายุนั่งพับเพียบอยู่หลายคน เพื่อนผมเข้าไปหาอาจารย์บอกว่าผมจะมาหา อาจารย์มองดูผมแล้วเหมือนจะรู้ว่าผมมาทำไม เอามือแตะที่สีข้างด้านซ้ายของผม แล้วอาจารย์ก็สะดุ้งเหมือนถูกของแหลมแทง ส่วนผมก็รู้สึกว่าการแตะของอาจารย์ทำให้ปวดร้าวเหมือนไฟฟ้าจี้แล่นเข้าสู่หัวใจ ทนไม่ได้ก็ร้องโอยออกมา

ส่วนอาจารย์เมื่อแตะที่สีข้างผมแล้วทำให้สะดุ้ง หน้านิ่วคิ้วขมวด บ่นระบายความรู้สึกออกมาว่า

"นี่เขาเล่นกันรุนแรงหนักถึงขนาดนี้เชียวหรือ ทำไมใจถึงโหดร้ายเพียงนี้"

แล้วหันมาทางผมบอกว่า "คุณประธาน คุณยังออกจากบ้านผมไม่ได้นะ คุณโดนทำอย่างหนักและรุนแรงมาก เขาได้กำหนดชะตากรรมของคุณไว้แล้ว"

ผมได้ฟังอาจารย์พูด ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก เพราะเวลานั้นกำลังเจ็บปวด ก็หมดความสนใจอย่างอื่น อาจารย์สั่งให้ผมรออยู่ ผมก็ต้องรอ ผมก็เดินไปที่เก้าอี้ เอกเขนกครึ่งนั่งครึ่งนอนเพื่อคลายความเจ็บลงบ้าง รออาจารย์ที่ห้องรับแขก วันที่ผมไปหาอาจารย์เป็นเวลาจะย่ำค่ำอยู่แล้ว

เมื่อพวกผู้ที่มาหาได้ทยอยกันออกจากบ้านอาจารย์ไป อาจารย์จึงได้บอกว่าคราวนี้ถึงคุณประธานแล้ว ต้องรดน้ำมนต์ เมื่ออาจารย์พูดแล้ว ก็ตะโกนสั่งลูกศิษย์ให้เอาผ้าขาวม้ามาให้ผมผลัดเพื่ออาบน้ำมนต์

เมื่อผลัดผ้าเสร็จก็ให้ผมมานั่งบนกระดาน ๓ แผ่นปูไว้กับพื้น สำหรับอาบน้ำมนต์ แล้วอาจารย์ก็หันมาบอกกับผมว่า คุณนี่โชคดี เพราะมาทันเวลา เขากำหนดวันดับของคุณไว้แล้ว ถ้าคุณมาช้า แก้ไม่ทัน คุณก็จะสิ้นอายุในวันพุธนี้แน่

เมื่อผมไปนั่งเรียบร้อยแล้วอาจารย์ก็ขึ้นไปทำพิธีสักครู่หนึ่ง เด็กก็ยกขันใหญ่ที่ใส่น้ำมนต์ลงมา อาจารย์ก็ขึ้นไปยืนบนเก้าอี้หิน แล้วก็เอาขันตักน้ำมนต์จากขันใหญ่มาเทรดบนตัวผมและก็ท่องเวทย์-มนต์ไปด้วย เอาน้ำมนต์รดและสาดไปตามตัวผมทั่วไปถึงปลายเท้า สักพักหนึ่งอาจารย์ก็โดดลงมาจากที่ยืนรดน้ำมนต์ จับเข้าที่สีข้างผม ปากก็ร้องเรียกว่าใครอยากดูก็มาเร็ว ๆ คนที่พาผมไปกับผู้ที่อยู่ในบ้าน อาจารย์รีบลุกมาถึง ก็มองเห็นตะปูโผล่ขึ้นมาก็รีบดึงออก ผมเจ็บปวด กัดฟันก็สุดทน ต้องร้องดังลั่นออกมาเพราะหมดความละอาย เมื่อเวลา ตะปูยังโผล่คาอยู่ ยังออกไม่พ้นตัว อาจารย์เรียกศิษย์ที่เป็นนาย ตำรวจเอกให้รีบขึ้นไปเอาน้ำมนต์บนบ้านมาเร็ว ๆ ศิษย์คงจะตื่นเต้น ตกใจไปหยิบขันน้ำมนต์ผิดมา ก็ถูกอาจารย์ดุว่าไปเอามาผิด ๆ ประเดี๋ยวตาย ถ้ามันจะหนีกลับเข้าไปอีก เมื่อศิษย์วิ่งขึ้นไปได้น้ำมนต์ ที่ถูกต้องมาแล้วอาจารย์ก็มาบริกรรมเสกเป่ารดน้ำมนต์แล้วมีผู้ช่วยกัน ดึงตะปูหลุดออกมาได้ ๒ ตัว พอตะปูออกมาได้แล้วอาจารย์ก็เอาสำลี ชุบน้ำมันมนต์มาปิดแผล ทันใดนั้นอาการเจ็บปวดในบริเวณที่ตะปู หลุดออกมา ก็หายเจ็บหายปวดยังกับปลิดทิ้งทันที

อาจารย์บอกว่าคืนนี้เวลาดึกแล้วเพราะเป็นเวลากว่าสี่ทุ่มแล้ว เดี๋ยวคุณจะแพ้แรง เอาไว้พรุ่งนี้จะได้เอาตะปูออกอีก ยังไม่หมด ผมบอกกับอาจารย์ว่า พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์เป็นวันกำหนดนัดเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลองตำแหน่ง ผมมาไม่ได้

อาจารย์บอกว่าวันเสาร์มาไม่ได้ก็ต้องมาเช้าวันอาทิตย์ ถึงอย่างไรก็จะต้องมาให้ได้ รีบทำให้เสร็จก่อนวันพุธ อย่านอนใจไม่ได้ เพราะเขาทำคราวนี้หนักมากและรุนแรงจะเอาให้ถึงตาย ต้องมาให้ได้ วันอาทิตย์เช้าไม่ต้องกินข้าวมา ผมก็รับคำอาจารย์

คุนประสิทธิ์ ฯ ถามว่า "ก่อนที่คุณประธาน ฯ จะเกิดเจ็บปวดขึ้นนั้น ก่อนหน้ามีเสียงอะไรเกิดขึ้นผิดกว่าปกติธรรมดาที่พอจะสังเกตได้ไหม เช่น เสียงดังโครมครามเหล่านี้ เคยมีไหม" คุณประธาน ฯ บอกว่า ตามปกติผมไม่เคยป่วยเคยเจ็บกับใคร แต่ผมจำได้ว่า หลังจากผมได้รับเลือกตั้งเป็นนายกสมาคมทนายความ ประมาณปลาย ๆ เดือนกุมภาพันธ์ หลังจากวันเลือกตั้งไม่กี่วัน ผมยังจำได้ดี

เมื่อผมกลับไปถึงบ้านวันนั้นผมก็ถอดพระที่แขวนจากคอเอาออกแขวนไว้ในห้องพระ เมื่อผมได้อาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วลืมหยิบพระมาแขวน ผมเดินไปทำงานที่สำนักงาน อยู่ไม่ห่างจากตัวบ้านใหญ่มากนัก เวลานั้นประมาณเกือบ ๆ ๒ ทุ่มแล้ว ทันใดนั้นได้ยินเสียงประหลาดดังคล้ายจะมาตกลงบนหลังคา เสียงนั้นดังแซ้ดก้องเหมือนก่อนฟ้ากำลังจะร้องคำรามติดตามเสียงนำแซ้ด ๆ แล้วมีเสียงดังเพี๊ยะบนหลังคา ตรงที่ผมหยุดยืนดู

ผมตกใจแหงนหน้าขึ้นดูทางที่ดังบนหลังคา ปากไวไปร้องทักอย่างไม่ทันคิดว่า

"อะไรกันวะ"

เมื่อคิดได้ก็ด่าตัวเองว่าเสือกปากอยู่ไม่สุข แล้วมาคิดว่าเรื่องคุณเรื่องไสยในยุควิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้า ส่งมนุษย์ไปสู่ดวงดาวต่างๆ เรื่องโบราณคงไม่มีแล้ว ผมก็ไม่ค่อยจะเลื่อมใสเชื่อเรื่องอย่างไม่มีเหตุ แต่ก็ไม่ควรประมาทปากไว คิดแล้วผมก็หมดความสนใจ ไม่ได้นึกถึงอีก จนเพื่อนขับรถนำผมมาพบอาจารย์ที่ซอยสวนพลู

เมื่ออาจารย์เห็นผมแล้วก็บอกว่าผมถูกคุณถูกไสยอย่างหนักอย่างแรง นี่เป็นเหตุทำให้ผมย้อนไปนึกถึงเรื่องเสียงประหลาดในคืนวันนั้นอีก และผมก็ไม่เคยนึกว่าเรื่องเช่นนี้จะเกิดในยุคปัจจุบันนี้ยังจะมี แม้แต่เรื่องโบราณที่เขาเล่า ๆ กันผมก็ยังไม่เชื่อ ผมคิดว่ารุ่นเรา ๆ นี้หาคนเชื่อยาก คิดว่าเป็นพวกนิยายที่หาความจริง หาเหตุผลไม่ได้ แต่เมื่อมาโดนกับตัวเองแล้ว ก็คิดว่าคนสมัยก่อนส่วนมากมีศีลมีสัตย์ พูดอะไรไว้แล้วมักจะเป็นความจริงที่ได้เกิดขึ้นแล้ว แต่ผมก็ไม่นึกว่าเรื่องของไสยศาสตร์จะมีและอยู่มาถึงปัจจุบันนี้ ข้อสำคัญเรื่องนี้เกิดขึ้นกับตัวผมเอง ทำให้ผมและพวกเพื่อน ๆ และผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ในยุคปัจจุบันนี้ต่างนึ่งงงงันอย่างไม่เคยนึกฝันมาก่อน

ผมอยากจะต่อเรื่องอาจารย์ที่บอกว่า เขากำหนดเวลาตายไว้ให้ผมแล้ว ต้องรีบจัดการเอาของที่อยู่ในตัวผมออกให้หมดก่อนที่จะถึงวันพุธ ผมบอกอาจารย์ว่าพรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ผมมาไม่ได้ เพราะพวก ๆ

เขาจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับ ผมจะไม่ไปก็ไม่ได้ เพราะเขาจัดงานเพื่อผมโดยตรง ตกลงอาจารย์ก็บอกว่าถ้าติดงานก็ให้มาวันอาทิตย์เช้าและไม่ต้องกินอาหารเช้ามา ปล่อยให้ท้องว่าง ผมก็รับปากว่า ตกลงอย่างที่อาจารย์ว่าทุกประการ

เมื่อวันเสาร์ก็ได้มีการเลี้ยงตามกำหนดไว้ มีพวกเพื่อนมากมาย เขาสังเกตเห็นผมมีอาการไม่ปกติ หน้าตาซีดเซียว มือขวาก็กุมอยู่แต่ที่หน้าอก เขาก็รุมถามผมว่า

"พี่เป็นอะไร ท่าทางไม่สบาย"

ผมก็เล่าให้ฟัง เมื่อเขาฟังแล้วก็พากันหัวเราะ เห็นเป็นเรื่องขบขันไม่มีใครเชื่อผมเลย บางคนก็บอกว่า

"พี่ไปโดนอาจารย์เขาเล่นกลให้ดูเสียแล้ว"

ทุกคนพากันหัวเราะเป็นเรื่องตลกไป ผมจึงบอกว่า ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อไปดูซิ จะได้พิสูจน์ด้วยตนเองว่าจะจริงหรือเล่นกล ก็จะได้เห็นด้วยตาตนเอง

พรุ่งนี้อาจารย์เขานัดพี่ให้ไปแต่เช้า พอผมพูดแล้วก็ได้ยินเสียงผู้ที่สนใจอยากไปกันมาก คนโน้นก็บอกว่าขอผมไป คนนี้ก็บอกว่าขอผมไป ผมบอกว่า บ้านอาจารย์มีที่รับรองจำกัด จะไปกันมากไม่ได้ ต้องคัดเลือกผู้สนใจจริง ๆ เป็นผู้แทนไปดู

ที่สุดก็คัดเหลือผู้ที่จะไปแน่นอน ๖ ท่าน ในจำนวนนี้มีสุภาพสตรีไปด้วยคนหนึ่งชื่อคุณแฉล้ม เป็นภรรยาของคุณอนันทน์

ยุวบูรณ์ ได้ไปร่วมกินเลี้ยงในวันนั้น บอกว่า ขอดิฉันไปด้วยคน ที่สุดก็ตกลง

ตอนเช้ารุ่งขึ้นวันอาทิตย์ พวกที่สนใจจะไปด้วยได้มาถึงบ้านผมแต่เช้า แล้วเราก็เริ่มต้นออกจากบ้านผมไปบ้านอาจารย์ เช้าวันนั้นผมไม่ได้กินอาหารเช้าตามที่อาจารย์สั่ง เราไปถึงบ้านอาจารย์เวลา ๗ โมงเช้า

เมื่อไปถึงบ้านเจ็ดโมงเช้าอาจารย์ก็ยังไม่ตื่น อาจารย์ตื่นเวลาแปดโมงเช้า พอเห็นผมไปนั่งรออยู่กับเพื่อน ๆ อาจารย์ทักว่า มาแล้วหรือ ดีแล้วผมจะให้คุณกินยาคุณพระ เป็นยาขับยาถอน ถ้ากินเข้าไปแล้ว พอดีพอร้ายก็จะขับมันออกมา ถ้ากินยาคุณพระนี้เข้าไปสักประมาณหนึ่งชั่วโมงคุณจะต้องปวดท้อง ปวดจริง ๆ ผมก็ตกลงกินก็กิน พอผมกินยาเข้าไปแล้วราวหนึ่งชั่วโมง มันปวดจริงอย่างอาจารย์ว่าไม่มีผิด มันไซ้ท้องตลอดเวลา ปวดจริง ๆ แต่เวลาถ่ายไม่มีอะไรออกผิดสังเกต แล้วอาจารย์ก็สั่งให้ศิษย์เตรียมเอาผ้าขาวม้ามาให้ผมนุ่งเพื่อจะอาบน้ำมนต์ เวลานั้นเป็นเวลาบ่ายโมงเศษเกือบสองโมงแล้วอาจารย์ก็เริ่มท่องพระเวทย์บริกรรมคาถา เสียงดังฟังชัดไม่ค่อย ๆ อย่างธรรมดา แต่เสียงนั้นเมื่อขึ้นบทใหม่แล้ว เสียงก็จะเปลี่ยนไป ฟังแล้วคล้ายจะไม่ใช่เสียงคนเดียวกัน เหมือนกับสับเปลี่ยนกันแต่ละส่วนแต่ละตอนเหมือนคนละคน การท่องพระเวทย์ใช้เวลาชั่วโมงหนึ่ง อาจารย์ก็เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ เสื้อยันต์สีแดง

ทั้งกางเกงสีแดง แขวนพระเต็มคอ มีเครื่องรางของขลังเต็มตัว ท่าทางทะมัดทะแมง ผมเห็นแล้วอดถามไม่ได้ว่า อาจารย์ทำไมถึงแต่งอย่างนี้

อาจารย์บอกว่าวันนี้ต้องเตรียมตัวเพื่อต่อสู้ เพราะผู้ที่ทำครั้งนี้มีวิชาแข็ง บางทีจะต้องปะทะกันบ้าง จึงต้องเตรียมพร้อมไม่ประมาท เพราะคราวนี้หนักและแรงมาก ฉะนั้นอาจมีการสู้กันหน่อย แล้วอาจารย์ก็ได้เอาน้ำมันมนต์มาทาและเอาปูนเสกมาวงที่สีข้างด้านหลังบางตอนที่แถวอกของผม เมื่อทาเสร็จแล้ว แกก็เดินไปเดินมาและคอยมองดูทางผม เหมือนว่ากำลังคอยอะไรอยู่ และรู้สึกว่าสีหน้าอาจารย์นั้นเครียด เหมือนภายในใจกำลังคิดต่อสู้กับปัญหาอย่างหนัก ใช้เวลาเดินไปเดินมา

พวกที่ตามผมไปเพื่ออยากจะดูต่างก็นั่งเงียบนิ่งคอยจ้องว่าอะไรจะเกิดขึ้น เวลาผ่านไปประมาณหนึ่งชั่วโมง แต่แล้วอาจารย์ก็เรียกผู้สนใจให้ไปดู แล้วบอกว่าให้พิจารณาดูซิ ลักษณะมันเป็นอย่างไร ผู้ที่สนใจต่างพากันไปมุงดูใกล้ ๆ เห็นเป็นลักษณะเหมือนมีอะไรดันเนื้อภายในจะออก มีลักษณะเนื้อปูด เมื่อตะปูดันขึ้นมา พอหัวตะปูโผล่ขึ้นมาตัวแรก เอาหัวออกมาก่อน ค่อย ๆ ดันพ้นผิวหนังขึ้นมาพอจะจับได้อาจารย์บอกให้ดึงได้ คนแรกที่เข้าไปจับดึงตะปูก็คือ ทนายความคนที่หัวเราะในวันกินเลี้ยงว่าพี่ถูกอาจารย์เล่นกลให้ดูแล้ว เป็นคนดึงตะปูออกจากตัวผม ดึงจนมือหลุดจากตะปูกระเด็นไปถูกข้างฝา อีกคนต้องรีบเข้าไปช่วยดึง อาจารย์ก็ท่องบ่นคาถาพระเวทย์ตลอดเวลา พวกทนายความที่อยากรู้อยากเห็น ก็ช่วยกันดึง วันนั้นตะปูได้ออกมา

จากร่างผมอีก ๓ ตัว เวลาดึงมัน ก่อนจะออกพ้นตัวผมเจ็บปวดรวดร้าว มาก ร้องออกมาเสียงดังเพราะหมดความอดทน แต่เมื่อตะปูออกมา แล้วที่บริเวณนั้นหายปวดดังปลิดทิ้งรวมแล้วออกมา ๕ ตัว ตะปูออก ตรงไหนก็มีรูที่นั้น เมื่อออกมา ๕ ตัว ก็มีรูแผล ๕ รู

วันนั้นผู้ที่สนใจไปดูการถอนตะปูออกจากท้องผมเห็นความจริง แล้วก็ไม่มีปัญหาอะไร จะสงสัยว่าอาจารย์แสดงวิทยากล เพราะได้ ไปมีประสบการณ์ด้วยตนเองช่วยกันดึง ต่างก็พูดกันว่าเป็นเรื่องแปลก ประหลาดมหัศจรรย์ไม่น่าจะมีอยู่ในโลกยุคปัจจุบันเลย หากไม่ได้เห็น กับตาแล้ว ใครจะมาพูดอะไรก็คงไม่ยอมเชื่อว่าเป็นความจริง

บังเอิญเช้าวันจันทร์ผมก็มีคดีสำคัญนัดไว้ที่ศาลอาญาเป็นคดี ใหญ่ ผมจะไปว่าความก็ไม่ได้ เพราะอาจารย์สั่งว่าต้องรีบถอนของ ที่ยังอยู่ในตัวออกเสียให้เสร็จก่อนจะถึงวันพุธ

เมื่อผมแต่งตัวเสร็จเพื่อไปศาลขอให้เลื่อนเวลาพิจารณาคดีออก ไปนัดหน้า และบอกกับศาลว่าผมปวดหัวใจกำลังแย่ หมอนัดด่วน วันนี้ แต่ผมไม่ได้บอกศาลว่าผมไปรักษาทางไสยศาสตร์ ทางศาลพิจารณา ดูผมเห็นหน้าตาซีดเซียว ท่าทางเดินอย่าง สะบักสะบอม ก็อนุญาตให้ผมลาได้

เมื่อผมเดินออกมายืนอยู่หน้าศาลอาญาที่มีเสาใหญ่ด้านทาง คลองหลอด เพื่อรอรถของผมจะมารับ ก็พอดีคุณพิสิทธิ์ เทศะบำรุง อธิบดีผู้พิพากษากรมบังคับคดี กับคุณชาญ แก้วชูสาย เป็นรอง

หัวหน้าพรรคสังคมนิยมกำลังเดินจะเข้าศาล พอเห็นผมยืนคอยรถทั้งสองต่างเข้ามาทักว่า

"คุณประธาน คุณเป็นอะไรหน้าตาซูบซีดเซียว ไม่มีสีเลือด ไม่สบายเป็นอะไร"

ผมก็เล่าถึงเหตุการณ์ที่ผมไม่สบายเกิดจากถูกของต้องให้อาจารย์เรียกออกจากตัว ผมไม่ทันจะเล่าจบ เขาก็พากันเห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน พากันหัวเราะ

คุณพิสิทธิ์ เทศะบำรุง เห็นเรื่องขบขันแล้วยังพูด "พุทโธ่เอ๋ย ตั้งแต่ผมเป็นผู้พิพากษามาถึงปัจจุบันนี้ ใครอ้างเรื่องอย่างนี้ผมพ้นทุกเรื่องเลย ผมไม่เชื่อ ผมไม่คิดว่าคุณจะพูดเรื่องอย่างนี้" ผมเล่าถึงการเจ็บปวดรวดร้าวของผมให้ฟังแล้ว ก็กวักมือให้ตามผมมาจะให้ดูหลักฐานที่เกิดขึ้นแล้ว เมื่อหลบข้างเสาหน้าศาลอาญาห่างทางที่คนเดินเข้าออกแล้วเพื่อพ้นความอุจาด ผมก็ถลกเสื้อให้ดูข้างหลังว่าเป็นอย่างไร พอทั้งสองท่านเห็นแผลรอยตะปูที่ถอนออกมาแล้ว ๕ ตัว ต่างก็ร้องว่าเป็นความจริงหรือนี่ ต่างก็แสดงความฉงนสนเท่ห์ เมื่อเห็นรอยแผลตะปูทั้ง ๕ รู พร้อมกับคำพูดที่หนักแน่นของผม ทำให้ผู้คิดว่างมงายก็งงไป ได้แต่พูดจะเป็นไปได้หรือนี่

ผมบอกว่าจะเป็นได้หรือไม่ได้วันนี้เป็นวันสุดท้ายเป็นวันสำคัญที่อาจารย์จะทำพิธีถอนขึ้นมาให้หมด ถ้าถอนไม่หมดวันพุธผมต้องตายนี่ผมมาขอเลื่อนคดีสำคัญที่ศาล แล้วผมกำลังจะไปหาอาจารย์

ทั้งสองท่านต่างมีความสนใจ ต่างขอร้องว่าจะขอตามผมไปดูด้วยและขอให้ผมรออยู่ก่อน ทั้งสองท่านรีบไปลาราชการทางศาลตามผมไป ผมก็ตกลง เมื่อทั้งสองท่านได้กลับมาแล้ว ก็ขอนั่งรถร่วมเพื่อจะกับผมไปบ้านอาจารย์

เมื่อไปถึงบ้านอาจารย์ผมก็เข้าทำพิธี ทั้งสองรู้สึกตื่นเต้นสนใจมาก เพราะไม่เคยเห็นของจริง ได้ยินแต่ข่าวในเรื่องทำคุณทำไสยแต่ไม่เคยเห็นด้วยตนเอง ทั้งไม่เคยเชื่อว่ามีของจริงอยู่ในโลกมนุษย์มาก่อน

พอตอนบ่ายอาจารย์ได้ทำพิธีให้หัวตะปูจะโผล่ออกมา อาจารย์บอกว่าใครอยากจะดูหรือดึงก็ได้ คุณพิสิทธิ์เห็นแล้วก็สนใจมากเพราะได้ไปเห็นด้วยตาเอง และคนจำนวนไม่น้อยก็ได้เห็น อาจารย์ท่านไม่ปิดบังอะไร จะถ่ายรูปก็ได้ ตะปูตัวนี้ถ้ามือไม่แข็งก็ดึงไม่ออก คุณพิสิทธิ์เห็นแล้วไม่กล้าดึงเอง เพราะเกรงว่ากำลังแรงจะไม่พอ ต้องให้คนขับรถของผมเป็นคนดึง ครั้งแรกไม่ออกตะปูหลุดมือ ตัวกระเด็นเซออกมา คนต่อมาชื่อเอกวิทย์เป็นทนายความร่วมสำนักงานกับผมเป็นคนที่ไม่ต้องลงมือจับและดึงออกเอง ขณะที่กำลังดึงผมก็เจ็บปวดร้องโอย ๆ ออกมาหมดความอดทน เพราะทนไม่ไหว แกก็หยุดไม่กล้าดึงต้องให้ผู้แข็งแรงดึงออกมา วันนั้นในขณะที่คุณพิสิทธิ์และคุณชาญอยู่ ตะปูได้ถูกดึงออกจากตัวผม ๒ ตัว อาการเจ็บปวดที่บริเวณที่ตะปูถอนขึ้นมาหายเจ็บปวดทันที เหมือนความเจ็บปวดมันหลุดออกมา

พร้อมกับตะปู เป็นเรื่องประหลาดที่ได้กับตัวผมเอง ที่ไม่เคยเชื่อเรื่องอย่างนี้มาก่อนเลย แต่แล้วเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นกับตัวผมเอง

อาจารย์บอกว่าอ้ายตัวสำคัญตัวสุดท้ายอาคมมันแข็ง มันไม่ยอมออกง่าย ๆ เหมือนตัวอื่น ๆ แต่มันก็อยู่ไม่ได้จะต้องออกวันนี้ตอนเวลาพระอาทิตย์จะตกดิน แต่สองท่านนั้นอยากจะรออยู่ดูตัวสำคัญไม่มีเวลา เพราะมีงานสำคัญที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ อธิบดีพิสิทธิ์จะต้องไปเป็นประธานจัดงานแต่งงานในเย็นวันนั้น และ คุณชาญ แก้วชูสาย ก็จะต้องไปเป็นประธานแทนผมในการประชุมที่สมาคมทนายความ ทั้งสองได้รีบออกจากบ้านอาจารย์ด้วยความเสียดายโอกาส เมื่อเวลา ๑๖.๐๐ น. เพราะกลัวจะไม่ทันเวลางาน

หลังจากทั้งสองท่านออกจากบ้านอาจารย์ไปแล้ว อาจารย์ก็เดินไปเดินมามองดูผม พอเวลาประมาณ ๑๖.๒๐ น. อาจารย์ก็บอกว่ามันกำลังจะออกมาอีกแล้ว ทนายความของผมชื่อเอกวิทย์รีบมาดูก็เห็นด้ายสายสิญจน์โผล่ออกมาจากในตัวผม เอกวิทย์รีบดึงด้ายสายสิญจน์ด้วยกำลังแรงและเร็ว จนด้ายสายสิญจน์ออกมาได้เพียงครึ่งเดียวก็ขาด ส่วนที่ขาดอยู่ข้างนอกตัวผมมันกำลังจะหดเข้าไปในตัวผมอีก เอกวิทย์รีบตะครุบไว้ก่อนที่มันจะหดเข้าไปในตัวผมหมด อาจารย์รีบท่องคาถาสะกดเอาไว้ บอกว่าค่อย ๆ อย่าดึงแรงเกินไป เพราะด้ายสายสิญจน์มันเปื่อยถ้าขาดจะหดกลับเข้าไปในตัวอีกจะลำบาก

ที่สุดก็ดึงออกมาจนหมดยาวประมาณ ๒ เมตร เป็นด้ายตราสัง ผีเหม็นเน่า เหม็นไปหมดเหมือนกลิ่นศพที่เน่าและ

เมื่อด้ายตราสังได้ออกจากตัวหมดแล้วการปวดเสียวบีบรัด เจ็บปวดตรงหัวใจเหมือนไฟฟ้าอยู่ในตัวผมก็หายยังกับปลิดทิ้งและ หายตั้งแต่นั้นมา หัวใจมันโปร่งจนเดี๋ยวนี้

อาจารย์บอกว่าอ้ายตัวสำคัญยังไม่ออก จะต้องออกในเวลา อาทิตย์ตกดินวันนี้แน่ เมื่อถึงเวลาจวนเวลาอาทิตย์จะตกดินแล้ว อาจารย์ก็ให้ผมเริ่มรดน้ำมนต์อีก คราวนี้อาจารย์ให้ผมนั่งเหยียดเท้า ออก ผมอ้วนเหยียดเท้าตรง ๆ ก็ทำไม่สะดวก อาจารย์ก็ให้ศิษย์มา จับขาผมเหยียดให้ตรง อาจารย์ได้เอาพระขรรค์สามเล่มปักทั้งสองข้าง ซ้ายขวาและปลายเท้า แล้วก็รดน้ำมนต์หมดไปครึ่งตุ่มแล้วอาจารย์ ถามผมว่ารู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ผมก็บอกว่ายังไม่รู้สึกมีอะไรผิดแปลก ผิดปกติ แล้วอาจารย์ก็ให้ศิษย์ไปเอามีดหมอลงมาจับเท้าผมเหยียด เอามีดหมอมาปักที่ปลายเท้าแต่ก็ไม่มีปรากฏการณ์อะไร อาจารย์ก็ขึ้น ไปยืนบนเก้าอี้หินแล้วรดน้ำมนต์ปากก็ท่องบ่นพระเวทย์ไม่นาน อาจารย์ก็โดดลงมาร้องเรียกพวกทนายความและคนที่ไปคอยดูอยู่นั้น ให้มาดูให้ช่วยกันเพราะปรากฏตะปูโผล่ออกมากลางฝ่าเท้าขวา พอได้ ยินเท่านั้น ผมก็กลัวกำลังใจเสีย เวลาดึงผมเจ็บปวดทนไม่ไหวผม ร้องดังลั่น เจ็บเพราะตะปูมันคาอยู่ คนสี่ห้าคนคอยจับผมไว้ไม่ให้ดิ้น ให้อยู่เฉย ๆ แต่ผมเจ็บปวดทนไม่ไหว อาจาจย์ก็ยืนบงการบอกว่า ดึงตรง ๆ อย่าโยก ๆ เดี๋ยวปากแผลมันจะกว้างต้องเปลี่ยนกันดึงถึง

สองคน ปากอาจารย์ก็ท่องบ่นพระเวทย์ ประเดี๋ยวตะปูก็ออกจากกลาง
ฝ่าเท้า ตะปูตัวนี้วัดได้ยาว ๓ นิ้วครึ่ง สนิมจับเขรอะ ตะปูตัวนี้มัน
ร้ายชะมัดอย่างอาจารย์ว่า ดึงหลุดออกมาแล้วทำให้ฝ่าเท้าระบม
ผิดกว่าตัวอื่น ๆ ที่หลุดออกมาจากตัวแล้วก็หายเจ็บปวดยังกับปลิดทิ้ง
หายทันที แต่ตัวนี้เมื่อออกมาแล้วเลือดออกไม่หยุด อาจารย์ได้สั่งให้
เอาสำลีมาเช็ดเลือดที่ไหลออกมาและเอาน้ำมันมนต์มาใส่แผลให้เลือด
หยุด แต่คราวนี้รู้สึกว่าข้างในยังระบม เท้าเหยียบเต็มตรง ๆ ไม่ได้
ยังไม่หายทีเดียวเหมือนเจ็บระบมอยู่ข้างใน ต้องเดินเขย่งไม่เต็มเท้า
เหมือนมีเข็มสักจึ๊ด ๆ ๆ อยู่ในเนื้อฝ่าเท้าอยู่ตลอดเวลาไม่หายง่าย ๆ
อาจารย์สั่งให้พรุ่งนี้เช้าให้ไปพอกแป้งเพื่อว่ายังจะมีอะไรที่เหลือตกค้าง
จะได้เรียกออกมาให้หมด

รุ่งเช้าเป็นวันอังคารผมก็ไปหาอาจารย์ เริ่มพอกแป้งพอกทั้ง
ตัวตั้งแต่ ๙.๐๐ น. จนถึงเที่ยง แต่เมื่อเอาแป้งออกแล้ว อาจารย์บอก
ว่าไม่มีอะไรเหลืออยู่แล้ว แต่ผมก็ยังรู้สึกเจ็บจึ๊ด ๆ ที่แผลตะปูกลางใจ
เท้ายังไม่หายและยังมีอาการแปล๊บ ๆ อยู่

ในวันรุ่งขึ้นผมจึงได้ไปหานายแพทย์ที่โรงพยาบาลเปาโล ฯ
และเล่าเรื่องนี้ให้หมอฟัง หมอที่ตรวจหัวเราะและพูดว่า นี่เป็น
คุณประธานเล่านะ ถ้าเป็นคนอื่นเล่าผมจะไม่ยอมฟังเลย ที่สุด
ผมก็ต้องเปิดหลังให้หมอเห็นรอยตะปูที่ถอนขึ้นหมดแล้ว พอหมอ
เห็นรอยตะปูเข้าเท่านั้นจึงได้หยุดหัวเราะแล้วดูด้วยความแปลกใจ
ต่างรำพึงออกมาด้วยความสนใจว่า

"นี่เป็นความจริงไปได้หรือนี่ มันไม่น่าเป็นไปได้เลยนี่"

แล้วถามผมว่า "ตะปูเป็นอย่างไรพิเศษไม่เหมือนผิดกับธรรมดาไหม"

ผมบอกว่า "ตะปูธรรมดา แต่สนิมจับเขรอะทุกตัว"

หมอก็บอกว่า "เมื่อมาแล้วก็ขอให้ตรวจให้ละเอียดอีกครั้ง แล้วหมอก็ให้ผมตรวจด้วยเครื่องทุกอย่าง ตลอดจนเอ็กซ์เรย์ด้วย เมื่อตะปูออกมาผมกลับมีร่างกายแข็งแรง แต่ผมบ่นว่า ยังมีอาการแปลบภายใน หมอจึงว่าเมื่อมาแล้วก็ควรฉีดยาป้องกันบาดทะยัก" ผมก็ตกลงฉีดยาหนึ่งเข็ม

ตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ผมหายเป็นปกติ อ้ายที่ปวดจี๊ด ๆ เหมือนถูกเข็มสักและเจ็บแปลับ ๆ ก็หายไปด้วย คิดดูซินี่ได้แก่ตัวผม เพราะผมเป็นคนป่วย เป็นคนเจ็บปวดด้วยตัวของผมเองไม่ใช่คนอื่น หากว่าผมไปดูเขาเอาตะปูออกจากตัวคนอื่นที่ไม่ใช่ผมก็ต้องหัวเราะเช่นเดียวกัน คิดว่านี่เขาเล่นกลให้เราดูคงจะซักซ้อมกันมาก่อนแล้ว แต่นี่ผมไม่เคยรู้จักกับอาจารย์มาก่อน แต่แล้วผมก็หายเจ็บ หายป่วยที่เหมือนมีสิ่งรัดที่หัวใจปวดร้าว ใครแตะก็เหมือนไฟฟ้าวิ่งเข้าสู่หัวใจทนไม่ไหว แล้วอาจารย์ก็รักษาผมหายเป็นปกติสมบูรณ์เท่าเดิม ถ้าใครถามผมว่าเป็นความจริงไหมในเรื่องนี้ ผมขอเอาหัวเป็นประกัน เพราะผมได้ประสบด้วยตัวของผมเอง เพราะผมเจ็บปวดแสนสาหัส ถ้าไม่ได้กับตัวใครก็ไม่รู้สึก

การที่ผมเชื่อมั่นในเรื่องนี้ก็เพราะผมเป็นคนไข้เป็นคนเจ็บ และได้รับการรักษาทางแพทย์แผนปัจจุบันมาก่อนแล้ว อาการก็ไม่ดีขึ้น กลับเป็นมาก ตามปกติผมก็ไม่เชื่อเรื่อง "ไสยศาสตร์" ที่ไม่มีเหตุผลที่จะพิสูจน์ได้ แต่เมื่อแพทย์แผนปัจจุบันรักษาไม่ได้ เราก็จำเป็นต้องทดลอง จะปล่อยไว้โดยไม่รักษาก็ไม่ได้ เพราะบางครั้งมันบีบรัดหัวใจปวดร้าว หมดความอดทนต้องร้องออกมาเพราะทนไม่ไหว อีกอย่างหนึ่งผมเองก็ไม่เคยรู้จักอาจารย์ไสยศาสตร์ผู้นี้มาก่อน เพื่อนเพิ่งจะพาไปแนะนำอย่างกระทันหันเมื่อกินอาหารอยู่ในร้าน "เสียโป" และผมก็ตกลงใจทันทียอมเสี่ยงต่อการรักษา ผมมาคิดดูถ้าผมไม่รักษาทางไสยศาสตร์ผมคงตายเพราะทนความปวดร้าวทางหัวใจไม่ไหว อย่างที่อาจารย์บอกว่าเขากำหนดวันตายให้ผมในวันพุธ ที่ผมบอกมานี้เป็นความจริงเกิดกับตัวผมมาแล้วไม่ใช่ว่าผมจะชักชวนให้ท่านเชื่อในทางไสยศาสตร์ เพียงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วให้ท่านฟัง ถ้าจะให้ผมพิจารณาแล้ว วิทยากลกับไสยศาสตร์ก็แทบจะแยกไม่ออก เพราะไม่มีใครรู้สึกเหมือนผมเป็นคนไข้กำลังรักษา ถ้าผู้ที่ไม่รู้จักผมว่าเจ็บปวดมาก่อนเขาคงคิดว่า คนทำบ่วยก็คือหน้าม้าของอาจารย์เป็นตัวแสดงวิทยากลเพื่อตบตาผู้อื่นก็ได้

เรื่องนี้ที่จะดังขึ้นมาก็เพราะคุณพิสิทธิ์ที่มาเห็นแก่ตา เวลาคนดึงตะปูออกจากตัวผมก็เอาไปพูดที่ศาลฎีกาเพราะเห็นเป็นเรื่องแปลกมหัศจรรย์ ซึ่งคุณพิสิทธิ์ไม่ยอมเชื่อมาก่อน แล้วก็พูดต่อ ๆ กันไป ทำให้พวกผู้ใหญ่มาถามผมว่า เรื่องนี้จริงไหม ผมก็เล่าไปตามเรื่อง

ที่เกิดขึ้นมาแล้ว คุณพิสิทธิ์มาพูดสนับสนุนกับผมว่า คุณประธาน ผมอยากให้คุณเขียนหนังสือเรื่องนี้สักเล่มหนึ่งเล่าเหตุการณ์ความจริง ที่ได้เกิดขึ้นมาแล้ว ส่วนผมจะเขียนคำรับรองความจริงที่ผมได้เห็นมาแล้วด้วยตนเองลงไปด้วย

ต่อมาท่านเจ้าคุณวัดไตรมิตรรู้ข่าวเรื่องนี้ท่านมาเยี่ยมผม ผมได้กราบเรียนเล่าเรื่องให้ท่านฟังว่าคุณพิสิทธิ์ได้มาขอให้ผมเขียนหนังสือเรื่องนี้ ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อท่านห้ามผมบอกว่า อย่าเขียน อย่าให้ข่าวนี้รู้ไปถึงหูคนที่เขาทำเรา ถ้าเขารู้ว่าเราไม่เป็นอันตราย เขาก็ต้องส่งซ้ำเติมมาแก้ตัวใหม่ มันจะไม่สิ้นสุด ปล่อยให้เรื่องนี้เงียบ ๆ ดีกว่า เขาจะนึกว่าของที่ปล่อยมาได้ผล ผมได้ฟังก็ไม่กล้าเปิดเผย ผมปิดเงียบตลอดมา ข่าวจากคุณพิสิทธิ์ เทศะบำรุง ได้ล่วงรู้ไปถึงในวัง กรมราชเลขามาถามผมว่า

"เรื่องนี้เป็นความจริงหรือ"

ผมก็บอกว่าจริง ผมก็เล่าให้ฟัง ต่อมาพวกหนังสือพิมพ์ไทยรัฐก็โทรศัพท์มาถามผมที่ได้ทราบว่าจริงไหม ผมก็บอกว่าจริง ผมก็เล่าให้ฟัง แต่ผมก็ไม่ได้เล่าเรื่องละเอียด เขาก็ไปลงข่าว เลยแพร่ออกไป อาจารย์ก็เรียกผมไปและบอกว่า ข่าวมันแพร่ออกไปมากแล้วต้องเอาของไปไว้ป้องกันตัว แล้วมอบของมาให้ผม

ความจริงเมื่อคราวอาจารย์กำลังรักษาผมอยู่นั้นในวันที่สอง ตอน ๒ ทุ่ม ที่บ้านอาจารย์มีเหมือนตัวแมลงบินเสียงดังว้อง ๆ บินอยู่ในเขตบ้าน วนเวียนไปมาทำให้คนอยู่ในที่นั้นตกใจต้องคอยหลบไป

หลบมา อาจารย์กำลังสวดมนต์อยู่ในห้องพระ พอได้ยินเสียงของแมลงประหลาดก็รีบหยิบแส้ทำด้วยหนังควายลงอาคมโดดออกมาจากห้องพระ สั่งให้คนที่อยู่ในที่นั้นหลบเข้าห้องให้หมด แล้วอาจารย์ก็ใช้แส้โดดไล่ตีแมลงตัวนั้นกำลังบินหลบหลีกไปมา จนที่สุดก็ถูกฟาดตกลงมาสู่พื้นก็กลายเป็นตีนกา ซึ่งเป็นไม้ไผ่มีห้าแฉก มีเลือดสด ๆ ติดแฉกแหลม ๆ ทำให้อาจารย์กลัวว่าผมจะถูกส่งมาทำซ้ำเติมอีก คืนนั้นอาจารย์พยายามติดต่อทางโทรศัพท์มายังบ้านผม แต่ต่อเท่าไหร่ก็ต่อไม่ติด อาจารย์ร้อนใจก็ต้องนั่งสมาธิมาดู ก็เห็นผมยังอยู่ปลอดภัยเป็นปกติก็สบายใจ

หลังจากหนังสือพิมพ์ลงข่าวแล้วทำให้มีคนโทรศัพท์มาถามผมถึงที่บ้านมากราย ผมก็บอกไป ผู้ที่ไปหาอาจารย์นั้นได้ผลเท่าที่ทราบเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ ผู้ที่ไปรักษาต่อจากผมนั้นก็คือ คุณโมรา บุณยผล ซึ่งเป็นผู้อำนวยการกองภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรมสรรพากร ผมไปเกี่ยวกับเรื่องภาษี คุณโมรา ฯ ได้ถามผมถึงเรื่องไสยศาสตร์นี้มีความจริงเพียงใด ท่านบอกว่าท่านเองก็เจ็บแปล๊บ ๆ ที่หัวเข่า นวดและรักษาเท่าใดก็ไม่หาย ผมก็เล่าความจริงให้ฟัง แต่ท่านก็แสดงว่ายังไม่ค่อยจะเชื่อนักวันหนึ่งผมได้ทราบว่าได้ไปหาอาจารย์พร้อมกับคุณศลย์ เวชโกสิทธิ์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการฝ่ายบุคคลของสำนักงานที่ดินกรุงเทพ ฯ ทราบว่าพอเดินเข้าไปในบ้านอาจารย์ซึ่งเหมือนมีญาณพิเศษ ใครจะถูกคุณถูกไสยอาจารย์รู้แล้วพอเห็นหน้าก็บอกได้เลย ไม่ต้องถามไม่ต้องเล่าให้ฟัง ผมทราบว่าคุณโมราไปรดน้ำมนต์มี

ตะปูออกจากหัวเข่าสองตัว เมื่อออกมาแล้วท่านบอกว่ามันหายเจ็บหายปวดยังกับปลิดทิ้งเลย นับเป็นเรื่องประหลาด

หลวงชำนาญนิติเกษตร ทราบว่าท่านเป็นผู้ไม่ค่อยเชื่ออะไรง่าย ๆ ได้โทรศัพท์มาถามผม เพราะได้ข่าวว่าผมเจ็บปวด เมื่อเอาตะปูออกจากท้องแล้วก็หายยังกับปลิดทิ้ง ความจริงผมก็ไม่เคยรู้จักท่านมาก่อน ผมก็เล่าให้ฟัง คุณหลวงบอกว่า ท่านหญิงแดง (ภรรยาของท่านเป็นหม่อมเจ้า) เจ็บปวดมากเดินไม่ค่อยได้ ผมก็บอกที่อยู่ของอาจารย์ให้ทราบ วันนั้นผมก็ไปเจอที่บ้านอาจารย์ แต่อาจารย์ยังไม่ยอมรักษาให้ ผมก็ไม่รู้เรื่องอะไร

วันรุ่งขึ้นคุณหลวงชำนาญ ฯ ได้โทรศัพท์มาขอร้องให้ผมช่วยพูดกับอาจารย์ว่า ถ้าหากมีคุณมีไสยก็ขอให้ช่วยรักษาให้ด้วย หากไม่มีก็ไม่อยากรักษาทางไสยศาสตร์และไม่ชอบรักษาทางใช้น้ำมัน ผมก็โทรศัพท์ไปแต่ไม่เจออาจารย์ ผมก็ได้บอกกับพี่หม่อมหรือคุณพรประสิทธิ์ ภัคต่อเบี้ยม ขอให้ช่วยบอกอาจารย์ด้วยเมื่อท่านหญิงแดงไปแล้ว ก็ช่วยรักษาให้ด้วย

พอวันรุ่งขึ้นคุณหลวงชำนาญ ฯ โทรศัพท์มาหาผมที่บ้านเวลา ๖ โมงเช้า คำแรกบอกกับผมว่า ขอบพระคุณคุณประธาน ถ้าไม่ได้คุณภรรยาผมไม่มีวันหายเพราะเมื่ออาจารย์รดน้ำมนต์แล้วมีตะปูโผล่ออกมาที่เข่า ผมเป็นคนดึงตะปูออกจากตัวภรรยาผม รู้สึกว่าตะปูที่อยู่ในตัวภรรยาผมนั้นเหมือนมีชีวิต มันคอยหมุนมันคอยหลบส่ายไปมา

ที่สุดผมก็ดึงออกมาได้ทั้งสองตัว บัดนี้การเจ็บปวดของภรรยาผมหายยังกับปลิดทิ้ง เดินได้อย่างปกติแล้ว นี่เป็นเรื่องแปลก

ผมมีเรื่องอัศจรรย์ที่ผมได้เห็น ก็คือ วันนั้นผมได้ไปเห็นท่านผู้หนึ่งได้ทราบว่าเป็นสารวัตรอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรธัญญะบุรีไปรักษาแล้วทำท่าจะลาอาจารย์กลับ แต่อาจารย์ยังไม่ยอมให้กลับบอกว่ายังไม่ปลอดภัย จะต้องเอาเกราะเพชรกันไว้ แล้วอาจารย์ก็เอาแก้วน้ำที่มีหูข้าง ๆ หนา เมื่อนั่งคุกเข่าลงแล้วอาจารย์เสกทำพิธีพอเสร็จแล้วก็กัดแก้วเคี้ยวแล้วพ่นลงใส่ศีรษะสารวัตรผู้นั้น เคี้ยวแล้วพ่นสามครั้ง แก้วนั้นบิ่นไปเกือบครึ่ง เศษแก้วที่ตกลงมาตามพื้นมีบางชิ้นคมมาก ถ้าเท้าเปล่าไปเหยียบเข้าถูกตำถูกบาดแน่

อาจารย์ผู้นี้เท่าที่ผมสังเกตดูว่าเมื่อเวลารักษาเหมือนมิเทพชั้นสูงหรือวิญญาณเหล่าอาจารย์ต่าง ๆ มาเข้า ขณะที่เข้านั้นพูดจาหยาบคายไม่ค่อยจะถูกหูผู้ฟัง กิริยาดุดันไม่สนใจว่าใครจะเป็นอะไรมาแต่ไหน ใช้วาจาดุดันเช่นกัน ผิดกับเวลาตื่นนอนตอนเช้า มีกิริยาวาจาเรียบร้อยนิ่มนวล ผิดกันคนละคน

ถ้าจะให้ผมบอกว่าเรื่องคุณไสยมีจริงหรือไม่จริง ผมขอเอาศีรษะเป็นประกัน เพราะผมถูกกับตัวเอง ว่าเวลาเจ็บปวดรวดร้าวมีความรู้สึกอย่างไร ผมไม่เคยรู้รสมาก่อนว่าการเจ็บปวดรวดร้าวนั้นมันมีพิษสงแค่ไหน มันปวดร้าวหัวใจเหมือนถูกบีบรัด เจ็บปวดทรมานเพียงใจจะขาด ไม่สามารถจะบอกเล่าความจริงหรือระบาย

เป็นตัวหนังสือได้ ผมเชื่ออย่างอาจารย์ว่า ถ้าผมรักษาไม่ทันผมคงตายอย่างหมอปัจจุบันจะต้องลงความเห็นว่าผมหัวใจวายแน่ ๆ

เท่าที่ผมรู้เมื่อเกือบ ๆ เดือนผ่านมานี้ พันตำรวจโทเอนก ฯ ได้ทราบข่าวเรื่องนี้โทรศัพท์มาถามผมถึงบ้านอาจารย์ ผมก็บอกไป ได้ทราบว่าแม่ของพันตำรวจโทเอนก ฯ ป่วยคล้ายจะเป็นบ้าพูดจาไม่รู้เรื่องมีอาการคลุ้มคลั่ง คิดว่าถูกทำแน่ ต่อมาก็ได้โทรศัพท์มาบอกผมว่าได้นำแม่ไปรักษากับอาจารย์ตามที่ผมบอก บัดนี้แม่ของแกหายเป็นปกติธรรมดาแล้ว แกเล่ามาทางโทรศัพท์ว่า แม่แกรดน้ำมนต์มีกระดูกผีและมีทั้งหนังควายออกมาจากตัว หายจากเสียสติคลุ้มคลั่งทันที และโทรศัพท์มายกบุญยกคุณผมใหญ่ เวลานี้ผมก็ได้บุญอย่างนี้แหละ ผมเองก็ไม่นึกว่าเวลานี้ยังมีคนป่วยแบบนี้มีอีกมาก

ความรู้สึกของผมเท่าที่ได้เห็นมาแล้ว อาจารย์ที่ว่าเก่งนั้นคงจะหาตัวเสมอแกยาก เพราะต่อมาวันหลังผมได้ไปพร้อมกับคุณศลย์ถึงบ้านอาจารย์ ได้ไปพบกับพันเอกสมมาส เป็นนายแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎพร้อมทั้งภรรยาและบุตร

ผมเป็นคนอยากรู้อยากเห็นจึงถามอาจารย์ว่า ที่เขาว่าทางปักษ์ใต้มียาสั่งมาก เป็นความจริงไหมครับ อาจารย์ฟังผมแล้วก็นิ่งไม่พูดอะไร เพียงมองดูหน้าผมครู่หนึ่งแล้วก็เอาขี้บุหรี่ขยี้ในมือ ผมก็มองดูว่าอาจารย์จะทำอะไร ผมก็เห็นอาจารย์เขี่ยขี้บุหรี่เป็นวงพระจันทร์ครึ่งซีกไว้ในฝ่ามือ แล้วหันมาถามผมว่า คุณประธานคุณสูบบุหรี่ไหม ผมบอกว่าผมสูบไม่เป็นและไม่เคยสูบ อาจารย์บอกว่า

ถ้าคุณประธานสูบเดี๋ยวนี้คุณตายเดี๋ยวนี้ คุณถูกยาสั่งแล้ว ไม่เชื่อคุณลองดูซิ ผมบอกว่าผมจะลองไปทำไม แล้วอาจารย์หันไปพูดกับเพื่อนผมว่า ผู้อำนวยการดูที่แขนคุณประธานซิมีอะไรบ้าง คุณศลย์หันมามองดูก็บอกว่าผมไม่เห็นอะไร แล้วอาจารย์หันมาทางผมว่าคุณประธานคุณยกแขนขวาขึ้นส่องกระจกดูซิมีอะไรบ้าง ผมก็ยกแขนขึ้นดูทางกระจก รู้สึกแปลกประหลาดเพราะขี้บุหรี่ที่อาจารย์เขี่ยเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งซีกที่อยู่ในมืออาจารย์นั้นมาติดที่แขนของผมได้อย่างไรไม่น่าเชื่อ ไม่ผิดแผกแตกต่างเหมือนกับการแสดงวิทยากลไม่ต่างกันเลย

พอพวกผมจะเข้าไปปัดขี้บุหรี่ที่แขนผม อาจารย์ร้องห้ามบอกว่า

"อย่าถูกนะ แตะต้องไม่ได้"

แล้วอาจารย์ก็เอาผ้ายันต์สีแดงมาปัด ๆ เช็ด ๆ สักครู่ก็หายไปหมด อาจารย์แกไม่ได้ตอบคำถาม แต่ก็ชอบแสดงความจริงเป็นคำตอบให้เราดู

และผมถามว่า "อาจารย์ครับ ผมอยากทราบว่าการผีเข้าเจ้าทรงแล้วเอาธูปเป็นกำมือจุดรวมกันลุกทั้งกำมือ แล้วเอามือคลึงธูปที่ร้อนจัด ทำแล้วไม่ร้อนเป็นความจริงไหมครับ ผมเคยเห็นมาแล้วเป็นวิธีอะไร รักษาโรคได้จริงหรือครับ"

อาจารย์ฟังผมไม่พูด นั่งนิ่งไม่ตอบคำถามของผมตามเคย สูบบุหรี่ดูดจนไฟแดงแล้วก็คว้าแขนดึงมือผมทำท่าจริงจังจะเอาบุหรี่จี้

ผมก็ตกใจสะดุ้ง รีบหดมือไม่ยอมให้อาจารย์เอาบุหรี่จี้ เพราะกลัวความร้อน อาจารย์ดุเอาว่า

"คุณถามผมเพื่ออยากรู้ว่าจริงหรือไม่จริง ผมก็ตอบคุณเพื่อแสดงให้ดูเพื่อรู้ความจริง คุณอยู่กับอาจารย์แล้วก็ยังกลัวอีกหรือประเดี๋ยวผมก็เอาบุหรี่จี้อย่างไม่เลือกที่"

ผมได้ยินดังนั้นก็หลับหูหลับตากัดฟันยื่นมือออกไปให้อาจารย์จี้ด้วยบุหรี่ด้วยความกลัว แต่แล้วอาจารย์ก็เอาบุหรี่จี้ลงไปบนเนื้อที่แขนแทนที่จะสะดุ้งเพราะความร้อน กลับเย็นวาบเหมือนจี้ด้วยเม็นทอล มันเป็นเรื่องแปลก พออาจารย์จี้เพื่อแสดงความจริงให้ดูเป็นแล้วก็พูดว่า

"ของอย่างนี้มันมีจริง แต่เราอย่าไปหมกมุ่นงมงาย เพราะมันไม่จีรังยั่งยืนอะไร"

ผมถามอะไร อาจารย์ก็มักจะแสดงให้เห็น แทนที่จะตอบเป็นคำพูด

ครั้งหนึ่งคุณนวลแท้เป็นพี่สะใภ้ของภรรยาผม เป็นภรรยาศาสตราจารย์ นายแพทย์สงัด กาญจนกุญชร คุณนวลแท้เป็นลูกพระยาวิสูตร ฯ เป็นนักเรียนนอกและไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย แต่คราวนี้หัวเข่ารู้สึกเจ็บปวดมาก ผมก็พาไปหาอาจารย์ ๆ บอกว่าไม่มีอะไรในตัว นอกจากเป็นโรคปวดเจ็บตามธรรมดาผู้สูงอายุเท่านั้น แล้วก็จัดแจงนวดให้หลายครั้ง วันหนึ่งคุณนวลแท้ไปรักษาให้นวดอีก อาจารย์รู้สึกว่าถูกอัธยาศัยมากเพราะสูงอายุ จึงเรียกย่าทวด วันนั้น

บอกกับคุณนวลแท้ว่า ย่าทวด เมื่อคืนนี้ผมไปบ้านย่าทวด ผมไปถึง พวกหมามันพากันเห่าใหญ่ คุณนวลแท้นึกว่าพูดเล่น จึงถามว่า อาจารย์ไป เห็นบ้านมีอะไรเป็นที่สังเกต อาจารย์บอกว่าบ้านย่าทวด ที่หน้าบ้านมีตึกแถวประตูใหญ่ทางเข้าบ้านปิดแล้ว ภายในทำเป็น เนินสูง บ้านปลูกอยู่บนเนิน นี่ คุณนวลแท้มาเล่าให้ผมฟังด้วยตนเอง แล้วคุณนวลแท้ยังถามอีกว่า แล้วมีอะไรเป็นเครื่องหมายอีก อาจารย์ ก็บอกว่าหน้าบ้านมีต้นขนุนและมีต้นมะม่วง คุณนวลแท้แกก็อยาก จะซักลองภูมิอาจารย์ว่า มะม่วงนั้นเป็นมะม่วงอะไร อาจารย์ก็บอกว่า เป็นเขียวเสวย แล้วยังบอกว่าที่หลังบ้านขุดเป็นบ่อสำหรับเทขยะ อยากจะขอร้องให้คนแก่ที่ดูแลนั้นถมเสียด้วย เพราะมันจะเป็นที่เกิด เชื้อโรคขึ้นภายหลัง นี่ก็นับว่าแปลกที่ตัวอาจารย์เองไม่เคยไป ก็ยัง สามารถรู้เห็นภายในบ้านได้

ตอนหนึ่งคุณนวลแท้พูดให้ผมฟังว่า ได้พูดเล่นๆ กับอาจารย์ว่า มะม่วงปลูกไว้นานแล้วไม่เคยเห็นออกดอกออกผลเลย

อาจารย์บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงจะออกภายในเดือน สองเดือนนี้ นี่ก็แปลก เพราะต้นมะม่วงเวลานี้กำลังออกดอกบานเต็มต้นแล้ว

ข้าพเจ้าได้เรื่องที่เป็นประโยชน์แก่ท่านที่สนใจในสิ่งลี้ลับ ซับซ้อน ซึ่งปรากฏเป็นความจริงได้เกิดขึ้นในยุคที่วิทยาศาสตร์เจริญ ที่สามารถจะพิสูจน์ดวงดาวในจักรวาล แต่สิ่งที่ลี้ลับในโลกมนุษย์ยัง มีอีกมากมายที่วิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถนำมาพิสูจน์ต้นเหตุบ่อเกิด แห่งความลี้ลับเหล่านี้ แม้ชั้นปัญญาชนและนักวิทยาศาสตร์ผู้มี

ชื่อเสียงก็หันมาสนใจในสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์เหล่านี้ ถ้าพิจารณาดูแล้วก็จะเห็นได้ว่าเป็นแต่เพียงเริ่มเพียงหัดเดินเท่านั้น ทั้ง ๆ สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นในประเทศไทยมาแต่ครั้งดึกดำบรรพ์แล้ว

ข้าพเจ้าเขียนเรื่องเหล่านี้คงจะมีผู้ที่ไม่สนใจไม่เห็นด้วยเพราะไม่เข้าอยู่ในขอบเขตของ "กฎแห่งกรรม" แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องลี้ลับมหัศจรรย์นั้นเป็นเรื่องสำคัญมีค่าที่กำลังจะสูญสิ้นไปจากโลกมนุษย์ ต่อไปเราจะหาเรื่องความจริงที่เกิดขึ้นเช่นนี้ได้ยาก เพราะเรื่องจริงที่เกิดขึ้นมาแล้ว ไม่ใช่เรื่องแต่งเป็นนิยายที่หวังประโยชน์ทั่วไป

วันนั้นข้าพเจ้าได้เรื่องที่เกิดประโยชน์มีค่ายิ่งสำหรับผู้ที่สนใจจากคุณประธาน ดวงรัตน์ ที่เรายังไม่รู้ ก็ได้ความรู้ ข้าพเจ้าได้นำมาเรียบเรียงขึ้นในครั้งนี้ หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่องข้าพเจ้าต้องขออภัย มีเหตุจำเป็นมีเวลาเรียบเรียงจำกัด เก็บข้อความบันทึกไม่หมดก็ต้องขออภัย ท่านผู้สนใจและท่านผู้อ่านได้นำมาคิดเพื่อประโยชน์ในอนาคตต่อไป แม้ไม่มากก็น้อยก็เป็นความพอใจของข้าพเจ้า ที่จะเป็นกำลังใจได้ศึกษาค้นคว้านำมาเสนอท่านต่อไป.

สวัสดี.

ถ้อยแถลงท้ายเล่ม

การที่ข้าพเจ้าเลือกเอากฎแห่งกรรมของคุณ ท. เลียงพิบูลย์ มาลงพิมพ์แจกเป็นธรรมบรรณาการในครั้งนี้ ก็เพราะภรรยาของข้าพเจ้าชอบอ่าน มีหนังสือเก็บไว้เป็นชุด ข้าพเจ้าจึงเลือกเฟ้นบางเรื่องมาลงพิมพ์ โดยคุณ ท. เลียงพิบูลย์ ได้กรุณาอนุญาตให้แล้ว ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง.

ข้าพเจ้าและลูก ๆ ขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ต่อบรรดาญาติมิตรทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือในยามที่ข้าพเจ้าอยู่ระหว่างทุกข์ และในยามที่ภรรยาของข้าพเจ้าเจ็บไข้ได้ป่วย นับตั้งแต่การไปเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ ครั้นภรรยาของข้าพเจ้าสิ้นอายุไปแล้ว ก็ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าไปร่วมในการฟังสวดพระอภิธรรมและทำบุญครบ ๗ วันที่วัดหัวลำโพง ในการทำบุญครบ ๕๐ วัน และครบ ๑๐๐ วันที่วัดปรินายก ตลอดจนร่วมทำการฌาปนกิจภรรยาของข้าพเจ้าที่วัดตรีทศเทพ จนงานต่าง ๆ ได้ลุล่วงไปด้วยดี การต้อนรับใด ๆ ถ้าขาดตกบกพร่องไปบ้าง ต้องขออภัยด้วย.

ขอได้รับการคารวะจาก

(กิตติ เจียจันทร์พงษ์)

๑๖ สิงหาคม ๒๕๒๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยเขษม ถนนเฟื่องนคร กรุงเทพมหานคร
นายอำพัน ฉายางกูร ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๕๒๓